DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Dokunuşum ölümcül,
dokunuşum güç.

BANA DOKUNMA

TAHEREH MAFI

DEX

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Juliette

tam 264 gündür kimseye dokunmadı.

En son birine dokunması bir kazaydı. Ama Yeniden Kuruluş onu cinayetten içeri tıktı. Juliette'in dokunuşunun neden bu kadar ölümcül olduğunu kimse bilmiyor. Kimseye bir zarar vermediği sürece bu durum kimsenin de umurunda değil çünkü dünya zaten perişan durumda. Her gün yeni bir hastalık ortaya çıkıyor, gıda sıkıntısı had safhada, gökyüzünde tek bir kuş kalmadı ve bulutlar garip bir renkte.

Yeniden Kuruluş, yeni düzenin tek çare olduğunu iddia ettiği için Juliette'i bir hücreye kapattı. Hayatta kalan bir avuç insan ise savaş naraları atıyor. İşte bu yüzden Yeniden Kuruluş fikir değiştirmek üzere. Juliette onlar için mükemmel bir silah olabilir. Juliette, yeni düzenin *tek silahı* olabilir.

Juliette karar aşamasında. Ya bir silah olacak. Ya da bir asi.

Tahereh Mafi, *Bana Dokunma*'da yürek burkan bir romantizmle distopya türünü bir araya getiriyor. Juliette'in iç dünyasını yenilikçi bir üslupla metnine yansıtan yazar, okurları Juliette'in zihninin içine davet ediyor.

ISBN 978-605-09-4872-1

sertifika no: 11940

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺32

www.dexkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://hanley.org

9 786050 948721

BANA DOKUNMA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BANA DOKUNMA

Özgün adı: *Shatter Me*
© 2011, Tahereh Mafi
Yazan: Tahereh Mafi

Çeviri: Bilge N. Zileli Alkım
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
İlk kez ABD'de İngilizce dilinde HarperCollins Publishers tarafından yayınlanmıştır.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sert kapaklı 1. baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-4872-1
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BANA DOKUNMA

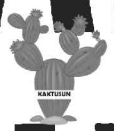

TAHEREH MAFI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem, babam ve eşim için, çünkü aya dokunmak istiyorum dediğimde elimi tuttunuz, bana sarıldınız ve uçmayı öğrettiniz.

Bir ormanda yol ikiye ayrılıyordu ve ben,
Daha az yürünmüş olanına saptım,
Bu oldu her şeyi değiştiren.

-Robert Frost, "Gidilmeyen Yol"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

264 gündür kilit altındaydım.

Yanımda küçük bir defterden, kırık bir tükenmez kalemden, kafamdaki numaralardan başka hiçbir şey yoktu. 1 pencere. 4 duvar. 13 metre karelik bir alan. 264 günlük yalnızlıkta kullanmadığım 29 harflik alfabe.

Başka bir insana dokunmadan geçen 6,336 saat.

"Bir ~~hücre arkadaşın~~ oda arkadaşın olacak," dediler bana.

"~~İnşallah burada çürür gidersin~~ İyi halin sayesinde," dediler bana.

"~~Aynı senin gibi psikopatın teki~~ Artık yalnız kalmayacaksın," dediler bana.

Yeniden Kuruluş'un, yani ölmekte olan toplumumuza sözde yardım etmesi gereken girişimin piyonlarıydı bunlar. Beni, anne babamın evinden koparıp alan, söz geçiremediğim bir şey yüzünden akıl hastanesine kapatanlar da aynı insanlardı. Bir şeyleri elimde olmadan yaptığım, ne yaptığımı bilmediğim hiç kimsenin umurunda değildi.

Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, birisinin beyaz kamyonuyla buraya getirildi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğım. Beni buraya getirmek için 6 saat 37 dakika direksiyon sallamıştı adam. Oturduğum yere kelepçelendiğimi biliyordum. Sandalyeme bağlandığımı biliyordum. ~~Anne babamın, bana hiç hoşça kal deme zahmetine girmediklerini biliyorum.~~ Götürülürken ağlamadığımı biliyordum.

Göğün her gün başımıza geçtiğini biliyordum.

Güneş, okyanusa düşüyor ve penceremin dışındaki dünyaya kırmızılar, sarılar, turuncular serpiştiriyordu. Yüzlerce farklı daldan bir milyon yaprak sahte bir uçuş vaadiyle titreyerek rüzgarda eğiliyordu. Rüzgar, buruşuk kanatlarına şöyle bir dokunup onları yere düşürünce de, yapraklar unutulup, aşağıda konuşlanmış askerlerin postalları altında ezilmeye mahkum oluyordu.

Artık eskisi kadar ağaç yok, diyordu bilim insanları. Eskiden dünyamızın yeşil olduğunu söylüyorlardı. Bulutlarımız da beyazmış. Güneşimiz hep olması gerektiği gibi aydınlatırmış etrafı. Ne var ki benim o dünyaya dair anılarım çok soluktu. Geçmişe ilişkin pek bir şey anımsamıyordum. Şu anda bildiğim tek var oluş, eskiden bana verilendi. Eskiden olanın bir yankısı.

Avucumu, küçük pencereye bastırdım ve soğuğun, elimi tanıdık bir kavrayışla sardığını hissettim. İkimiz de yalnızdık, ikimiz de başka bir şeyin yokluğunda vardık.

Neredeyse bir işe yaramayan, içinde çok az mürekkep kalmış, her güne pay etmeyi öğrendiğim tükenmez kalemimi alıp baktım Fikrimi değiştirdim. Olayları yazmak için gereken çabadan vazgeçtim. Bir hücre arkadaşı iyi olabilirdi. Gerçek bir insanla konuşmak bir şeyleri kolaylaştırabilirdi. Sesimi kullanmaya çalıştım, dudaklarımı, ağzıma yabancı olan tanıdık sözcüklerin etrafında şekillendirdim. Bütün gün çalıştım.

Nasıl konuşulacağını anımsadığıma şaşırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küçük defterimi rulo yapıp duvara ittirdim. Üstünde uyumaya zorlandığım kumaş kaplı yayların üzerine oturdum. Bekledim. Bir ileri bir geri sallanıp bekledim.

Çok uzun bekledim, uyuyakaldım.

2 göze 2 dudağa 2 kulağa 2 kaşa açıldı gözlerim.

Çığlığımı, kollarımı, bacaklarımı sıkıca tutan felç edici dehşetten kaçma zorunluluğumu bastırdım.

"Sen bir e-e-e-e"

"Sen de bir kızsın." Tek kaşını kaldırdı. Yüzümden uzaklaştı. Sırıttı ama gülümsemiyordu; bense ağlamak istiyordum, gözlerim umutsuzlukla, dehşet içinde, sayısını unuttuğum kadar çok kez açmaya yeltendiğim kapıya doğru hızla baktı. Beni bir erkekle içeri kapatmışlardı. Bir oğlanla.

Aman Tanrım.

Beni öldürmeye çalışıyorlardı.

Bunu kasten yapmışlardı.

Bana işkence etmek, eziyet çektirmek için; geceleri bir daha gözüme uyku girmesin diye. Kollarında dövmeler vardı, üstündekini dirseklerine kadar sıyırmıştı. Kaşında muhtemelen el koydukları bir halkanın izi duruyordu. Lacivert gözler kahverengi saçlar köşeli çene ince uzun bir vücut. ~~Göz alıcı~~. Tehlikeli. Korkutucu. Dehşet verici.

Gülünce yatağımdan düşüp hızla köşeye seğirttim.

Bu sabah hücredeki boşluğa tıktıkları boş yataktaki cılız yastığı, minicik çarşafı ve üst kısmını zar zor örtecek kadar büyük eski püskü battaniyeyi ölçüp tarttı. Benim yatağıma göz attı. Kendi yatağına göz attı.

Tek eliyle ikisini birden itip birleştirdi. İki metal çerçeveyi ayağıyla odanın kendine ait kısmına itti. İki çarşafı yaydı, yastığımı aldı, kabartıp başının altına koydu. Titremeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudağımı ısırdım, karanlık köşeye gömülmeye çalıştım.

Yatağımı battaniyemi yastığımı çalmıştı.

Zeminden başka hiçbir şeyim kalmamıştı.

Asla mücadele etmeyecektim bunu yapamayacak kadar taş kesilmiştim donup kalmış paranoyaklaşmıştım.

"Ee, sen – nesin? Deli mi? O yüzden mi buradasın?"

~~Ben deli değildim.~~

Yüzümü görmeye yetecek kadar dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yine güldü. "Canını yakmayacağım."

~~Ona inanmak istiyordum.~~ Ona inanmıyordum.

"Adın ne senin?" diye sordu.

~~Sana ne. Senin adın ne?~~

Tedirgin bir şekilde soluk alıp verişini duydum. Eskiden yarısı benim olan yatağa devrildiğini duydum. Bütün gece uyanık kaldım. Dizlerimi çeneme çekmiş, kollarımı ufak tefek bedenime sıkıca sarmıştım, aramızdaki tek perde uzun kahverengi saçlarımdı.

Uyumayacaktım.

Uyuyamazdım.

Yine o çığlıkları duyamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Sabah yağmurun kokusunu aldım.

Oda, buram buram ıslak taş, ters dönmüş toprak kokuyordu; hava rutubetli ve topraksıydı. Derin bir nefes aldım, sırf burnumu serin yüzeye bastırmak için ayak uçlarımda pencereye yürüdüm. Nefesimin camı buğulandırdığını hissettim. Gözlerimi yumdum, rüzgarın taşıdığı o hafif pıtırtıyı duydum. Yağmur damlaları bana, bulutların kalbinin attığını, benim de bir kalp atışım olduğunu anımsatan tek şeydi.

Yağmur damlalarını hep merak etmişimdir.

Hep nasıl aşağı düştüklerini, kendi ayaklarına takıldıklarını, bacaklarını kırdıklarını ve tam gökyüzünden yuvarlanarak meçhul bir sona doğru ilerlediklerini merak ederdim. Sanki birileri ceplerini yere boşaltıyor, içindekilerin nereye düştüğünü umursamıyor, yağmur damlalarının yere çarpınca patlamalarını, yere düşünce parçalanmalarını, insanların, yağmur damlalarının, kapılarına vurmaya cüret ettiği günlere sövdüklerini umursamıyordu.

Ben bir yağmur damlasıydım.

Anne babam beni ceplerinden attılar ve beni, betonun üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinde buharlaşmam için bıraktılar.

Pencere bana, dağlardan uzak olmadığımızı ve kesinlikle suya yakın olduğumuzu söylüyordu, ama bugünlerde her şey suya yakındı zaten. Bilmediğim tek şey ne tarafta olduğumuz, hangi yöne baktığımızdı. Gözlerimi kısarak sabahın ilk ışıklarına baktım. Birisi güneşi yerden alıp yine gökyüzüne iliştirmişti ama her gün bir önceki günden biraz daha alçakta duruyordu. Tıpkı kim olduğunuzu ancak şöyle böyle bilen ihmalkar bir ebeveyn gibiydi. Yokluğunun insanları nasıl değiştirdiğini asla görmüyordu. Karanlıkta nasıl da farklı olduğumuzu.

Ani bir hışırtı, hücre arkadaşımın uyandığı anlamına geliyordu.

Yine yiyecek çalarken yakalanmışım gibi arkama döndüm. Bu sadece bir kez olmuştu ve bunun benim için olmadığını söylediğimde anne babam bana inanmamıştı. Sadece köşede yaşayan sokak kedilerini kurtarmaya çalıştığımı söylemiştim, ama bir kedıyı önemseyecek kadar insan olduğumu düşünmüyorlardı. Ben öyle olamazdım. Benim gibi ~~bir şey~~ birisi öyle olamazdı. Ama sonra söylediğim hiçbir şeye asla inanmamışlardı. Tam olarak burada olma nedenim de buydu.

Hücre arkadaşım beni inceliyordu.

Üstündekilerle uyuyakalmıştı. Lacivert bir tişörtü ve incik kemığı yüksekliğindeki siyah botlarının içine soktuğu haki renkli kargo pantolonu vardı.

Benimse üzerimde ölü pamuk, yüzümde ise güllerin rengi vardı.

Bakışlarıyla silüetimi inceliyordu ve yavaşça yaptığı bu hareket yüzünden kalbim deli gibi çarpıyordu. Gül yapraklarını yanaklarımdan düşerken, bedenimin etrafında süzülürken, yüreksizlik gibi gelen bir şeyle beni kaplarken yakaladım.

Bana bakmayı kes, demek istiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözlerinle bana dokunmayı kes ve ellerini yanlarında tut ve lütfen ve lütfen ve lütfen–

"Adın ne senin?" Başını hafifçe yana eğişi adeta yer çekimini ikiye ayırmıştı.

O anda asılı kaldım. Gözlerimi kırpıştırdım, nefesimi tuttum.

Hücre arkadaşım hareket etti ve gözlerim odanın etrafında sekerek giden binlerce parçaya ayrıldı, bir milyon enstantane, zamanın içinde bir milyon an yakaladı. Eskidikçe silinen titrek imgeler, ölü uzayda tehlikeli bir şekilde dolaşıp duran donmuş düşünceler, ruhumu yarıp geçen anılar girdabı. ~~Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyordu.~~

Aniden alınan bir nefes ve tekrar sarsılarak gerçekliğe geri döndüm.

~~Artık uyanıkken rüya görmek yoktu.~~

"Neden buradasın?" diye sordum beton duvardaki çatlaklara. 4 duvarda 14 çatlak grinin bin tonu. Zemin, tavan: hepsi bir betondandı. Uyduruk yatak çerçeveleri: eski su borularından yapılmış. Küçük pencere bölmesi: kırılamayacak kadar kalın. Ümitlerim tükenmişti. Gözlerim bir yere odaklanamıyor ve acıyordu. Parmaklarım soğuk zeminde tembel bir yolun izini sürüyordu.

Yerde oturuyordum; burası buz ve metal ve kir gibi kokuyordu. Hücre arkadaşım bağdaş kurmuş, karşımda oturuyordu, botları burası için biraz fazla parlaktı.

"Benden korkuyorsun." Sesinin bir şekli yoktu.

Elimi sıkıp yumruk yaptım. "Korkarım yanılıyorsun."

Yalan söylüyor olabilirdim ama bu onu ilgilendirmezdi.

Alay edercesine güldü ve sesi aramızdaki durgun havada yankılandı. Başımı kaldırmadım. Benim tarafıma yönelttiği gözlerine bakmadım. Harcanmış ve bayat oksijeni tattım, içi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mi çektim. Boğazıma tanıdık bir şey düğümlenmişti, yutmayı öğrendiğim bir şey.

Kapının 2 kez vurulması beni ürküterek duygularımın yere basmasını sağladı.

Hücre arkadaşım anında dimdik oldu.

"Kimse yok orada," dedim ona. "Sadece kahvaltımız geldi." 264 kahvaltının ardından hâlâ kahvaltıda ne yediğimi bilmiyordum. İçinde çok fazla kimyasal varmış gibi kokuyordu; her zaman aşırı miktarda verilen, şekilsiz bir yığındı. Bazen aşırı tatlı, bazen aşırı tuzlu, fakat daima iğrençti. Çoğu zaman, farkı anlamayacak kadar açlıktan ölmek üzere oluyordum.

Kapıya doğru yaklaşmadan önce sadece bir an için tereddüt ettiğini duydum. Küçük bir yarığı kaydırarak açtı ve aralıktan artık var olmayan bir dünyaya baktı.

"*Lanet olsun!*" Tepsiyi neredeyse açıklıktan fırlatıp atacaktı. Durup avucunu tişörtüne sildi. "Lanet olsun, *lanet olsun.*" Elini yumruk yapıp dişlerini sıktı. Eli yanmıştı. Beni dinleseydi onu uyaracaktım.

"Tepsiye dokunmadan önce en az üç dakika beklemen gerekir," dedim duvara. Küçük ellerimi süsleyen soluk yara izlerine, kimsenin bana gizlememi öğretemediği yanık izlerine bakmıyordum. "Galiba bunu kasten yapıyorlar," diye sessizce ekledim.

"Ya, demek bugün benimle konuşuyorsun?" Öfkeliydi. Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri çakmak çakmak yanıyordu ve çok utandığını fark ettim. Bıçkın bir erkekti. Bir kızın önünde aptalca hatalar yapamayacak kadar bıçkındı. Acı çektiğini gösteremeyecek kadar bıçkındı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, pencere dedikleri küçük kareye baktım. Geriye fazla hayvan kalmamıştı ama uçan kuşların hikâyelerini duymuştum. Belki günün birinde bir tane

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görebilirdim. Bugünlerde o kadar çılgınca hikayeler üretiliyordu ki çok azı yenilir yutulur cinstendi. Fakat birden çok insanın, geçtiğimiz birkaç yıl içinde uçan bir kuş gördüğünü söylediğini duymuştum. Bu yüzden gözüm hep penceredeydi.

Bugün bir kuş uçacak. Başında taç gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçacak. Bugün bir kuş uçacak. Başında taç gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçacak. Bugün –

Eli.

Üzerimdeydi.

2 parmağının 2 parmak ucu kumaşla kaplı omuzuma bir saniyeden daha az süreyle dokununca bedenimdeki her bir adale, her bir kiriş gerildi ve omurgamı sımsıkı saran düğümlere dönüştü. Kıpırtısız duruyordum. Hareket etmiyordum. Nefes almıyordum. Belki hareket etmezsem bu duygu sonsuza dek sürerdi.

~~264 gündür kimse dokunmamıştı bana.~~

Bazen içimdeki yalnızlığın içimden taşacağını sanıyordum; bazen de ağlamanın ya da çığlık atmanın ya da isterik kahkahaların bir şeyi çözüp çözmeyeceğinden emin olamıyordum. Bazen dokunmayı dokunulmayı kimsenin beni asla bulamayacağı öteki evrendeki bir uçurumdan düşeceğimden neredeyse emin olduğumu *hissetmeyi* öyle umutsuzca istiyordum ki.

Bu imkansız görünmüyordu.

Yıllardır çığlık atıyordum ve hiç kimse beni duymamıştı.

"Aç değil misin?" Sesi şimdi daha alçak, şimdi biraz endişeliydi.

~~264 gündür açlıktan ölüyorum ben.~~ "Hayır." Bu sözcük dudaklarımdan çıkarken kesik bir nefesten biraz fazlası çıktı ve döndüm ve yapmamam gerekiyordu ama yaptım ve bana baktı. Beni inceledi. Dudakları sadece birazcık aralıktı, kolları yanlarında gevşekçe sarkıyordu, kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir şey mideme yumruk attı.

Gözleri. Gözlerinde bir şey vardı.

O değil o değil o değil o değil o değil.

Dünyayı kapattım. Kilitledim. Anahtarı sımsıkı çevirdim.

Siyahlık beni kıvrımlarına hapsetti.

"Hey ..."

Gözlerim açıldı. Ağzımı camla dolduran paramparça olmuş 2 pencere.

"O ne?" Sesinde beceriksizce bir duygusuzluk, telaşla bürünülmüş bir kayıtsızlık vardı.

~~Hiçbir şey.~~

Benimle özgürlüğümün arasındaki engele, o saydam kareye odaklandım. Bu beton dünyayı kırıp dökmek, hiçliğe göndermek istiyordum. Daha büyük, daha iyi, daha güçlü olmak istiyordum.

~~Öfkeli öfkeli öfkeli olmak istiyordum.~~

Uzaklara uçan o kuş olmak istiyordum.

"Ne yazıyorsun?" Hücre arkadaşım yine konuştu.

~~Bu sözcükler kusmuktu.~~

~~Bu titrek kalem benim yemek borumdu.~~

~~Bu sayfa benim porselen kasemdi.~~

"Neden cevap vermiyorsun bana?" O çok fazla yakınımda çok fazla yakınımda çok fazla yakınımda.

Hiç kimse asla yeterince yakında değildi.

Nefesimi içime çektim ve hayatımdaki diğer herkes gibi yürüyüp gitmesini bekledim. Gözlerimi pencereye ve olabileceklerin vaadine diktim. Daha muhteşem, daha müthiş bir şeyin vaadi, kemiklerimde gelişen delilik için bir neden, her şeyi mahvetmeden hiçbir şey yapamamamın bir açıklaması. Bir kuş olacak. Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş olacak. Uçacak. Bir kuş olacak. Başında –

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey ..."

"Bana dokunamazsın," diye fısıldadım. Yalan söylediğimi ona söylemedim. Bana dokunabilirdi ama bunu ona asla söylemeyecektim. Lütfen dokun bana, demek istiyordum ona.

Ama insanlar bana dokununca bir şeyler oluyordu. Tuhaf şeyler. Kötü şeyler.

Ölü şeyler.

Hiçbir türden kucaklamanın sıcaklığını anımsayamıyordum. Kollarım, soyutlanmanın kaçınılmaz soğuğuyla acıyordu. Kendi annem beni kollarına alamazdı. Babam buz kesmiş ellerimi ısıtamazdı. Bir hiçlik dünyasında yaşıyordum.

Selam.

Dünya.

Beni unutacaksın.

Tak tak.

Hücre arkadaşım ayağa fırladı.

Duş alma zamanıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

Kapı, bir uçuruma açılıyordu.

Diğer tarafta hiçbir şeyin rengi, ışığı, vaadi yoktu. Sözcükler yoktu. Yönler yoktu. Sadece her defasında aynı anlama gelen açık bir kapı vardı.

Hücre arkadaşımın soruları vardı.

"Bu da ne?" Bakışlarını benden, kaçış yanılsamasına doğru çevirdi. "Dışarı çıkmamıza izin mi veriyorlar?"

~~Dışarı çıkmamıza asla izin vermeyecekler.~~ "Duş alma zamanı."

"Duş mu?" Sesi coşkusunu yitirmişti ama hâlâ merak doluydu.

"Çok fazla zamanımız yok," dedim ona. "Acele etmeliyiz."

"Bekle, ne?" Koluma doğru uzandı ama geri çekildim. "Ama hiç ışık yok – nereye gittiğimizi bile göremiyoruz ..."

"Çabuk." Gözlerimi yere diktim. "Gömleğimin kenarını tut."

"Neden bahsediyorsun ..."

Uzakta bir alarm çaldı. Her saniye daha da yaklaşan bir uğultu vardı. Çok geçmeden bütün hücre uyarıyla titreşti ve kapı kayarak tekrar yerine oturdu. Hücre arkadaşımın tişör-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tünü yakaladım ve onu yanı başımdaki siyahlığa çektim. "Hiç. Bir şey. Söyleme."

"Fa ..."

"*Hiçbir şey*," diye tısladım. Labirentten farksız akıl hastanesinde el yordamıyla yolumu bulurken tişörtünü hızla çektim ve beni takip etmesini emrettim. ~~Burası bir ıslahevi, sorunlu gençler için, dağılan ailelerin ihmal edilmiş çocukları için bir merkezdi, psikolojik olarak rahatsız olanlar için güvenli bir evdi.~~ Burası bir hapishaneydi. Burada bizi aç bırakıyorlardı ve gözlerimiz, adına sözde pencere dedikleri kırık camlardan ara sıra içeri dolan ışığın aydınlığı olmasa, göz göze bile gelmezdik. Geceler, çığlıklarla, yürek paralayan hıçkırıklarla, inlemeler ve ıstırap dolu feryatlarla, zorla ya da isteyerek kırılan kemiklerin –bunu asla bilemeyecektim– sesleriyle deliniyordu. İlk üç ayı kendi pis kokuma katlanarak geçirmiştim. Kimse bana banyonun ya da duşların yerini söylememişti. Kimse bana sistemin nasıl işlediğini anlatmamıştı. Kimse, kötü haber vermek dışında sizinle konuşmuyordu. Kimse size dokunmuyordu. Oğlanlarla kızlar asla birbirlerini bulamıyorlardı.

Dün dışında asla.

Bu bir tesadüf olamazdı.

Gözlerim gecenin yapay perdesinde yeniden uyum sağladı. Parmaklarımı kullanarak, pürüzlü koridorlarda el yordamıyla yolumu buluyordum ve hücre arkadaşım tek kelime etmiyordu. Neredeyse onunla gurur duyuyordum. Benden yaklaşık 30 santim uzundu, vücudu benim yaşıma yakın birinin kasları ve gücüyle sert ve sağlamdı. Dünya onu henüz yıkmamıştı. Cehaletten gelen özgürlüktü bu.

"Ne ..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşmasını engellemek için tişörtünü biraz daha sert çekiştirdim. Daha koridorlardan sıyrılıp geçmemiştik. Muhtemelen 2 parmağıyla boynumu kırabilecek bu kişiye karşı tuhaf bir şekilde korumacı davranıyordum. Cehaletinin onu nasıl kırılgan yaptığının farkında değildi. Onu durduk yere öldürebileceklerinin farkında değildi.

Ondan korkmamaya karar verdim. Hareketlerinin gerçek anlamda tehditkar olmaktan çok toy olduğuna karar verdim. ~~Bana o kadar tanıdık o kadar tanıdık o kadar tanıdık geliyor ki.~~ Bir zamanlar aynı mavi gözlere sahip bir çocuk tanımıştım ve anılarım ondan nefret etmeme izin vermiyordu.

Belki de bir arkadaşım olmasını istiyordum.

Kaba duvar pürüzsüz bir hal alıncaya kadar neredeyse iki metre daha ilerledik. Sonra da sağa döndük. Kırık bir kolu ve bir avuç kıymığı olan tahta kapıya ulaşmamıza 600 metre. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için 3 kalp atışı. İçerideki kapıya yaklaşmaya 300 metre. 1 hafif gıcırtının ardından çatlak genişledi ve ortaya, orada olduğunu hayal ettiğim şeyler dışında hiçbir şey çıkmadı. Bu taraftan," diye fısıldadım.

Onu duş sıralarına doğru çektim ve borulara takılan sabun parçaları için yeri yokladım. Biri diğerinin iki katı büyüklükte 2 parça buldum. "Aç elini," dedim karanlığa. "Kaygan. Ama düşürme sakın. Fazla sabun yok ve bugün şanslıyız."

Birkaç saniyedir bir şey söylemediği için endişelenmeye başladım.

"Hâlâ orada mısın?" Tuzak bu muydu acaba diye düşündüm. Plan bu muydu acaba. Karanlığın örtüsünde, bu küçük yerde beni öldürmesi için mi gönderildi acaba. Bana akıl hastanesinde ne yapacaklarını asla bilemedim, beni kilit altında tutmanın yeterince iyi olduğunu düşünüp düşünmediklerini asla bilemedim ama hep beni öldurebileceklerini düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bana hep uygulanabilir bir seçenek gibi gözükmüştü.

Bunu hak etmediğimi söyleyemezdim.

Ama asla yapmayı istemediğim bir şey için buradaydım ve bunun bir kaza olması hiç kimsenin umurunda değildi.

~~Anne babam asla bana yardım etmeye çalışmadılar.~~

Hiçbir duşun akmadığını duydum ve kalbim oracıkta duracak gibi oldu. Bu oda nadiren dolu olurdu ama genellikle bir ya da iki kişi de olsa başkaları olurdu. Akıl hastanesinde kalanların kanunen deli olduklarını ve duşun yolunu bulamadıklarını ya da sadece umurlarında olmadığını anlamaya başlamıştım.

Güçlükle yutkundum.

"Adın ne senin?" Sesi, havayı ve bilinç akışımı tek hamlede ikiye ayırdı. Öncekinden daha yakında nefes aldığını hissedebiliyordum. Kalbim hızla atıyordu ve bunu neden kontrol edemediğimi bilmiyordum. "Neden bana adını söylemiyorsun?"

"Elin açık mı?" diye sordum, ağzım kuru, sesim boğuktu.

Yavaşça ilerledi ve ben neredeyse nefes almaya korkar oldum. Parmakları, sahip olduğum tek kıyafetin sert kumaşına dokunup geçti ve ben güçlükle nefes aldım. Yeter ki tenime dokunmasın. Yeter ki tenime dokunmasın. Yeter ki tenime dokunmasın. Görünüşe göre sır buydu.

İnce tişörtüm bu binanın sert suyuyla o kadar çok yıkanmıştı ki tenimde çuval hissi bırakıyordu. Sabun parçalarından daha büyük olanını eline koydum ve ayak uçlarımda geri geri gittim. "Senin için duşu açacağım," diye açıkladım, diğerleri beni duymasın diye sesimi yükseltmeye çekiniyordum.

"Elbiselerimi ne yapayım?" Bedeni hâlâ benimkine çok fazla yakındı.

Gözlerimi karanlıkta 1000 defa kırpıştırdım. "Giysilerini çıkartman lazım."

Neşeli bir şekilde güldü. "Hayır, biliyorum. Yani, duş alır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ken onları ne yapayım?"

"Onları ıslatmamaya çalış."

Derin bir nefes aldı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"İki dakika."

"Tanrı aşkına, niye bir şey deme –?"

Duşlarımızı aynı anda açtık ve şikayetleri, zar zor çalışan muslukların kırık kurşunlarının altında boğuldu.

Hareketlerim mekanikti. Bunu o kadar çok yapmıştım ki fırçalama, durulama ve sabunu vücudumla saçım için pay etmenin en etkin yöntemlerini ezberlemiştim bile. Hiç havlu yoktu, bu yüzden vücudun hiçbir yerini çok fazla suyla ıslatmamak işin püf noktasıydı. Öyle yapmazsanız asla adamakıllı kuruyamazdınız ve gelecek haftayı zatürreden neredeyse ölerek geçirirdiniz. Tecrübeyle sabitti.

Tam 90 saniyede saçlarımın suyunu sıkmış, eski püskü kıyafetimin içine geri giriyordum. Spor ayakkabılarım nispeten iyi durumda olan tek eşyamdı. Burada pek yürümüyorduk.

Hücre arkadaşım anında benim yaptıklarımı yapıyordu. Çabuk öğrenmesine seviniyordum.

"Tişörtümün kenarını tut," dedim ona. "Acele etmeliyiz."

Parmakları adeta ağır çekimde sırtıma sürtününce gerilimi bastırmak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Yerime çakılıp kalmış gibiydim. Kimse ellerini bana yaklaştırmazdı.

Parmakları geride kalsın diye hızla ileri atılmak zorunda kaldım. Yetişmek için sendeledi.

Nihayet klostrofobinin tanıdık 4 duvarına kapatıldığımızda Hücre arkadaşım hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Köşede tortop oldum. Yatağım, battaniyem, yastığım hâlâ ondaydı. Cehaletini bağışlamıştım ama arkadaş olmak için belki de çok erkendi. Belki de ona yardım etmekte çok acele ediyordum. Belki de burada bulunma nedeni sadece beni pe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rişan etmekti. Ama sıcak kalmazsam hastalanacaktım. Saçım çok ıslaktı ve genellikle saçımı sardığım battaniye hâlâ odanın ona ait kısmındaydı. Belki ondan hâlâ korkuyordum.

Kesik kesik nefes aldım ve başımı donuk gün ışığında gereğinden hızlı bir şekilde kaldırdım. Hücre arkadaşım omzuma 2 battaniye örttü.

1 tanesi benimkiydi.

1 tanesi onunkiydi.

"Bu kadar hıyar olduğum için affet," diye fısıldadı duvara. Bana dokunmadı ve bunu yapmadığı için ~~hayal kırıklığına uğradım~~ mutluydum. ~~Keşke yapsaydı.~~ Yapmamalıydı. Hiç kimse bana dokunmamalıydı.

"İsmim Adam," dedi yavaşça. Benden uzaklaşıp odanın ta diğer ucuna gitti. Yatak çerçevesini tek eliyle benim tarafımdaki boşluğa itti.

Adam.

Ne hoş bir isim. Hücre arkadaşımın ismi ne güzeldi böyle..

Hep sevdiğim bir isimdi bu ama nedenini hatırlamıyordum.

Hiç vakit yitirmeden şiltemin güç bela gizlenen yaylarına tırmandım. O kadar bitkindim ki tenimi delme tehlikesi olan metal halkaları adeta hissetmiyordum. 24 saatten fazladır uykusuzdum. Bitkinlik vücudumu hareketsiz kılmadan önce düşünebildiğim tek şey şuydu: *Adam çok hoş bir isim.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim.

Korkudan göz kapaklarım yırtılırcasına açıldı.

Vücudum buz gibi tere batmış, beynim unutulmaz acı dalgalarında yüzüyordu. Gözlerimi karanlıkta dağılan siyah halkalara dikiyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Hücre arkadaşımı rüyalarımla korkuttuğumu bilmiyordum. Bazen yüksek sesle çığlıklar atıyordum.

Adam gözünü dikmiş bana bakıyordu.

Nefes nefeseydim ve güçlükle doğruldum. Battaniyeleri vücuduma daha çok yaklaştırmıştım ki onun ısınmak için elindeki tek şeyi çaldığımı fark ettim. Aynı benim gibi donuyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti bile. Tir tir titriyordum ama onun bedeni gecenin içinde heykel gibi kıpırtısız, karanlık bir fonun üstünde silüeti güçlü mü güçlü görünüyordu. ~~Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.~~ Söylenecek bir şey yoktu.

"Buradan çığlıklar hiç eksik olmuyor, değil mi?"

~~Çığlıklar sadece bir başlangıç.~~ "Hayır," dedim neredeyse hiç ses çıkarmadan. Yüzüm hafifçe kızarmıştı ve içerisinin onun bunu fark edemeyeceği kadar karanlık olmasına seviniyordum. Çığlıklarımı duymuş olmalıydı.

Bazen hiç uyumak zorunda olmamayı diliyordum. Bazen çok ama çok hareketsiz kalırsam, hiç kıpırdamazsam işlerin değişeceğini düşünüyordum. Kendimi dondurursam acıyı da dondururum sanıyordum. Bazen saatlerce hiç kıpırdamıyordum. Biraz olsun kıpırdamıyordum.

Zaman durursa hiçbir şey ters gidemezdi.

"İyi misin?" Adam'ın sesi endişeliydi. Iki yanındaki sıkılı yumruklarını, çatık kaşlarını, gergin çenesini inceledim. Yatağımı ve battaniyemi çalanla bu geceyi yataksız battaniyesiz geçiren aynı kişiydi. Birkaç saat önce o kadar kibirli ve umursamazken şu anda bu kadar dikkatli ve sessizdi. Buranın onu bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar çabuk yola getirebilmiş olması beni korkutuyordu. Ben uyurken ne duyduğunu merak ediyordum.

Onu bu dehşetten kurtarmak isterdim.

Bir şey kırıldı; uzaktan ıstırap dolu bir çığlık duyuldu. Bu hücreler betona gömülüydü, duvarlar, sesin çok uzağa gitmesini önlemek için birleşen zemin ve tavanlardan daha kalındı. Acıyı duyabildiğime göre dayanılmaz olmalıydı. Her gece duymadığım sesler vardı. Her gece acaba sıradaki ben miyim diye düşünürdüm.

"Sen deli değilsin."

Gözlerimi hızla açtım. Başını hafifçe bir yana eğmişti, bizi sarmalayan kefene rağmen gözleri berrak ve dikkatliydi. Derin bir nefes aldı. "Buradaki herkesin kaçık olduğunu sanıyordum," diye devam etti. "Buraya beni psikopatın biriyle içeri tıktıklarını sanmıştım."

Oksijeni hızla içime çektim "Tuhaf. Ben de öyle sanmıştım."

1

2

3 saniye geçti.

Gülümsemesi öyle geniş, öyle neşeli, öyle rahatlatıcı bir samimiyetle doluydu ki, gök gürültüsü gibi çarptı bedenime. Bir şey gözlerime saplandı, dizlerimin bağı çözüldü. 265 gündür hiç gülümseme görmemiştim.

Adam ayağa kalktı.

Battaniyesini verdim.

Battaniyeyi aldı, vücudumu daha da sıkı örtünce aniden göğsum sıkıştı. Sanki ciğerlerim şişe geçirilmiş, aynı ipe dizilmiş gibiyken, tam da ben ebediyen kıpırdamamaya karar vermişken o konuştu.

"Sorun ne?"

~~Annemle babam, ben emekleyecek kadar büyüdüğümde~~

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

~~bana dokunmayı bıraktılar. Öğretmenler, diğer çocukların canını yakmamam için beni yalnız çalıştırırlardı. Hiç arkadaşım olmadı. Asla bir anne kucaklayışının konforunu tatmadım. Asla bir babanın öpücüğünün şefkatini hissetmedim. Ben deli değilim.~~ "Yok bir şey."

Beş saniye daha geçti. "Yanına oturabilir miyim?"

~~Bu harika olurdu.~~ "Hayır." Yine gözlerimi duvara diktim.

Dişlerini sıkıp bıraktı. Elini saçlarında gezdirdi ve ilk kez gömlek giymediğinin farkına vardım. Bu oda o kadar karanlıktı ki ancak silüetinin kıvrımlarını ve dış hatlarını seçebiliyordum; ay, burayı aydınlatmak için sadece küçük bir pencereden girebiliyordu ama kollarındaki kasların her hareketiyle gerilmesini izliyordum ki aniden içime bir ateş düştü. Alevler tenimi yalıyordu ve cayır cayır bir sıcak midemi pençeliyordu. Vücudunun her santiminden güç fışkırıyor, her bir yüzeyi her nasılsa karanlıkta parlıyordu. 17 yılda hiç böyle bir şey görmemiştim. 17 yılda hiç yaşıtım bir erkekle konuşmamıştım. ~~Çünkü ben bir canavarım.~~

Gözlerimi öyle sıkı kapattım ki göz kapaklarım birbirine dikilmişti adeta.

O otururken yatağının gıcırdadığını, yayların inlediğini duydum. Gözlerimi açıp zemini incelemeye koyuldum. "Donuyor olmalısın."

"Hayır." Derin bir iç çekiş. "Aslına bakarsan yanıyorum."

Öyle bir hızla ayağa kalktım ki battaniyeler yere düştü. "Hasta mısın yoksa?" Yüzünde ateş belirtileri arıyordum ama yaklaşmaya cesaret edemiyordum. "Başın dönüyor mu? Eklemlerin ağrıyor mu?" Bendeki belirtileri anımsamaya çalışıyordum. 1 hafta boyunca kendi bedenim tarafından yatağıma zincirlenmiştim. Sürünerek kapıya gidip kafamı yemeğime gömmekten başka hiçbir şey yapamamıştım. Nasıl hayatta kal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dığımı bile bilmiyordum.

"Adın ne senin?"

Aynı soruyu üç kez sormuştu zaten. Tüm söyleyebildiğim, "Hasta olabilirsin," oldu.

"Hasta değilim. Sadece sıcak bastı. Genellikle üzerimde giysilerimle uyumam."

Midemde uçuşan kelebekler tutuştu. Açıklanamaz bir aşağılanma hissi tenimi kavurdu. Yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm.

Gözlerine bakma cesaretini gösterdim.

Gözleri kobaltın mükemmel bir tonuydu, çiçek açan bir çürük gibi maviydi, net, derin ve kararlıydı. Dişlerini sıkmış, dikkatli bir ifadeye bürünmüştü. Bunu bütün gece düşünmüştü.

"Tamam."

"Peki adını neden söylemiyorsun bana?" Öne eğildi ve ben donakaldım.

Buzlarım çözüldü.

Eridim. "Juliette," diye fısıldadım. "Adım Juliette."

Dudaklarının ifadesi yumuşadı, omurgamı un ufak eden bir tebessüm belirdi. Sanki onu eğlendiriyormuş gibi adımı tekrarladı. Onu neşelendiriyormuş gibi. Hoşuna gidiyormuş gibi.

17 yıldır hiç kimse adımı bu şekilde söylememişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞ

Bunun ne zaman başladığını bilmiyordum.

Neden başladığını bilmiyordum.

Çığlık haricinde hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Annemin artık bana dokunamayacağını fark ettiğinde attığı çığlık. Anneme ne yaptığımı fark ettiğinde babamın attığı çığlık. Anne babamın, beni odama kapatıp minnettar olmamı söylediklerinde attıkları çığlık. Beni besledikleri için. Onların çocuğu olması imkansız olan bu şeye insanca muamele ettikleri için. Uzak durmam gereken mesafeyi ölçmek için kullandıkları ölçme çubuğu için.

Hayatlarını mahvetmiştim, bana böyle söylüyorlardı.

Mutluluklarını çalmıştım. Annemin yeniden çocuk sahibi olma umutlarını yok etmiştim.

Ne yaptığını anlayamıyor musun, diye soruyorlardı bana. Her şeyi mahvettiğimi göremiyor muydum.

Mahvettiklerimi düzeltmek için öyle çok uğraştım ki. İstedikleri gibi olmak için her gün çabaladım. Hep daha iyi olmaya çalıştım ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilemedim.

Sadece bilim adamlarının yanıldığını biliyordum.

Dünya düzdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biliyordum çünkü tam kenardan aşağı fırlatılmıştım ve 17 yıldır tutunmaya çalışıyordum. 17 yıldır tekrar yukarı tırmanmaya çalışıyordum ama hiç kimsenin size el uzatmaya niyeti yokken yer çekimini yenmek neredeyse imkansızdı.

Hiç kimse size dokunma riskini göze almazken.

Kar yağıyordu bugün.

Beton buz gibiydi ve her zamankinden daha soğuktu ama ben bu dondurucu soğukları yaz mevsiminin o boğucu nemine tercih ediyordum. Yaz mevsimi, dünyadaki her şeyi kaynama noktasına fena derece yaklaştıran bir yavaş pişiriciye benziyordu. Bir milyon mutlu sıfat vaat ederken akşam yemeği için burnuma pis koku ve lağım yağıyordu. Sıcaktan ve ardında bıraktığı o yapışkan, terli pislikten nefret ediyordum. Bizim, onun varlığıyla bitmek bilmeyen saatler geçirdiğimizi fark edemeyecek kadar kendisiyle meşgul olan güneşin ilgisizliğinden nefret ediyordum. Güneş kibirli bir şeydi, bizi bezdirirken dünyayı ardında bırakıp giderdi.

Ay ise sadık bir arkadaştı.

Hiç gitmezdi. Daima oradaydı, bizi izlerdi, sadıktı, bizi aydınlık ve karanlık anlarımızda tanır, tıpkı bizim gibi sonsuza dek değişirdi. Her gün kendisinin farklı bir versiyonu olurdu. Bazen zayıf ve solgun, bazen de güçlü ve ışık saçan bir ay olurdu. Ay, insan olmak ne demek, bilirdi.

Belirsiz. Yalnız. Eksikliklerle oyulmuş.

O kadar uzun süredir pencereden dışarı bakıyordum ki kendimi unutmuştum. Bir kar tanesi yakalamak için elimi uzattım, buz gibi havayı avuçladım.Boş.

Bileğime bağlı bu eli pencereden geçirmek istiyordum.

Sadece bir şeyleri duyumsamak için.

Sadece insan olduğumu hissetmek için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saat kaç?"

Gözlerim bir an için pır pır etti. Sesi, beni unutmaya çabalayıp durduğum dünyaya geri çekti. "Bilmiyorum," dedim ona. Saatin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Haftanın hangi günündeyiz, hangi aydayız, hatta şu anda belirli bir mevsimde olmalı mıyız, onu bile bilmiyordum.

Aslında artık mevsimlerimiz yoktu.

Hayvanlar ölüyordu, kuşlar uçmuyordu, tarım yapmak zordu, çiçek diye bir şey kalmamıştı neredeyse. Bazen kış günlerinde havanın sıcaklığı 35 dereceyi buluyordu. Bazen de yoktan yere kar yağıyordu. Artık yeterince yiyecek yetiştiremiyor, hayvanlar için yeterli yeşilliği sağlayamıyor ve insanları ihtiyaçları olan besinlerle besleyemiyorduk. Yeniden Kuruluş başa geçmeden önce nüfusumuz endişe verici bir şekilde tükeniyordu ve onlar buna karşı çözüm vaat etmişlerdi. Hayvanlar öyle bir yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı ki her şeyi yemeye hazırdılar; insanlar da öyle yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı ki zehirli hayvanları bile yemeye razıydılar. Hayatta kalmaya çalışarak kendimizi öldürüyorduk. Hava, bitkiler, hayvanlar ve bizim hayatta kalmamız ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Doğa unsurları birbirleriyle savaş halindeydi çünkü ekosistemimizi kötüye kullanmıştık. Atmosferimizi kötüye kullanmıştık. Hayvanlarımızı kötüye kullanmıştık. Birbirimizi kötüye kullanmıştık.

Yeniden Kuruluş her şeyi düzelteceğine dair söz vermişti. Ama insan sağlığı her ne kadar bir nebze feraha kavuştuysa da dolu bir silahtan ölen insan sayısı boş bir mide yüzünden ölenlerden daha fazlaydı. Durum gittikçe daha kötüye gidiyordu.

"Juliette?"

Başımı hızla kaldırdım.

Gözleri tetikte, kaygılı bir şekilde beni inceliyordu.

Bakışlarımı kaçırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boğazını temizledi. "Ee, şey, bize günce sadece bir kere mi yemek veriyorlar?"

Sorusu üzerine her ikimizin de gözleri kapıdaki küçük deliğe yöneldi.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kemiklerimi döşeğin üstünde dengeledim. Çok ama çok hareketsiz kalırsam tenime gömülen metali neredeyse görmezden gelebilirdim. "Yemek için belli bir sistem yok," dedim ona. Parmağımı, battaniyenin sert dokusundaki yeni bir desende gezdiriyordum. "Genelde sabah bir şeyler veriyorlar ama başka bir şey daha verileceğinin bir garantisi yok. Bazen... şansımız yaver gidiyor." Gözlerim duvara zımbalanmış cama kaydı. Odaya pembeler ve kırmızılar süzülüyordu ve ben yeni bir günün başladığını biliyordum. Aynı günün başlangıcı. Bir başka gün.

~~Belki bugün olacaktım.~~

Belki bugün bir kuş uçacaktı.

"Bu mu yani? Günde bir kez, işlerini yapmak adına insanlar için kapıyı açıyorlar ve belki *şanlıysak* bize yemek mi veriyorlar, öyle mi? Bu mudur yani?"

Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş olacaktı. Uçacaktı. "Evet."

"Hiç... grup terapisi falan yok mu?" Gülüyor gibiydi.

"Sen gelinceye kadar iki yüz altmış dört gündür tek bir kelime bile konuşmamıştım."

Sessizliği çok şey anlatıyordu. Neredeyse uzanabilir, omuzlarında büyüyen suçluluk duygusuna dokunabilirdim. "Ne zamandır içeridesin?" diye sordu sonunda.

~~Ebediyen.~~ "Bilmem." Uzakta mekanik bir ses gıcırdıyor/inliyordu. Hayatım, beton kalıplara dökülmüş, kaçırılmış fırsatların 4 duvarıydı.

"Aiden peki?" Sesinde ciddi bir hüzün var, sanki bu sorunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cevabını biliyormuş gibi.

~~İşte annemle babam hakkında bildiklerim: Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu.~~ "Neden buradasın?" Bakışlarımdan kaçmak için ellerimle konuşuyordum. Ellerimi o kadar detaylı incelemiştim ki her bir kesiğin, yaranın, berenin tam olarak tenimin neresine hasar verdiğini biliyordum. Küçük eller. İnce, uzun parmaklar. Tansiyonu düşürmek için parmaklarımı yumruk yapıp bırakıyordum. Hâlâ cevap vermemişti.

Başımı kaldırıp baktım.

Tüm söylediği, "Ben deli değilim," oldu.

"Hepimiz böyle deriz." Başımı hafifçe öne sallamak için eğdim. Dudaklarımı ısırdım. Elimde olmadan pencereden dışarıya kaçamak bakışlar atıyordum.

"Niye gözün hep dışarıda?"

Soruları umurumda değildi, gerçekten. Sadece konuşacak birinin olması garipti. Davranışlarımı açıklamak için gerekli olan sözcükleri oluşturmam gerekiyordu; bu nedenle de dudaklarımı hareket ettirmek için enerji harcamak tuhaftı. Öylesine uzun zamandır hiç kimsenin umurunda değildim ki. Hiç kimse neden pencereden dışarı baktığımı merak edecek dikkatli izlemiyordu beni. Hiç kimse bana dengi gibi bile davranmıyordu. Ayrıca, oda arkadaşım ~~benim bir canavar olduğumu~~ sırrımı bilmiyordu. Bakalım ne zaman canını kurtarmak için kaçmaya başlayacaktı?

Cevap vermeyi unutmuştum ve o hâlâ beni inceliyordu.

Sırf niyetimden vazgeçmek için bir tutam saçımı kulağımın arkasına soktum. "Niye bu kadar çok bakıyorsun?"

Gözleri dikkatli ve meraklıydı. "Beni bir kızla aynı yere kapatmalarının tek nedeninin senin deli olman olduğunu düşündüm. Beni bir psikopatla aynı yere kapatarak bana işkence yapmaya çalıştıklarını düşündüm. Senin, benim cezam oldu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

günu sandım."

"O yüzden yatağımı çaldın." Güç gösterisi yapmak için. Hak iddia etmek için. İlk hamleyi yapmak için.

Bakışlarını yere indirdi. Boynunun arkasını ovuşturmadan önce ellerini kenetleyip bıraktı. "Bana neden yardım ettin? Sana zarar vermeyeceğimi nereden biliyordun?"

Hâlâ orada olduklarından emin olmak için parmaklarımı saydım. "Bilmiyordum."

"Adam." Dudaklarım onun adını söylemek için kıvrıldı. Bu sözcüğün dilimden bir çırpıda dökülmesinin ne kadar hoşuma gittiğini görmek beni şaşırttı.

Neredeyse benim kadar hareketsizdi. Gözlerinde adını koyamadığım yeni bir duygu okunuyordu. "Evet?"

"Neye benziyor?" diye sordum, her bir sözcük bir öncekinden daha sessiz çıkıyordu. "Dışarısı?" ~~Gerçek dünya.~~ "Daha mı kötü?"

Oya gibi işlenmiş yüz hatlarında acı bir ifade belirmişti.

Cevap verene kadar birkaç dakika geçti. Pencereden dışarı göz attı. "Cidden mi? İçeride olmak mı iyi, yoksa dışarıda mı, emin değilim."

Bizi gerçeklikten ayıran cama kayan bakışlarını takip ettim; dudaklarının hareket etmesi için bekliyordum; konuşmasını dinlemek için bekliyordum. Sonra da kafamdaki pusta atlayıp zıplayan; duyularımı, gözlerimi, dikkatimi sise boğan sözlerine dikkatimi vermeye çalıştım.

"Bunun uluslararası bir hareket olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Adam bana.

Ona, bilmediğimi söyledim. Ona, evimden 3 yıl önce yaka paça getirildiğimi söylemedim. Ona, Yeniden Kuruluş'un vaaz vermeye başlamasından tam yedi yıl, her şeyin kontrolünü aldıktan 4 ay sonra sürüklenip getirildiğimi söylemedim. Ona,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yeni dünyamızı ne kadar az tanıdığımı söylemedim.

Adam, Yeniden Kuruluş'un her ülkede parmağı olduğunu, liderlerini kontrol pozisyonuna getireceği an için hazır olduğunu söyledi. Dünyada kalan yaşanabilir alanın 3,333 bölgeye bölündüğünü ve her bir alanın şu anda farklı bir Güç Sahibi tarafından kontrol edildiğini söyledi.

Bize yalan söylediklerini biliyor muydun? diye sordu Adam bana.

İşte o zaman başımı öne salladım. O zaman evet dedim.

Hatırladığım şuydu: Öfke. Ayaklanmalar. Hiddet.

Gözlerimi kötü anıları savuşturmak için bilinçaltından gelen bir çabayla kapatıyorum ama çabam geri tepiyor. Gösteriler. Mitingler. Hayatta kalmak için atılan çığlıklar. Kadınlarla çocukların açlıktan öldüklerini, evlerin yerle bir edilip molozlara gömüldüğünü, kırsal bölgenin kavrulmuş manzaraya döndüğünü, tek meyvesinin, ölülerin çürüyen cesetleri olduğunu görüyordum. Ölü ölü ölü kırmızı, şarap rengi ve gül kurusu ve annenin en çok sevdiği rujun koyu renginin toprağa bulaştığını görüyorum.

Her şey, her canlı ölmüş.

Adam, Yeniden Kuruluş'un insanlar üzerindeki gücünü sürdürmeye çabaladığını söyledi. Yeniden Kuruluş'un, bu yeni rejime boyun eğmeyen asilere karşı savaşmaya çalıştığını söyledi. Yeniden Kuruluş, bütün uluslararası toplumlarda yeni bir hükümet formunda kök salmaya çalışıyordu.

Sonra eskiden her gün gördüğüm insanlara ne olduğunu merak ettim. Evlerine, anne babalarına, çocuklarına ne olduğunu. Kaçının toprağa gömülü olduğunu merak ettim.

Kaçının öldürüldüğünü.

"Her şeyi yok ediyorlar," dedi Adam ve sesi sessizlikte aniden ağırbaşlı bir ses oldu. "Bütün kitapları, her eseri, insanlık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarihinin tüm kalıntılarını. Bunun, işleri yoluna koymanın tek yolu olduğunu söylüyorlar. Sıfırdan başlamamız gerektiğini söylüyorlar. Eski nesillerin hatalarını düşemeyeceğimizi söylüyorlar."

Kapı 2 kez vuruldu ve ikimiz de ayağa dikildik, birdenbire irkilip bu nahoş dünyaya geri dönmüştük.

Adam tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Kahvaltı mı?"

"Üç dakika bekle," diye hatırlattım ona. Kapının vurulması insanlık onurumuzun canına okuyana kadar, açlığımızı gizlemekte çok iyiydik.

Bizi özellikle aç bırakıyorlardı.

"Evet." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Kendimi yakmayı istemem." Adımını atınca hava dalgalandı.

Ben bir heykeldim.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi çok sessizce. "Neden buradasın?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Aramızda otuz santimden az mesafe bıraktı. Kendiliğimden tutuşmama 25 santimetre kalmıştı. "Gözlerin öylesine derin ki." Başını yana yatırdı. "Çok dingin. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Bilmemelisin." Sesim titriyordu. "Beni tanımıyorsun bile."

Güldü ve gülüşü gözlerindeki ışığa hayat verdi. "Seni tanımıyorum."

"Hayır."

Başını iki yana salladı. Yatağına oturdu. "Doğru. Tabii ki tanımıyorum."

"Ne?"

"Haklısın." Nefes aldı. "Belki de ben deliyim."

Geriye doğru 2 adım attım. "Belki öylesin."

Tekrar gülümsedi ve ben onun bir resmini çekmek istedim. Hayatımın geri kalanında dudaklarının kıvrımına bakmak is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tiyordum. "Deli değilim, biliyorsun."

"Ama neden burada olduğunu bana söylemezsin," diye meydan okudum.

"Sen de söylemezsin."

Diz çöktüm ve tepsiyi delikten çektim. İki küçük kap içindeki, ne olduğu belli olmayan bir şeyin dumanı tütüyordu. Adam yere, karşıma çöktü.

"Kahvaltı," dedim, onun payını öne iterken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTI

1 sözcük, 2 dudak, 3 4 5 parmak eder 1 yumruk.

1 köşe, 2 ebeveyn, saklamak için 3 4 5 neden.

1 çocuk, 2 göz, 3 4 17 yıllık korku.

Kırık bir süpürge sapı, bir çift hiddetli surat, öfkeli fısıltılar, kapımın kilitlenmesi.

Bana bakın, demek istiyorum size. Arada bir benimle konuşun. Bu göz yaşlarına bir çare bulun, hayatımda ilk kez gerçekten nefes alıp vermek istiyorum.

İki hafta oldu.

2 haftadır aynı rutin, 2 haftadır bu rutinin dışında hiçbir şey yoktu. ~~Bana dokunmaya çok yaklaşan~~ bana dokunmayan hücre arkadaşımla 2 hafta. Adam sisteme uyum sağlıyordu. Hiç şikayet etmiyordu, asla çok fazla bilgi vermeye istekli değildi, çok fazla soru sormaya devam ediyordu.

Bana iyi davranıyordu.

Pencerede oturmuş, yağmurun, yaprakların ve karın çarpışmasını izliyordum. Sırayla rüzgarda dans ediyorlardı, hiçbir şeyden haberi olmayan kalabalık için koreografili rutin hare-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ketler yapıyorlardı. Askerler yağmurda ayaklarını yere vura vura yürüyor, ayaklarının altında yaprakları ve düşen karı eziyorlardı. Eldivenli elleri bir milyon olasılığı gözünden vurabilecek silahlarına sarılıydı. Gökyüzünden düşen güzellikle ilgilenmiyorlardı bile. Evreni tenlerinde hissetmenin özgürlüğünü anlamıyorlardı. Umurlarında değildi.

Keşke ağzımı yağmur damlalarıyla, cebimi de karla doldurabilseydim. Keşke yere düşen bir yaprağın damarlarının izini sürüp rüzgarın burnumu çimdiklediğini hissedebilseydim.

Onun yerine, parmaklarımı birbirine yapıştıran umutsuzluğu görmezden geliyor, sadece rüyalarımda gördüğüm kuşun yolunu gözlüyordum. Hikayeler kuşların eskiden uçtuğunu anlatıyordu. Ozon tabakası delinmeden önce, kirletici maddeler yaratıkları iğrenç farklı bir şeye dönüştürmeden önce. Havanın hep böyle değişken olmadığını söylüyorlardı. Eskiden gökyüzünde uçaklar gibi süzülen kuşlar olduğunu anlatıyorlardı.

Küçük bir hayvanın insan mühendisliği kadar kompleks bir şey başarabilmesi tuhaf geliyordu ama bu olasılık görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. Tam on yıldır rüyamda aynı kuşun aynı gökyüzünde uçtuğunu görüyordum. Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş.

Bu bana huzur veren tek rüyamdı.

"Ne yazıyorsun?"

Gözlerimi kısarak güçlü cüssesine, yüzündeki doğal ve kocaman gülümsemesine baktım. Her şeye rağmen gülümsemeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Bu şekli, hayatları değiştiren bu özel ağız kıvrımını devam ettirip ettiremeyeceğini merak ediyordum. Bir ay içinde kendisini nasıl hissedeceğini merak ediyordum ve bunu düşününce titredim.

Sonunun benimki gibi olmasını istemiyordum.

Boş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey ..." Yatağımdaki battaniyeyi kenara çekti, yanı başıma diz çöktü ve hiç vakit yitirmeden ince örtüyü daha bile ince omuzlarıma örttü. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştım. Sorusuna cevap vermemeye karar verdim. "Battaniye için sağ ol."

Yanıma oturdu ve duvara doğru eğildi. Omuzları o kadar yakındı ki, fazla yakındı, ~~asla yeterince yakın değildi.~~ Vücudunun sıcaklığı benim için battaniyeninkinden daha fazlasını yapıyordu. Eklemlerimdeki bir şey şiddetli bir arzuyla acıyordu; bu, asla tatmin edemediğim umutsuz bir ihtiyaçtı. Kemiklerim, izin veremeyeceğim bir şey için yalvarıyorlardı.

~~Dokun bana.~~

Elimdeki küçük deftere, avucumda sıkıca tuttuğum kırık tükenmez kaleme göz attı. Defteri rulo yapıp küçük bir top haline getirdim. Duvardaki bir çatlağa sokuşturdum. Avucumdaki tükenmez kalemi inceledim. Bana baktığını biliyordum.

"Kitap mı yazıyorsun?"

"Hayır." Hayır bir kitap yazıyordum.

"Belki de yazmalısın."

Dönüp onunla göz göze geldim ve anında bundan pişman oldum. Aramızda 8 santimden az vardı ve ben kıpırdayamıyordum çünkü bedenim sadece donup kalmasını biliyordu. Her bir adalem her bir hareketim gerilmiş, bel kemiğimdeki her bir omur bir buz küpüne dönüşmüştü. Nefesimi tutuyordum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış, sıkışmış, bakışlarının yoğunluğunda hapsolup kalmıştı. Nasıl geri çekileceğimi bilmiyordum.

Ah.

Tanrım.

Gözleri.

Kendime yalan söylüyordum imkansız olanı inkar etmeye kararlıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyor-
~~Beni hatırlamayan~~ eskiden tanıdığım oğlandı o.

"İngiliz dilini yok edecekler," dedi, sesi dikkatli ve sessizdi.

Nefes almak için mücadele ediyordum.

"Her şeyi yeniden yaratmak istiyorlar," diye devam etti. "Her şeyi yeniden tasarlamak istiyorlar. Sorunlarımızın nedeni olabilecek her şeyi yok etmek istiyorlar. Yeni, evrensel bir dile ihtiyacımız olduğunu düşünüyorlar." Sesini alçalttı. Bakışlarını yere indirdi. "Her şeyi yok etmek istiyorlar. Tarihteki her dili."

"Hayır." Nefesim kesildi. Gözümün önünde benekler uçuşuyordu.

"Biliyorum."

"Hayır."

"Hayır." Bunu bilmiyordum.

Başını kaldırıp baktı. "Bir şeyler yazman güzel. Günün birinde bu yaptığın yasa dışı olacak."

Titremeye başladım. Bedenimde aniden bir duygu kasırgası koptu, yitirmekte olduğum bu dünya aklımdan hiç çıkmıyordu ve beni hatırlamayan bu oğlan bana acı veriyordu. Kalem yere düştü. Battaniyeyi o kadar sıkı tutuyordum ki yırtılacağından korkuyordum. Buz tenimi deşiyordu, korku, kanımı damarlarımda dondurmuştu. Bu işin bu kadar kötüye gideceğini hiç tahmin etmemiştim. Yeniden Kuruluş'un bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Kültürü, çeşitliliğin güzelliğini yakıp kül ediyorlardı. Dünyamızın yeni vatandaşları sadece numaralara indirgenecekti, kolayca birbirlerinin yerine konulabilir, çıkarılabilir, itaatsizlik yüzünden kolayca yok edilebilirlerdi.

İnsanlığımızı yitirmiştik.

Vücudumu kasıp kavurmayı bir türlü bırakmayan titremelerle sarmalanana kadar omuzlarımı battaniyeyle örtüm. Kendimi kontrol edememem beni dehşete düşürüyordu. Hareket-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siz duramıyordum.

Elini ansızın sırtıma koydu.

Dokunuşu kat kat kumaşım üstünden etimi kavuruyordu ve o kadar hızlı soluk alıp veriyordum ki nefesim kesiliyordu. Birbiriyle çarpışan karmaşa akımları arasında kalmıştım, ona yaklaşmak için o kadar o kadar o kadar yanıp tutuşuyorum ve ondan uzak durmak için o kadar yanıp tutuşuyorum ki. ~~Ondan uzaklaşmak istemiyorum.~~

Benden korkmasını istemiyorum.

"Hey." Sesi yumuşak, o kadar, o kadar yumuşaktı ki. Kolları vücudumdaki bütün kemiklerden daha güçlüydü. Sarmalanmış bedenimi çekip göğsüne yaklaştırdı ve ben titriyordum. İki üç dört elli bin parça duygu beni kalbimden bıçakladı, ruhumdaki yaralara merhem olan sıcacık bal damlalarına dönüştü. Battaniye aramızdaki tek engeldi ve beni daha yakına, daha sıkı, daha güçlü çekti, ta ki güm güm atan kalbini duyana ve bedenimi saran çelikten farksız kolları uzuvlarımdaki tüm gerginliğe bir son verene dek. Sıcaklığı içimdeki, beni ayakta tutan buz sarkıtlarını eritmeye başladıkça çözüldüm, gözlerim hızla kırpıştı, nihayet kapandı, ta ki ta ki sessiz göz yaşları yüzümden suzulene kadar. Dondurmak istediğim tek şeyin onun benimkini tutan bedeni olduğuna karar verdim. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "İyi olacaksın."

Gerçeğin hiçbir şekilde uyumayan kıskanç, kötü kalpli bir kadın olduğunu ona söylemedim. Asla iyi falan olmayacaktım.

Ondan uzaklaşmak için varlığımdaki bütün kirli hileleri kullanmam gerekti. Bunu yaptım çünkü yapmak zorundaydım. ~~Çünkü bu onun kendi iyiliği içindi.~~ Uzaklaşırken sırtıma çatal batırıyorlardı. Ayağım battaniyeye takıldı ve neredeyse düşünüyordum ki Adam yine bana doğru uzandı. "Juliette ..."

"Bana do-dokunamazsın." Kesik kesik nefes alıyordum ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güçlükle yutkunuyordum, parmaklarım o kadar çok titriyordu ki yumruğumu sıktım. "Bana dokunamazsın. Dokunamazsın." Gözlerimi yere diktim.

Ayağa kalktı. "Neden?"

"Dokunamazsın işte," diye fısıldadım duvarlara.

"Anlamıyorum – benimle nedden konuşmuyorsun? Bütün gün köşede oturup defterine yazıyorsun ve benim suratım dışında her şeye bakıyorsun. Bir parça kağıda söyleyecek bu kadar şeyin var ama ben burada duruyorum ve sen varlığımı görmezden geliyorsun. Juliette, *lütfen* ..." Koluma uzandı ama ben dönüp uzaklaştım. "Neden en azından bana *bakmıyorsun*? Seni incitmeyeceğim ..."

~~Beni hatırlamıyordun. Seninle 7 yıl aynı okula gittiğimizi hatırlamıyordun.~~

Beni hatırlamıyordun.

"Beni tanımıyorsun." Sesim ifadesiz ve monotondu; kollarım hissiz, kesilmiş gibiydi. "İki haftadır aynı yeri paylaşıyoruz ve beni tanıdığını sanıyorsun ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Belki de *deliyim* ben."

"Değilsin," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Olmadığını *biliyorsun*."

"O zaman belki de sen delisin," dedim dikkatli ve yavaşça. "Çünkü birimiz deliyiz."

"Bu doğru değil ..."

"Bana neden burada olduğunu söyle, Adam. Madem buraya ait değilsin tımarhanede ne işin var?"

"Buraya geldiğimden beri aynı soruyu ben sana soruyorum."

"Belki de çok fazla soru soruyorsundur."

Güçlükle nefes aldığını duyuyordum. Acı acı güldü. "Burada hayatta olan tek çift biziz ve sen de beni uzakta tutmak mı istiyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapattım ve nefes almaya odaklandım. "Benimle konuşabilirsin. Sadece bana dokunma."

Konuşmamızda 7 saniyelik bir sessizlik oldu. "Belki de sana dokunmak istiyorumdur."

Kalbimde şok duygusunun açtığı 15.000 delik vardı. Pervasız davranma fikri baştan çıkarıyordu beni, asla sahip olamayacaklarım yüzümden sızlıyor, sızlıyor, sızlıyordu yüreğim. Ona sırtımı döndüm ama yalanların dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum. "Belki dokunmanı istemiyorumdur."

Sert bir ses çıkardı. "Seni o kadar çok mu tiksindiriyorum?"

Arkama döndüm, sözleri beni öyle gafil avlamıştı ki kendimi unuttum. Bana bakıyordu, yüzü sert, dişleri sıkılı, parmakları iki yanında açılıp kapanıyordu. Gözleri iki kova yağmur suyuydu: derin, taze, berrak.

İnanmıştı.

"Ne dediğini bilmiyorsun sen." Nefes alamıyordum.

"Basit bir soruya cevap veremiyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı ve duvara döndü.

Yüzüm ifadesiz bir alçı maskeydi, kollarımla bacaklarım ağırlıkla doldurulmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ben hiçbir şeydim. İçim bom boştu. Avakkabımın yanındaki küçük bir çatlağa bakıyordum. Ebediyen buna bakacaktım.

Bataryalar yere düştü. Dünya solarak bulanıklaştı, kulaklarım her bir sesi bir başka boyuta gönderdi. Gözlerim kapandı, düşüncelerim sürüklendi, anılarım beni tam yüreğimden tekmeledi.

Onu tanıyordum.

Onu düşünmekten vazgeçmeyi öyle canla başla denemiştim ki.

Yüzünü unutmayı öyle canla başla denemiştim ki.

Bu mavi mavi mavi gözleri aklımdan çıkarmak için öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

canla başla çabalamıştım ki ama onu tanıyordum onu tanıyordum onu tanıyordum onu en son 3 yıl önce görmüştüm.

Adamı asla unutamazdım.

Ama o beni unutmuştu bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEDİ

Televizyonları, şömineleri ve porselen lavaboları hatırlıyordum. Sinema biletlerini, park alanlarını ve arazi araçlarını hatırlıyordum. Kuaförleri, tatilleri, panjurları, karahindibaları ve yeni asfalt dökülmüş araba yollarının kokusunu hatırlıyordum. Diş macunu reklamlarını, topuklu ayakkabılı kadınları ve iş elbisesi giyen yaşlı adamları hatırlıyordum. Postacıları, kütüphaneleri, erkek müzik gruplarını, balonları ve Noel ağaçlarını hatırlıyordum.

On yaşındayken yiyecek kıtlığını artık görmezden gelemediğimizi ve her şeyin, kimsenin artık karşılayamayacağı kadar pahalandığını hatırlıyordum.

Adam benimle konuşmuyordu.

Belki de en iyisi buydu. Belki de onunla benim arkadaş olabileceğimizi umut etmenin bir anlamı yoktu, belki de ondan çok hoşlandığımı düşünmesindense ondan hoşlanmadığımı düşünmesi daha iyiydi. Birçok şey saklıyordu benden, belki de acıyı, ama sırları beni korkutuyordu. Neden burada olduğunu bana söylemeyecekti. Gerçi ben de ona pek bir şey anlatmıyordum ya.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

~~Ama yine de ama yine de ama yine de.~~

Dün gece beni saran kollarını hatırlamak çığlıkları uzak tutmaya yetmişti. Nazik bir kucaklamanın sıcaklığı, tüm parçalarımı birlikte tutan sert ellerin gücü, bunca yıllık yalnızlığın ferahlaması. Bana verdiği bu hediyeyi ne yapsam geri ödeyemezdim.

Juliette'e dokunmak neredeyse imkansızdı.

Annemin gözlerindeki dehşeti, babamın yüzündeki ıstırabı, yüz ifadelerindeki korkuyu asla unutmayacaktım. Çocukları bir ~~canavardı~~ canavar. Şeytan tarafından ele geçirilmişti. Karanlık tarafından lanetlenmişti. Kötücüldü. İğrenç bir şeydi. İlaçlar, testler, tıbbi çözümler işe yaramamıştı. Psikolojik çapraz sorgular işe yaramamıştı.

Öğretmenler benim için, *toplumdaki ayaklı silah,* diyorlardı. *Hiç böyle bir şey görmemiştik*, diyordu doktorlar. *Evinizden uzaklaştırılmalı*, diyordu polis memurları.

~~Hiç sorun değil, dediler annemle babam.~~ Sonunda beni başlarından attıklarında 14 yaşındaydım. Geriye çekildiler, polis beni işleyebileceğimi bile bilmediğim bir cinayet suçlamasıyla yaka paça götürürken öylece seyrettiler.

Belki de ben bir hücrede kapalıyken dünya daha emin bir yerdi. Belki Adam benden nefret ederse daha güvende olurdu. Yumrukları yüzünde, köşede oturuyordu.

Onu incitmeyi asla istemedim.Beni incitmeyi hiç istemeyen tek insanı incitmeyi asla istemedim.

Kapı hızla açıldı ve silahları göğsümüze doğrultulmuş 5 kişi odaya doluştu.

Adam ayağa kalktı; bense taş kesildim. Nefes almayı unuttum. Çok uzun zamandır bu kadar çok insan görmemiştim, bu yüzden bir an için aptallaşmıştım. Çığlık atıyor olmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"ELLER YUKARI, AYAKLARI AÇIN, ÇENENİZİ KAPATIN. KIPIRDAMAZSANIZ SİZİ VURMAYIZ."

Hâlâ olduğum yerde taş kesilmiş duruyordum. Hareket etmem, kollarımı kaldırmam, ayaklarımı açmam, nefes almayı unutmamam gerekiyordu. Sanki boğazımı kesiyorlardı.

Bağırarak emirler yağdıran kişi tüfeğinin dipçiğini sırtıma vurdu ve dizlerim yere çarparken çatırdadı. Sonunda oksijen ve bir parça kan tadı aldım. Galiba Adam bağırıyordu ama daha önce hiç yaşamadığım kadar, vücudumu parçalayan şiddetli bir ıstırap hissediyordum. Tamamen donakalmıştım.

"Çeneni KAPALI tutmanın nesini anlamıyorsun?" Gözlerimi kısarak yan taraftan baktığımda silahın namlusunun Adam'ın suratından 5 santim uzakta olduğunu gördüm.

"AYAĞA KALK." Çelik burunlu bot giyen adam kaburgalarıma güm diye hızlı, sert bir tekme vurdu. Yutkundum, ama yuttuğum tek şey nefesimi kesen boğuk çığlıklardı. "AYAĞA KALK, dedim." Daha sert, daha hızlı, daha güçlü bir bot darbesi daha. Bağıramıyordum bile.

~~Kalk ayağa, Juliette. Kalk ayağa. Kalkmazsan Adam'ı vuracaklar.~~

Dizlerimin üstünde doğruldum ve arkamdaki duvara yaslandım, dengemi sağlamak için öne doğru sendeledim. Kollarımı kaldırmak dayanabileceğimi sandığımdan daha büyük bir işkenceydi. Organlarım ölüydü, kemiklerim kırılmıştı, tenim acı veren iğne ve çuvaldızlarla delik deşik olmuş, eleğe dönmüştü. Sonunda beni öldürmeye gelmişlerdi işte.

Adam'ı bu yüzden hücreme koymuşlardı.

Çünkü ben gidiyordum. Adam buradaydı çünkü ben gidiyordum, çünkü beni zamanında öldürmeyi unutmuşlardı, çünkü zamanım dolmuştu, çünkü 17 yılım bu dünya için çok fazlaydı. Beni öldüreceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasıl olacağını hep merak etmiştim. ~~Bunun, annemle babamı mutlu edip etmeyeceğini merak ediyordum.~~

Birisi gülüyordu. "Küçük pislik seni."

Benimle mi konuşuyorlardı, onu bile bilmiyordum. Kollarımı havada tutmaya zar zor odaklanabiliyordum.

"Ağlamıyor bile," diye ekledi bir diğeri. "Kızlar genelde şimdiye kadar merhamet dileniyorlardı."

Duvarlar tavanla birbirine karışıyordu. Acaba nefesimi ne kadar tutabilirdim. Sözcükleri ayırt edemiyordum duyduğum sesleri anlamıyordum beynime kan sıçrıyordu ve dudaklarım bir türlü açamadığım 2 beton kütlesiydi. Sırtımda bir silah vardı ve ben öne doğru ilerliyorum. Yer çöküyordu ama aşağı değil, yukarı doğru. Ayaklarım anlayamadığım bir yöne doğru sürükleniyordu.

Beni birazdan öldürmelerini ümit ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEKİZ

Gozlerimi açmam iki gun sürdü.

Kenara bırakılmış teneke kapların birinde su, diğerinde yemek vardı ve titreyen ellerle tenekenin içindeki soğuk şeylerin kokusunu içime çektim. Kemiklerimde donuk bir sızı gezindi, yutkundum ama susuzluktan dilim damağıma yapışmıştı. Hiçbir yerim kırılmamıştı anlaşılan, ne var ki gömleğimin altına bir göz atınca acının gerçek olduğunu anladım. Çürüklerin rengi soluk mor ve sarıya dönmüştü, dokunmak bir işkenceydi ve çok yavaş iyileşiyorlardı.

Adam'ın yerinde yeller esiyordu.

Kimsenin olmadığı bir hucrede yapayalnızdım, her yöne 3 metreden daha fazla olmayan 4 duvar vardı ve odaya sadece kapıdaki kuçuk bir yarıktan hava giriyordu.Ağır metal kapı hızla açıldığında ben kendimi hayal gücümle korkutmaya başlamıştım bile Iki kolunda birer tüfek asılı duran bir muhafız beni baştan aşağı suzdu.

"Ayağa kalk."

Bu kez tereddut etmedim.

En azından Adam'ın guvende olduğunu umut ediyordum. Onun sonunun da benimkiyle aynı olmamasını umut ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni takip et." Muhafızın sesi pes ve boğuktu, gri gözleriyse anlaşılmazdı. Yaklaşık 25 yaşında gösteriyordu, sarı saçları kısacık kesilmişti, gömleğinin kolları omuzlarına kadar kıvrılmıştı, askeri dövmeleri tıpkı Adam'ınki gibi yılan gibi kıvrılarak kollarından yukarı çıkıyordu.

Ah.

Tanrım.

Olamaz.

Adam kapıdan içeri girip sarışının yanında durdu, silahıyla dar bir koridoru işaret etti. "Yürü."

~~Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.~~

~~Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.~~

Adam göğsüme bir silah doğrultuyordu.

Gözleri bana yabancıydı, cam gibi ve mesafeliydi, çok ama çok uzaktı.

Novokainden ibarettim. Uyuşmuştum, hiçlikle dolu bir dünyaydım, bütün duygularım sonsuza dek yitip gitmişti.

Ben hiç var olmamış bir fısıltıydım.

Adam bir askerdi. ~~Adam benim ölmemi istiyordu.~~

Artık ona açık açık bakıyordum, bütün duygularım kesilip atılmıştı, hissettiğim bedenimden kopuk, uzak bir çığlıktı. Ayaklarım kendiliğinden ileri doğru hareket ediyordu; dudaklarım hâlâ kapalıydı çünkü bu an için asla uygun sözcükler olamayacaktı.

Ölüm tanıdığım bu dünyevi zevklerden arzu edilen bir kurtuluş olacaktı.

Sırtıma yediğim bir diğer darbe beni felce uğratmadan önce ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyordum. Bir hayli uzun zamandır görmediğim parlak ışığı görünce gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim yırtılmaya başladı ve geniş mekanı aydınlatan

floresan lambalara gözlerimi kısarak bakıyordum. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

"Juliette Ferrars." Bir ses yüksek sesle ismimi söyledi. Sırtıma basan ağır bir bot vardı ve ben kimin benimle konuştuğunu anlamak için başımı kaldıramıyordum. "Weston, ışıkları kıs ve kızı bırak. Yüzünü görmek istiyorum." Buyruk, çelik kadar soğuk ve güçlü, tehditkar bir şekilde sakin, hiç çaba göstermeden etkiliydi.

Parlaklık tahammül edebileceğim bir düzeye indi. Botun izi sırtıma çıkmıştı ama artık etime oturmuyordu. Başımı kaldırıp baktım.

Genç yaşı beni bir anda çok etkilemişti. Yaşı benimkinden çok büyük olamazdı.

Bir şeyin sorumlusu olduğu belliydi ama bunun ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Teni kusursuz ve lekesizdi, çenesi köşeli ve güçlüydü. Gözleri zümrütün şimdiye kadar gördüğüm en açık tonuydu.

Güzeldi.

Çarpık gülümsemesi önceden planlanmış bir kötü niyetle doluydu.

Taht olduğunu hayal ettiği bir şeyin üzerinde oturuyordu ama boş bir odanın ön tarafındaki bir sandalyeden ibaretti. Takım elbisesi kusursuz bir biçimde ütülenmiş, sarı saçları ustalıkla taranmıştı, askerleri ideal korumalardı.

Ondan nefret ediyordum.

"O kadar inatçısın ki." Yeşil gözleri neredeyse yarı saydamdı. "Hiç işbirliği yapmak istemiyorsun. Hücre arkadaşına bile iyi davranmadın."

İstemeden geri çekildim. İhanetin ateşiyle kıpkırmızı kesilmiştim.

Yeşil gözler beklenmedik bir şekilde eğlenmişe benziyordu.

ve ben aniden utandım. "Bu ilginç işte." Parmaklarını şıklattı. "Kent, öne çıkar mısın, lütfen?"

Adam ortaya çıkınca kalbim durdu. ~~Kent. İsmi Adam Kent'ti.~~

Tepeden tırnağa cayır cayır yanıyordum. Adam hemen Yeşil Göz'ün yanına geldi, ama onu sadece başını kısaca öne sallayarak selamladı. Belki de lider, sandığım kadar önemli değildi.

"Efendim," dedi Adam.

Aklımdaki düşünceler o kadar birbirine dolaşmıştı ki düğüm olmuş deliliği çözemiyordum. Bilmem gerekirdi. Askerlerin toplumda gizlice yaşadığına ve şüpheli görünen bir şeyler olursa otoritelere bildirdiklerine dair söylentiler duymuştum. Her gün insanlar ortadan kayboluyorlardı. Giden de geri gelmiyordu.

Gerçi Adam'ın neden beni gözetlemek için gönderildiğini hâlâ anlayamıyordum.

"Görünüşe göre kızın üzerinde epey etki bırakmışsın."

Sandalyedeki adama gözlerimi kısarak daha dikkatli baktım ve takım elbisesinin minik renkli beneklerle süslendiğini fark ettim. Askeri hatıralar. Soyadı yakasına işlenmişti: Warner.

Adam hiçbir şey söylemedi. Benim olduğum tarafa bakmıyordu. Vücudu dikti, yüz seksen santimetre dolusu büyüleyici, tek gram yağ içermeyen adeleden oluşuyordu, profilden bakıldığında güçlü ve kararlıydı. Beni saran aynı kollar şimdi öldürücü silahlar için kılıftı.

"Bunun için bir şey demeyecek misin?" Warner, Adam'a göz atıp, başını bana doğru yana yatırdı, gözleri ışıkta dans ediyordu, eğlendiği ortadaydı.

Adam dişlerini sıktı. "Efendim."

"Tabii ya." Warner ansızın sıkıldı. "Neden bir şey söylemeni bekliyorsam?"

"Beni öldürecek misiniz?" Bu sözcükler, üzerlerinde düşün-

meme fırsat bulamadan ağzımdan çıkıverdi ve birisi silahıyla yine omurgama vurdu. Yere kesik bir inlemeyle düştüm, kir pas içindeki zeminde nefes nefese kaldım..

"Buna gerek yoktu, Roland." Warner'ın sesi sahte bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Herhalde ben de senin pozisyonunda olsam aynı şeyi merak ederdim." Durakladı. "Juliette?"

Güçlükle başımı kaldırdım.

"Sana bir teklifim var."

DOKUZ

Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Sende benim istediğim bir şey var." Warner hâlâ bana bakıyordu.

"Anlamıyorum," dedim ona.

Derin bir nefes aldı ve kalkıp odayı arşınladı. Adam'a henüz çekilebileceği söylenmemişti. "Sen benim için kişisel proje gibi bir şeysin." Warner kendi kendine gülümsedi. "Kayıtlarını çok uzun süre inceledim."

Onun bu kendini beğenmiş, halinden memnun çalımına dayanamıyordum. Yüzündeki sırıtışı koparıp atmak istiyordum.

Warner yürümeyi bıraktı. "Seni takımımda istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlıkla yarıda kalan bir fısıltı.

"Bir *savaşın* ortasındayız," dedi biraz sabırsızca. "Belki sen parçaları bir araya getirebilirsin."

"Ben ..."

"Sırrını biliyorum, Juliette. Neden burada olduğunu biliyorum. Bütün hayatın hastane kayıtlarıyla, otoritelere yapılan şikayetlerle, karman çorman davalarla, seni dört duvar arasına

tıktırmak için yapılan kamusal taleplerle belgelenmiş." Duraklayışı, genzimde yükselen dehşetle boğulup kalmam için yeterli zamanı verdi. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum ama gerçekten psikotik olmadığından emin olmak istedim. Tecrit tam olarak iyi bir gösterge değildi, gerçi başının çaresine gayet iyi bakıyordun." Yüzünde, övgüsü için minnettar olmamı söyleyen bir gülümseme belirdi. "Son tedbir olarak Adam'ı seninle kalması için gönderdim. Değişken olmadığından, temel insan etkileşimi ve iletişimi konusunda yetkin olduğundan emin olmak istedim. Sonuçlardan bir hayli memnun kaldığımı söylemeliyim."

Birisi tenimi parçalıyordu sanki.

"Görünüşe göre Adam rolünü biraz fazla mükemmel oynamış. O iyi bir askerdir. Aslında, en iyilerden biridir." Warner bana gülümsemeden önce Adam'a bir bakış attı. "Ama endişelenme, senin yapabileceklerinden haberi yok. En azından şimdilik."

Paniği tırmaladım, ıstırabı yuttum, onun tarafına bakmamak için kendime yalvardım ama yapamadım ~~yapamadım yapamadım~~. Adam'la aynı anda göz göze geldik ama o gözünü o kadar çabuk kaçırdı ki bunu hayal edip etmediğimden emin olamadım.

~~Ben bir canavardım.~~

"Senin sandığın kadar zalim biri değilim," diye devam etti Warner, sesinde melodik bir iniş çıkış vardı. "Onun arkadaşlığını bu kadar seviyorsan bunu" – Adam'la beni gösterdi – "kalıcı bir görev yapabilirim."

"Hayır," diye soluk aldım.

Warner dudaklarını büzerek umarsızca sırıttı. "Ah *evet*. Ama dikkatli ol, güzel kız. Eğer... kötü bir şey yapacak olursan... seni vurmak zorunda kalır."

Kalbimde delikler açan tel makası vardı sanki. Adam, Warner'ın söylediği hiçbir şeye tepki vermiyordu.

İşini yapıyordu.

Ben bir numaraydım, bir görevdim, kolayca yerine yenisi konabilen bir nesneydim; onun zihninde bir anı bile değildim ben.

Ben bir hiçtim.

İhanetinin beni bu kadar derine gömmesini beklemiyordum.

"Teklifimi kabul edersen," diye düşüncelerimi kesti Warner, "benim gibi yaşayacaksın. *Bizden* biri olacaksın, *onlardan* biri değil. Hayatın ebediyen değişecek."

"Peki ya kabul etmezsem?" diye sordum sesim korkudan çatlamadan önce susarak.

Warner hakikaten hüsrana uğramış gibiydi. Ellerini hoşnutsuzlukla kenetledi. "Aslında başka seçeneğin yok. Yanımda yer alırsan ödüllendirileceksin." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama itaatsizlik etmeyi seçersen? Şey... bütün uzuvların sağlamken gayet güzel gözüküyorsun bence, sence de öyle değil mi?"

Öyle güçlükle soluyordum ki vücudum zangır zangır titriyordu. "Senin için insanlara işkence etmemi mi istiyorsun?"

Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "Bu harika olur."

Dünya kan revan içindeydi.

Warner, Adam'a dönmeden önce cevap vermeye vaktim olmadı. "Ona ne kaçırdığını göster, olur mu?"

Adam'ın cevap vermesinde bir anlık bir gecikme oldu. "Efendim?"

"Bu bir emirdir, asker." Warner gözlerini bana dikmişti, dudakları bastırılmış keyifle seğiriyordu. "Bunun yola getirilmesini istiyorum. Gözü pekliği başına bir dert açacak."

"Bana dokunamazsın," deyiverdim dişlerimin arasından.

"Yanlış," dedi tekdüze bir sesle. Adam'a bir çift siyah eldiven fırlattı. "Bunlara ihtiyacın olacak," dedi sır verircesine bir fısıltıyla.

"Sen bir canavarsın." Sesim çok ifadesizdi, vücudum ani bir hiddetle dolmuştu. "Neden beni *öldürmüyorsun* ki?"

"Bu, hayatım, ziyan olurdu." Öne yürüdü, ellerinin dikkatlice beyaz deri eldivenlerle örtülmüş olduğunu fark ettim. Tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Hem, bu kadar güzel bir yüzü yitirmek yazık olur."

Boynumu ondan hızla çekmeye çalıştım ama aynı çelik burunlu bot omurgama vurdu ve Warner yüzümü sıkıca tuttu. Çığlığımı bastırdım. "Direnme, aşkım. Sadece işleri kendin için daha da zorlaştırırsın."

"Umarım cehennemde çürürsün."

Warner dişlerini sıktı. Birisinin beni vurmasına, dalağımı tekmelemesine, kafamı kırmasına, ya da her neyse ona engel olmak için elini kaldırdı. "Yanlış takımda savaşıyorsun." Ayağa dikildi. "Ama bunu değiştirebiliriz. Adam," diye seslendi. "Onu gözünün önünden ayırma. Artık senin sorumluluğunda."

"Evet efendim."

ON

Adam eldivenlerini taktı ama bana dokunmadı. "Bırak ayağa kalksın, Roland. Bundan sonrası bana ait."

Bot ortadan yok oldu. Güçlükle ayağa kalktım ve hiçliğe baktım. Beni bekleyen dehşeti düşünmeyecektim. Birisi dizlerimin arkasına tekmeyi indirince yuvarlanacak gibi oldum. "*Yürü* bakalım," diye homurdandı arkamdan bir ses. Başımı kaldırdım ve Adam'ın basıp gittiğini fark ettim. Onu takip etmem gerekiyordu.

Sadece tımarhanenin tanıdık kör karanlığına geri döndüğümüzde yürümeyi bıraktı.

"Juliette." ~~Ettiği tek bir yumuşak sözle içim eridi.~~

Ona cevap vermedim.

"Elimi tut," dedi.

"Asla tutmam," demeyi başardım, alabildiğim kesik kesik solukların arasında. "Asla."

Derin bir iç çekti. Karanlıkta hareket ettiğini hissediyordum ve az sonra vücudu benimkine çok fazla yakındı, savunmasız bırakacak kadar yakındı. Eli, belimdeydi ve beni koridorlarda bilinmez bir yere doğru yönlendiriyordu. Tenimin her santimi

utançtan kızarıyordu. Kollarına düşmemek için kendimi dik tutmak zorunda kalıyordum.

Yürüdüğümüz mesafe beklediğimden çok daha uzundu. Adam sonunda konuştuğunda sona yaklaştığımızdan şüphelendim. "Dışarıya çıkacağız," dedi kulağımın yakınında. Kalbimi yerinden hoplatan heyecanı dizginlemek için yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Sesinin verdiği his dikkatimi, dediklerinin önemini kavrayamayacağım kadar dağıtmıştı. "Sadece bilmen gerekir diye düşündüm."

Tek cevabım işitilebilir bir şekilde aldığım soluk oldu. Neredeyse bir yıldır dışarı çıkmıyordum. Heyecandan ölüyordum ama günışığını o kadar uzun zamandır tenimde hissetmemiştim ki bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Önce hava beni çarptı.

Atmosferimizin övünecek pek bir şeyi yoktu ama beton bir köşede geçirilen bu kadar aydan sonra ölmekte olan dünyamızın bitik oksijeninin bile tadı cennet gibiydi. Yeterince hızlı soluk alıp veremiyordum. Ciğerlerimi bu duyguyla doldurdum; hafif melteme doğru adım attım, parmaklarımın arasında mekik dokuyan rüzgardan bir avuç dolusu tuttum.

Eşini benzerini hiç yaşamadığım bir mutluluktu.

Hava kuru ve serindi. Gözlerime batan, tenimi kamçılayan somut bir hiçliğin, ferahlatan banyosuydu. Bugün güneş tepedeydi, dünyayı donduran küçük kar parçalarını gözleri kör edecek şekilde yansıtıyordu. Gözlerim parlak ışığın ağırlığıyla bastırılmıştı ve sadece iki dar aralıktan görebiliyordum ama güneşin ılık hüzmeleri, bedenime oturan bir ceket gibi, insandan daha büyük bir şeyin kucaklaması gibi bedenimi kaplıyordu. Bu anda sonsuza dek kıpırdamadan durabilirdim. Sınırsız tek bir an için kendimi özgür hissetmiştim.

Adam'ın dokunuşu beni şoke edip gerçeğe döndürdü. Ödüm kopmuştu; beni belimden yakaladı. Kemiklerime titremeleri kesilsin diye yalvarmak zorunda kaldım. "İyi misin?" Gözleri beni şaşırttı. Bunlar hatırımdaki aynı gözlerdi, okyanusun en derin yeri gibi mavi ve dipsizlerdi. Elleri ~~nazikti öylesine nazikti ki~~ belimdeydi.

"Bana dokunmanı istemiyorum," diye yalan söyledim.

"Başka seçeneğin yok." Bana bakmıyordu.

"Daima bir seçeneğim vardır."

Elini saçlarında gezdirdi, boğazında düğümlenen hiçliği yuttu. "Beni takip et."

Boş bir alandaydık, ölü yapraklar ve topraktaki eriyen kardan küçük yudumlar alan, kurumaya yüz tutmuş ağaçlarla dolu boş bir araziydi burası. Manzara savaş ve ihmal yüzünden tahrip olmuştu ama yine de çok uzun zamandır gördüğüm en güzel şeydi. Adam bana bir arabanın kapısını açarken ayağını yere vura vura yürüyen askerler durup bizi izlediler.

Bu bir araba değildi. Tanktı.

Bu kocaman metal gövdeye baktım ve yan taraftan yukarı çıkmaya çabalıyordum ki Adam aniden arkamda bitti. Beni belimden tutup yukarı kaldırdı ve beni yerime yerleştirirken nefesimi tuttum.

Az sonra sessizce tankta gidiyorduk ve nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu.

Pencereden her şeye bakıyordum.

Enkazdaki, ufuk çizgisindeki, terk edilmiş evlerdeki ve manzaradaki oraya buraya saçılmış kırık metal ve cam parçalarındaki son derece küçük her bir ayrıntıyı yiyor, içiyor ve içime çekiyordum. Dünya çıplak görünüyordu, bitki örtüsü ve sıcaklık elinden alınmıştı. Hiç sokak tabelası, dur işareti yoktu; ikisine de gerek yoktu. Toplu taşıma yoktu. Herkes, arabaların

artık sadece tek bir şirket tarafından imal edildiğini ve fahiş bir fiyata satıldığını biliyordu.

Çok az insana kaçış hakkı tanınıyordu.

~~Annemle babam~~ Nüfusun geneli, ülkeden arta kalan yerlere dağıtılmıştı. Endüstriyel binalar manzaranın bel kemiğini oluşturuyordu: Makinelerle tıklım tıkış dolu, uzun, dikdörtgen metal kutulardı bunlar. Makinelerin amacı orduyu ve Yeniden Kuruluş'u güçlendirmek, insan medeniyetinin büyük yığınlarını yok etmekti.

Karbon/Katran/Çelik

Gri/Siyah/Gümüş

Dumansı renkler ufuk çizgisine bulaşmıştı, eskiden kar olan sulu çamura damlıyordu. Çöpler gelişigüzel yığınlar şeklinde her yerde kümelenmişti, sararmış çimen parçaları yıkımın altından gizlice bakıyorlardı.

Eski dünyamızın geleneksel evleri terk edilmişti, pencereler kırılmış, çatılar çökmeye yüz tutmuştu; kırmızı, yeşil ve mavi boyalar silikleşmiş ve parlak geleceğimizle daha uyumlu bir hal almışlardı. Şimdi, harap olmuş toprağa özensizce inşa edilmiş yerleşkeleri görmüş ve hatırlamaya başlamıştım. Bunların güya geçici olduklarını hatırlıyordum. Ben tımarhaneye kapatılmadan birkaç ay önce bunların inşaatına başlandığını hatırlıyordum. Yeniden Kuruluş, bu küçük, soğuk meskenlerin bu yeni planın ayrıntıları netleşinceye kadar yeterli olacağını söylüyordu. Sadece herkes boyun eğene kadar. Sadece insanlar karşı çıkmayı bırakıp bu değişimin onlar için iyi, çocukları için iyi, gelecekleri için iyi olduğunu fark edene kadar.

Kurallar olduğunu hatırlıyordum.

Artık tehlikeli hayal gücü, reçeteli ilaçlar yoktu. Sadece soyumuzu devam ettirecek sağlıklı bireylerden oluşan yeni bir nesil olacaktı. Hastalar kilit altında tutulmalıydı. Yaşlılardan

kurtulmak gerekliydi. Sorunlular tımarhanelere bırakılmalıydı. Yalnızca güçlüler hayatta kalmalıydı.

Evet.

Tabii ki.

Artık aptal diller, aptal hikayeler ve aptal şöminelerin üzerine asılan aptal tablolar yoktu. Noel yoktu, Yahudilerin Işık Festivali yoktu, Ramazan ve Hindu festivali Diwali yoktu. Dinden, inançtan, kişisel görüşlerden konuşmak yoktu. Neredeyse hepimizi öldüren şeyin kişisel görüşler olduğunu söylüyorlardı.

Görüşler, öncelikler, tercihler, ön yargılar ve ideolojiler bizi bölmüştü. Bizi kandırmıştı. Bizi yok etmişti.

Bencil ihtiyaçlar, istekler ve arzular yok edilmeliydi. Aç gözlülük, aşırı düşkünlük ve oburluk, insan davranışlarından çıkarılmalıydı. Çözüm, iradede, minimalizmde, ölçülü yaşam koşullarındaydı; tek bir basit dil ve herkesin anlayacağı sözcüklerle dolu yepyeni bir sözlük gerekliydi.

Bunlar bizi, çocuklarımızı, insan ırkını kurtaracak, diyorlardı.

Yeniden kur Eşitliği. Yeniden kur İnsanlığı. Yeniden kur Ümidi, Şifayı ve Mutluluğu.

KURTAR BİZİ!

KATIL BİZE!

YENİDEN KUR TOPLUMU!

Posterler hâlâ duvarlarda asılı duruyordu.

Rüzgar geriye kalan yırtık pırtık posterleri dövüyordu ama levhalar kesinlikle inatçıydılar, yapıştırıldıkları beton ve çelik yapılara çarpıp duruyorlardı. Bazıları yerden dimdik fırlayan ve artık tepelerine hoparlör monte edilmiş direklere tutturulmuştu. Şüphesiz, bunlar insanları, etraflarını kuşatan muhtemel tehlikelere karşı uyarıyordu.

Ama dünya tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi.

Yayalar geçiyor, soğuk, dondurucu havada yavaş yavaş yürüyerek fabrikada çalışmaya ve ailelerine yiyecek bulmaya gidiyorlardı. Bu dünyada ümit, silahın namlusundan kan misali damlıyordu.

Bu kavram artık gerçekten hiç kimsenin umurunda değildi.

İnsanlar eskiden umut isterlerdi. İşlerin daha iyiye gidebileceğini düşünmek isterlerdi. Dedikodu, tatiller ve Cumartesi günü partilere gitme konularında kaygılanacakları günlere geri dönebileceklerine inanmak isterlerdi, bu yüzden Yeniden Kuruluş onlara mümkün olamayacak kadar mükemmel bir gelecek vaat etmişti ve toplum bundan kuşku duymayacak kadar çaresizdi. Ruhlarını, cehaletlerinden istifade etmeyi planlayan bir gruba devrettiklerini asla fark etmemişlerdi. Korkularını.

Çoğu sivil karşı çıkamayacak kadar taş kesilmişti ama daha güçlü olanlar vardı. Doğru zamanı bekleyenler vardı. Çoktan mücadele etmeye başlamış olanlar vardı.

Mücadele etmek için çok geç kalınmadığını umut ediyordum.

Titreyen her bir dalı, her bir heybetli askeri, sayabildiğim her bir pencereyi inceliyordum. Gözlerim 2 profesyonel yankesiciydi, zihnimde saklamak için her şeyi çalıyorlardı.

Kaç dakika gittiğimizin hesabını tutamadım.

Tımarhaneden 10 kat büyük ve çok şüpheli bir şekilde medeniyetin merkezi gibi görünen bir yapının önünde durduk. Dışarıdan yavan bir binaya benziyordu, boyutları dışında hiçbir ilgi çekici yanı yoktu. Gri çelik rengi dört düz duvarı, çatlak pencereleri ve 15 katı vardı. Kasvetliydi ve gerçek kimliğini gösterecek işaret ya da simgelerden yoksundu.

Politik merkezler kümeler arasında kamufle olmuştu.

Tankın içerisi nasıl kullanıldığına akıl sır erdiremediğim

düğmeler ve manivelalarla dolup taşıyordu, ancak ben onların ne olduğunu daha anlayamadan Adam kapımı açtı. Elleri belimdeydi ve ayaklarım artık yere sıkıca basıyordu ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Beni serbest bırakmadı.

Başımı kaldırıp baktım.

Gözleri kasılmış, alnı kırışmış, dudakları ~~dudakları dudaklar~~ birbirine kenetlenmiş 2 parça can sıkıntısı gibiydi.

Geriledim ve aramızda 10,000 küçük molekül parçalara ayrıldı. Gözlerini yere indirdi. Arkasını döndü. Soluk aldı ve elindeki 5 parmağıyla cılız bir yumruk yaptı. "Bu taraftan." Başıyla binayı işaret etti.

Peşinden binaya girdim.

o, kargaşanın nedenini görmek için toplanan askerleri yarıp geçiyordu; bunu bu kadar çok istememem gerektiğine kafa yormak istemiyordum. Ondan nefret etmem gerektiğini, bana ihanet ettiğini, insanlıktan geriye kalan çok az şeyi de yok etmeye çalışan aynı insanlar için çalıştığını unutmak istiyordum; yüzümü gömleğinin yumuşak dokusuna gömmüş, yanağımıysa göğsüne bastırmıştım ve o güç, cesaret ve yağmura boğulmuş dünya gibi kokuyordu. Bedenimi bırakmasını ~~hiç hiç hiç~~ hiç istemiyordum. Keşke tenine dokunabilseydim, keşke hiç engel olmasaydı aramızda.

Gerçek, yüzüme bir tokat gibi indi.

Küçük düşme duygusu zihnimi alt üst ediyor, korkunç bir utanç duygusu muhakeme gücümü bulanıklaştırıyordu; yüzüm kırmızıya boyandı, etim kanıyordu. Gömleğine yapıştım.

"Beni öldürebilirsin," dedim ona. "Silahın var..." Eğilip bükülerek ondan kurtulmaya çalışıyordum ama vücudumu daha sıkı kavradı. Yüzünde hiç duygu yoktu ama çenesindeki ani bir seğirme, kollarında aşikar bir kasılma oldu. "*Beni öldürebilirsin...*" diye yalvardım.

"*Juliette.*" Sert sesinde çaresizlik tınısı vardı. "*Lütfen.*"

Yine uyuştum. Yine dermansız düştüm. İçim erimiş, canım uzuvlarımdan sızıp gitmişti.

Bir kapının önünde duruyorduk.

Adam bir anahtar kart çıkardı, kolun yanındaki küçük bir boşluğa yerleştirilmiş siyah cam levhadan geçirdi, paslanmaz çelik kapı kayarak açıldı. İçeri girdik.

Yeni bir odada tamamen yalnızdık.

"Lütfen ~~beni bırakma~~ beni yere indir," dedim ona.

Odanın ortasında iki kişilik bir yatak, yerleri süsleyen cafcaflı bir halı, duvarda bir gömme dolap, tavandan ışıklar saçan lambalar vardı. Bu güzellikler öylesine lekeliydi ki görmeye da-

yanamıyordum. Adam beni yumuşak bir çarşafın üstüne nazikçe koydu, geriye doğru küçük bir adım attı.

Tek söylediği, "Galiba bir süre burada kalacaksın," oldu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Beni bekleyen kaçınılmaz işkenceyi düşünmek istemiyordum. "Lütfen," dedim ona. "Yalnız kalmak istiyorum."

Derin bir iç çekti. "Tam olarak böyle bir seçeneğin yok."

"Ne demek istiyorsun?" Arkamı döndüm.

"Seni gözetlemek zorundayım, Juliette." İsmimi fısıldar gibi söylemişti. ~~Kalbim-kalbim-kalbim.~~ "Warner, sana teklif ettiği şeyi anlamanı istiyor ama hala... bir tehdit olarak görülüyorsun. Bana görev olarak verildin. Gidemem."

~~Heyecanlansam-mı-dehşete-mi-kapılsam, bilemiyordum.~~ Dehşete kapılmıştım. "Benimle birlikte mi yaşamak zorundasın?"

"Bu binanın karşı ucundaki koğuşta, diğer askerlerle beraber kalıyorum. Ama, evet." Boğazını temizledi. Bana bakmıyordu. "Yanına taşınacağım."

Karın boşluğumda sinirlerimi kemiren bir ağrı vardı. Ondan nefret etmek, onu yargılamak ve sonsuza dek çığlık atmak istiyordum ama yapamıyordum çünkü tüm gördüğüm, bir zamanlar o güne kadar tanıdığım en nazik kişi olduğunu artık hatırlamayan 8 yaşında bir oğlan çocuğuydu.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım, başımı dizlerime dayadım.

"Giyinmen gerek," dedi biraz sonra.

Başımı hızla kaldırdım. Dediklerini anlayamamış gibi ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Giyiniğim zaten."

Tekrar boğazını temizledi ama bunu yaparken sessiz olmaya çalışıyordu. "Burada bir banyo var." Eliyle gösterdi. Odaya bağlı bir kapı gördüm ve aniden meraklandım. Yatak odalarında

banyo olan insanlar hakkında hikayeler duymuştum. Galiba tam olarak yatak odasının *içinde* değildi bu banyolar, ama epey yakınlardı. Kayarak yataktan çıktım, Adam'ın parmağını takip ettim. Ben kapıyı açar açmaz yeniden konuşmaya başladı. "Burada duş alıp üstünü değiştirebilirsin. Banyo... kamera olmayan tek yer," diye ekledi, sesini gittikçe alçaltarak.

Odamda kameralar vardı.

Tabii ya.

"Orada giyecek bulabilirsin." Başıyla gömme dolabı işaret etti. Birden bire keyfi kaçmış gibiydi.

"Gidemez misin?" diye sordum.

Alnını ovuşturdu ve yatağa oturdu. İçini çekti. "Hazırlanman gerek. Warner seni akşam yemeğine bekliyor."

"*Akşam yemeği* mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Adam'ın yüzü asıktı. "Evet."

"Canımı yakmayacak mı yani?" Sesimdeki rahatlamadan, açığa çıkardığım umulmadık stresten, çimde barındırdığımı bilmediğim korkudan dolayı utanıyordum. "Bana *akşam yemeği* mi verecek?" Açlıktan ölüyordum karnım açlık dolu bir işkence çukuruydu kurt gibi açtım kurt gibi açtım kurt gibi açtım gerçek bir yemeğin tadının nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

Adam'ın yüzü yine anlaşılmazdı. "Acele etmelisin. Her şeyin nasıl çalıştığını sana gösterebilirim."

Karşı çıkmaya zamanım olamadan banyoya gitti, ben de peşinden içeri girdim. Kapı hâlâ açıktı; sırtı bana dönük bir şekilde bu küçük alanın ortasında duruyordu ve ben nedenini anlayamıyordum. "Banyoyu nasıl kullanacağımı biliyorum," dedim o an. ~~Eskiden normal bir evde yaşardım. Bir ailem vardı.~~

Çok ama çok yavaş bir şekilde arkasına döndü, bir anda paniklemeye başladım. Nihayet başını kaldırdı ama gözleri fıldır

fıldır dönüyordu. Bana baktığında gözleri kısıktı; alnı kırıştı. Sağ elini yumruk yapmıştı, sol elinin tek bir parmağını da dudaklarına götürmüştü. Bana sessiz olmamı söylüyordu.

Vücudumdaki her bir organ yere düştü.

Bir şey olacağını biliyordum ama bunun Adam olacağını bilmiyordum. Canımı yakacak, bana işkence edecek, daha önce hiç istemediğim kadar ölmeyi istememe neden olacak kişinin o olacağını düşünmemiştim. İnlememi ve yüzümden süzülen sessiz göz yaşlarını hissedene kadar ağladığımın bile farkında değildim ve zayıflığımdan ~~utanıyordum çok utanıyordum~~ çok utanıyordum ama bir parçam umursamıyordu. Yalvarma, merhamet dilenme, silahını çalıp önce kendimi vurma isteğine kapıldım. Onurum elimdeki tek şeydi.

Adam, benim ani histerimi anlamış gibiydi çünkü gözleri hızla açıldı ve ağzı açık kaldı. "Hayır, Tanrım, Juliette... Hayır, ben ..." Sessizce sövdü. Yumruğunu alnına dayadı, dönüp uzaklaştı, derin bir iç çekti, küçük banyoda volta attı. Yine sövdü.

Kapıya yürüyüp dışarı çıktı ve arkasına bakmadı.

ON İKİ

Kaynar su altında geçen tam 5 dakika, ikisi de lavanta kokulu iki kalıp sabun, sadece saçım için bir şampuan ve vücuduma sarmaya kıyamadığım yumuşacık havluların temasından sonra anlamaya başladım.

Unutmamı istiyorlardı.

Birkaç sıcak yemek ve manzaralı bir odayla anılarımı silebileceklerini sanıyorlardı. Benim böylesine kolay satın alınabileceğimi sanıyorlardı.

Warner, benim hiçbir şeyim olmadan büyüdüğümü ve bundan nefret etmediğimi anlamamışa benziyordu. Eskiden de elbiseler, mükemmel ayakkabılar ya da pahalı şeylerde değildi gözüm. İpeklere sarmalanmak istemezdim. Tek istediğim uzanıp başka başka bir insana sadece ellerimle değil, kalbimle de dokunabilmekti. Dünyayı ve onun sevgi eksikliğini, sert ve nahoş yargısını ve soğuk, kinci gözlerini görürdüm. Her tarafta bunları görürdüm.

Dinlemek için o kadar çok zamanım olurdu ki.

Bakmak için de öyle.

İnsanları, mekanları ve olasılıkları da. Tek yapmam gereken

gözlerimi açmaktı. Tek yapmam gereken bir kitap açmaktı – bir sayfadan diğerine kanayan hikayeleri görmekti. Kağıda oyulan anıları görmekti.

Katlanıp kitap sayfalarının arasına konmuş bir şekilde yaşadım hayatımı.

İnsan ilişkilerinin yokluğunda kağıttan karakterler aramda bağ kurdum. Tarihe mal olmuş hikayelerle aşkı ve kaybı yaşadım; İlişkilendirme yoluyla ergenliği yaşadım. Beni dünyam, iç içe geçmiş sözcüklerden oluşan bir ağ; bir uzuv diğerine, kemikler sinirlere, düşünceler imgelere bağlanmış. Ben harflerden oluşan bir varlık, cümlelerin yarattığı bir yaratık, kurgu aracılığıyla oluşturulmuş bir hayal ürünüydüm.

Hayatımdaki bütün noktalama işaretlerini bu dünyadan silmek istiyorlardı ve işte, buna izin vermeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

Eski giysilerimi giydim, parmak uçlarıma basa basa yatak odasına döndüğümde içeriyi boş buldum. Adam kalacağını söylediği halde gitmişti. Onu anlamıyordum davranışlarını anlamıyordum hayal kırıklığımı anlamıyordum. Keşke tenimin tazeliği, bu kadar zaman sonra tamamen temiz olma hissi hoşuma gitmeseydi; neden hâlâ aynaya bakmadığımı, göreceklerimden neden korktuğumu, bana bakacak yüzü tanıyıp tanıyamayacağımdan neden emin olmadığı anlamıyordum.

Gömme dolabı açtım.

Burası, elbiselerle, ayakkabılarla, eteklerle, pantolonlarla, her türden giysiyle, gözlerimi acıtacak kadar canlı renklerle, sadece adını duyduğum, neredeyse dokunmaya korktuğum kumaşlarla tıklım tıklım doluydu. Giysilerin bedenleri mükemmeldi fazlasıyla mükemmeldi.

Beni bekliyorlardı.

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü.

Ihmal edilmiş, terk edilmiş, dışlanmış, evimden sürüklenip götürülmüştüm. Dürtülmüş, test edilmiş, sınanmış, bir hücreye tıkılmıştım. Incelenmiştim. Aç bırakılmıştım. Dostlukla kandırıldım ama elime tek geçen, ihanete uğramak ve minnettar olmam beklenen bu kabusta kısılıp kalmak oldu. Annemle babam. Öğretmenlerim. Adam. Warner. Yeniden Kuruluş. Hepsi için gözden çıkarılabilir biriydim.

Beni, giydirip boyun eğdirebilecekleri bir oyuncak bebek sanıyorlardı.

Ama yanılıyorlardı.

"Warner seni bekliyor."

Arkama döndüm ve geri çekilip gömme dolaba yaslandım, kalbimi avucuna alan panikle dolabın kapısını hızla kapattım. Adam'ın kapıda durduğunu görünce kendimi yatıştırdım ve korkumu katlayıp kaldırdım. Bir an için ağzı kıpırdadı ama hiçbir şey söylemedi. Bana yaklaştı, dokunacak kadar yakınıma sokuldu.

Beni geçip varlıklarını bilmekten utandığım şeyleri gizleyen kapıyı yeniden açmak için uzandı. "Bunların hepsi senin için," dedi bana bakmadan; parmaklarıyla, yenilecek kadar iyi olan canlı erik renginde mor bir elbisenin etek kısmına dokundu.

"Benim giysilerim var zaten." Ellerimle kirli, yırtık pırtık kıyafetimdeki kırışıklıkları düzelttim.

Sonunda bana bakmaya karar verdi ama baktığında kaşları seğirdi, gözleri kırpıştı ve donup kaldı, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Yıkanınca yepyeni bir suratım mı oldu diye merak ettim ve utançtan kıpkırmızı kesildim, gördüğünden iğrenmediğini umut ediyordum. Neden umurumdaydı, bilmiyordum.

Bakışlarını yere indirdi. Derin bir nefes aldı. "Dışarıda bekliyorum."

Üzerinde Adam'ın parmak izleri olan mor elbiseye baktım.

Gömme dolaptan ayrılmadan önce sadece bir an için içerisini inceledim. Gergin parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirdim ve irademi topladım..

Kimsenin malı değildim ben.

Hem, Warner'ın nasıl görünmemi istediği umurumda değildi.

Dışarı çıktım ve Adam kısa bir an için bana baktı. Ensesini sıvazladı, hiçbir şey söylemedi. Başını iki yana salladı. Yürümeye başladı. Bana dokunmadı ve ben bunun farkında olmamalıydım ama farkındaydım. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum bu yeni yerde hayatımın nasıl olacağını bilmiyordum ve bu binadaki her bir seçkin süsleme, gösterişli her bir aksesuar, her bir lüzumsuz tablo, heykel, aydınlatma ve tablo sanki midemе çiviler çakıyordu. Bütün binanın cayır cayır yanmasını diliyordum.

Adam'ın peşinden, halı döşeli uzun bir koridorda yürüyüp tamamen camdan yapılmış bir asansöre bindim. Kapımı açmak için kullandığı aynı anahtar kartı geçirdi, içeri girdik. Asansörle bu kadar çok kat çıktığımızı fark etmemiştim bile. Buraya geldiğimde felaket bir tantana çıkardığımı fark ettim ve bundan neredeyse mutlu oldum.

Warner'ı her açıdan hayal kırıklığına uğratmayı ümit ediyordum.

Yemek salonu binlerce öksüzü besleyecek kadar büyüktü. Onun yerine, odada 7 ziyafet masası, masa üstlerinde yerlere kadar sarkan ipek kumaşlar, orkide ve yıldız zambakla dolu kristal vazolar, gardenya dolu cam çanaklar vardı. ~~Büyüleyiciydi.~~ Çiçekleri nereden bulduklarını merak ediyordum. Gerçek olamazlardı. Nasıl gerçek olabileceklerini bilmiyordum. Yıllardır gerçek çiçek görmemiştim.

Warner masanın tam orta yerinde oturuyordu. ~~Beni~~ Adam'ı görür görmez ayağa kalktı. Bütün oda sırayla ayağa kalktı.

Neredeyse anında iki tarafında da birer boş yer olduğunu fark ettim; durmak gibi bir niyetim yoktu ama durdum. Konukların hemen bir dökümünü yaptım ve başka tek bir kadın göremedim.

Adam 3 parmağının ucuyla sırtımı sıvazlayınca ödüm patladı. Hızla ileriye yürüdüm, Warner bana gülümsedi. Sol tarafındaki sandalyeyi çekti ve oturmamı işaret etti. Oturdum.

Karşıma oturan Adam'a bakmamaya gayret ediyordum.

"Gömme dolabında... giysiler olduğunu biliyorsun, hayatım." Warner yanıma oturdu; odadakiler de tekrar yerlerine oturup sohbetlerine devam ettiler. Warner neredeyse tamamen bana doğru dönmüştü ama her nasılsa farkında olduğum tek kişi tam karşımda oturuyordu. Parmaklarımdan 5 santim uzakta olan boş tabağa odaklandım. Ellerimi kucağıma indirdim. "Artık bu pis spor ayakkabılarını giymek zorunda değilsin," diye devam etti Warner, bardağıma bir şey koymadan önce kaçamak bir bakış daha atarak. Koyduğu şey suya benziyordu.

~~O kadar susamıştım ki bir çağlayanı içime çekebilirdim.~~

Gülümsemesinden nefret ediyordum.

Nefret, gülümsemeyene kadar diğer herkese benzer. Sonra dönüverir, yumruk atamayacak kadar pasif bir şeyin kılığına bürünür, onun dişleri ve dudaklarıyla yalan söyler.

"Juliette?"

Çok hızlı soluk alıp veriyordum. Gırtlağımda boğuk bir öksürük şekilleniyordu.

Donuk yeşil gözleri bana bakarak parladı.

"Aç değil misin?" Ağzından bal damlıyordu. Eldivenli eliyle bileğime dokundu ve aceleyle kendimi ondan uzaklaştırmak isterken az daha bileğimi burkuyordum.

~~Bu odadaki her bir kişiyi yiyebilirdim.~~ "Hayır, teşekkür ederim."

Alt dudağını yalayıp gülümsedi. "Aptallıkla cesareti birbirine karıştırma, canım. Günlerdir tek lokma yemediğini biliyorum."

Tepemin tası attı. "Senin yemeğini yiyip bana *canım* demeni dinleyeceğime ölürüm daha iyi," dedim ona.

Adam çatalını düşürdü.

Warner ona çabuk bir bakış attı. Tekrar bana baktığında bakışları sertleşmişti. Ceketinin cebinden bir silah çıkarmadan önce gözlerime hiç bitmeyecekmiş gibi görünen birkaç uzun saniye boyunca baktı. Silahını ateşledi.

Koca salon zınk diye durdu.

Yüreğim ağzıma gelmişti.

Başımı çok ama çok yavaşça çevirip Warner'ın silahını nereye doğrulttuğunu takip ettim ve bir et parçasını tam kemiğinden vurduğunu gördüm. Salonun karşı ucuna fırlayan tabaktan duman tütüyordu ve içindeki etler masadaki konuklardan otuz santim ötede yere yığılmıştı. Warner nereye ateş ettiğine bakmamıştı bile. Birini öldürebilirdi.

Hiç ama hiç kıpırdamadan durmak için bütün enerjimi kullanmam gerekti.

Warner silahı indirip tabağıma koydu. Sessizlik, tabağa konan silahın gürültüsünün evrende yankılanmasına izin verdi. "Sözcüklerini ince eleyip sık dokuyarak seç, Juliette. Ağzımdan çıkacak tek bir sözcük burada hayatını cehenneme çevirebilir."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Adam yiyecek dolu bir tabağı önüme itti; bakışı o kadar şiddetliydi ki, tenimi dağlayan akkor kesilmiş bir damgadan farkı yoktu. Başımı kaldırıp baktım, Adam başını belli belirsiz yana eğdi. Gözleri *lütfen* diyordu.

Çatalımı aldım.

Warner'dan hiçbir şey kaçmıyordu. Boğazını biraz fazla gürültülü bir şekilde temizledi. Tabağındaki eti keserken kuru kuru güldü. "Bütün işimi yapması için illa Kent'i mi getireyim yani?"

"Pardon?"

"Görünüşe göre bir tek onun sözünü dinliyorsun." Ses tonu neşeliydi ama dişlerini bariz bir şekilde sıkıyordu. Adam'a döndü. "Sana söylediğim gibi ona giysilerini değiştirmesini söylememene şaşırdım."

Adam daha dik oturdu. "Söyledim, efendim."

"Giysilerimi seviyorum ben," dedim ona. Yumruğumu gözüne indirmek istediğimi söylemedim ona.

Warner'ın gülümsemesi eski haline döndü. "Kimse *sana* ne sevdiğini sormadı, canım. Şimdi ye yemeğini. Yanımdayken en iyi şekilde görünmeni istiyorum."

ON ÜÇ

Warner bana odama kadar eşlik etmekte ısrar etti.

Yemekten sonra Adam diğer birkaç askerle birlikte ortadan kayboldu. Tek kelime etmeden ya da bana bakmadan gözden kayboldu. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. En azından hayatımdan başka kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," dedi Warner, ikimiz asansöre doğru yürürken. "Sen istemediğin sürece düşmanın olmam."

"Biz daima düşman olacağız." Sesim buzdan parçalar halinde çatlıyordu. Sözcükler dilimde eriyordu. "Asla olmamı istediğin şeyi olmayacağım."

Warner asansörün düğmesine basarken iç çekti. "Gerçekten fikrini değiştireceğini düşünüyorum." Küçük bir gülümsemeyle bana bir göz attı. Böylesine göz alıcı bir görüntünün bu kadar sefil bir insanda heba olması ne kadar yazıktı. "Sen ve ben, Juliette... Birlikteyken bizi kimse durduramaz."

Bakışlarının bedenimin her santimine değdiğini hissetsem de ona bakmayacaktım. "Ben almayayım, teşekkürler."

Asansördeydik. Dünya hızla yanımızdan geçip gidiyor,

camdan duvarlar bizi her kattaki insanlara görünür kılıyordu. Bu binada sır namına bir şey yoktu.

Dirseğime dokundu ve ben geri çekildim. "Düşünebilirsin," dedi yumuşak bir şekilde.

"Nereden biliyorsun?" Asansör çınlayıp açıldı ama ben yerimden kıpırdamadım. Sonunda dönüp ona baktım çünkü merakımı kontrol edemiyordum. Ellerini inceledim, dikkatlice deriyle kaplanmıştı, giysisinin kolları kalın, kıvrılmış ve uzundu. Yakası bile yüksek ve gösterişliydi. Tepeden tırnağa kusursuz bir biçimde giyinmiş ve yüzü dışında her yerini kapatmıştı. Ona dokunmak istesem bile bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Kendini koruyordu.

Benden.

"Belki de yarın akşam sohbet ederiz, ne dersin?" Tek kaşını kaldırdı ve bana kolunu uzattı. Asansörden çıkıp koridorda yürürken bunu fark etmemiş gibi yaptım. "Belki hoş bir şeyler giyebilirsin."

"Adın ne?" diye sordum ona.

Kapımın önünde duruyorduk.

Durdu. Şaşırmıştı. Belli belirsiz çenesini kaldırdı. Ben sorumdan pişman oluncaya kadar gözlerini yüzüme dikti. "Adımı bilmek istiyorsun demek."

Kasten yapmadım ama gözlerimi biraz kıstım. "Warner soyadın, değil mi?"

Neredeyse gülümsedi. "Adımı bilmek istiyorsun."

"Bunun bir sır olduğunun farkında değildim."

Öne yürüdü. Dudakları seğirdi. Gözlerini yere indirdi, gerilmiş dudaklarının arasından hızla nefes aldı. Eldivenli parmağını yanağımdan aşağıya kaydırdı. "Sen bana seninkini söylersen ben de sana benimkini söylerim," diye fısıldadı, boynuma çok yakındı.

Hafifçe geriledim. Zorlukla yutkundum. "Adımı biliyorsun zaten."

Gözlerime bakmıyordu. "Haklısın. Başka bir şekilde ifade etmeliyim. Demek istediğim, bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini söylerim."

"Ne?" Çok ani bir şekilde aşırı hızlı nefes almaya başladım.

Eldivenlerini çıkarmaya başladı, ben de panik olmaya başladım. "Neler yapabileceğini göster bana."

Dişlerimi çok sıkıyordum ve acımaya başladılar. "Sana dokunmayacağım."

"Pekala." Diğer eldivenini de çıkardı. "Aslında yardımına ihtiyacım yok."

"Hayır ..."

"Endişelenme." Sırıttı. "Eminim bu, *canını* hiç yakmayacak."

"Hayır," dedim nefesim kesilerek. "Hayır, bunu yapmayacağım – yapamam ..."

"İyi," deyiverdi Warner. " Bu iyi. Beni incitmek istemiyorsun. O kadar koltuklarım kabardı ki." Gözlerini kaçıracak gibi oldu. Bir asker gördü ve çağırdı. "Jenkins?"

Jenkins cüssesine göre çevikti ve bir saniyede yanımda bitiverdi.

"Efendim." Warner'dan bariz şekilde büyük olmasına rağmen başını hafifçe eğerek selam verdi. Yaşı 27'den fazla olamazdı; tıknaz, güçlü kuvvetli ve iri yarıydı. Bana yan gözle baktı. Kahverengi gözleri umduğumdan daha sıcaktı.

"Bayan Ferrars'a alt kata kadar eşlik etmeni istiyorum. Ama dikkatli ol: İnanılmaz bir şekilde uyumsuzdur ve elinden kurtulmaya çalışacaktır." Çok yavaşça gülümsedi. "Ne derse desin, ne yaparsa yapsın onu bırakamazsın, asker. Anlaştık mı?"

Jenkins'in gözleri kocaman açıldı; gözlerini kırpıştırdı, burun delikleri genişledi, iki yanındaki ellerini sıkıp bıraktı. Kısa

bir soluk aldı. Başını öne salladı.

Jenkins budala değildi.

Koşmaya başladım.

Koridorda hızla koşuyor, beni durdurmaya korkan bir dizi afallamış askerin yanından geçiyordum. Ne yaptığımı, neden koşabileceğimi düşündüğümü, nereye gidebileceğimi bilmiyordum. Sırf bana zaman kazandıracağını düşündüğüm için asansöre ulaşmaya çalışıyordum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendi salaklığımla bir daire çizdim, paniklemiştim, acı içindeydim, Jenkins'e isteği dışında neler yapacağımı düşündükçe dehşetten donup kalıyordum. İstemeden bana neler yapacağını düşünüyordum. Bütün iyi niyetimize rağmen ikimize neler olacağını düşünüyordum.

"Yakala onu," dedi Warner yumuşak bir şekilde. Sessizlik bu binanın her köşesine sinmişti. Odadaki tek ses onunkiydi.

Jenkins öne çıktı.

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu ve gözlerimi sımsıkı kapattım ve zorla açtım. Kalabalığa gözlerimi kırpıştırarak baktım ve tanıdık bir yüz gördüm. Adam dehşet içinde bana bakıyordu.

Vücudumun her santimi utançla kaplanmıştı.

Jenkins bana elini uzattı.

Kemiklerim bel vermeye, kalbimin vuruşlarıyla eşzamanlı olarak kırılmaya başlıyordu. Yere çöktüm ve gevşek bir krep gibi içe doğru kıvrıldım. Kollarım bu yırtık pırtık tişörtün içinde öylesine çıplaktı ki.

"Yapma..." Elimi ürkek bir şekilde kaldırdım, gözlerimle yalvarıyor, bu masum adamın yüzüne bakıyordum. "Lütfen yapma..." Sesim çatlak çıkıyordu. "Bana dokunmak istemezsin..."

"İstediğimi hiç söylemedim ki." Jenkins'in sesi gür ve istik-

rarlıydı, pişmanlık doluydu. Jenkins'in eldivenleri yoktu, korunmasızdı, hazırlıksızdı, olası bir savunması yoktu.

"Bu kesin bir emirdi, asker," diye bağırdı Warner, Jenkins'in sırtına bir silah doğrulttu.

Jenkins kollarımı tuttu.

HAYIR HAYIR HAYIR

Nefesim kesildi.

Kanım damarlarımda coşuyor, azgın bir nehir gibi vücudumda hızla akıyor, ısı dalgaları kemiklerime çarpıyordu. Jenkins'in ıstırabını duyabiliyordum, bedeninden akan gücü hissedebiliyordum, kalbinin kulağımda çarptığını duyabiliyordum ve varlığımı canlandıran adrenalin seliyle başım dönüyordu.

Kendimi canlı hissediyordum.

Keşke bu bana zarar verseydi. Keşke beni sakatlasaydı. Keşke beni püskürtseydi. Keşke iskeletimi saran bu kudretli güçten nefret etseydim.

Ama etmiyordum. Tenim bir başkasının hayatıyla atıyordu ve ben bundan nefret etmiyordum.

Bundan hoşlandığım için kendimden nefret ediyordum.

Yapabileceğimi bildiğimden daha çok hayat, umut ve insan gücüyle dolu olmanın verdiği his hoşuma gidiyordu. Acısı, bana hiç istemediğim bir zevki tattırıyordu.

Jenkins beni bırakmıyordu.

Ama bırakmamasını nedeni bunu yapamamasıydı. Çünkü bağlantıyı koparan kişi ben olmalıydım. Çünkü ıstırabı onu güçsüz bırakıyordu. Çünkü kapanıma kısılmıştı.

Çünkü ben bir sinekkapandım.

Ve öldürücüydüm.

Sırtüstü düşüp göğsünü tekmeledim, tüm irademle benden uzaklaşmasını, çuval gibi yığılıp kalmış koca cüssesini ufacık

vücudumdan uzaklaştırmasını diledim. Ansızın çığlık attım ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşı selinin ötesini görmek için çabaladım; hıçkırıyordum, çılgına dönmüştüm, bu adamın yüzündeki donmuş ifade, felç olmuş dudaklarıyla hırıltılı bir sesle kesik kesik nefes alması beni dehşete düşürmüştü.

Kurtuldum ve geriye doğru yuvarlandım. Arkamdaki asker denizi ikiye yarıldı. Her bir yüzden şaşkınlık ve su katılmamış korku okunuyordu. Jenkins yerde yatıyordu ve kimse onun yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Birisi ona yardım etsin!" diye bağırdım. "Birisi ona *yardım etsin*! Doktora ihtiyacı var – hastaneye – götürülmesi – onun – ah Tanrım – ben ne yaptım..."

"Juliette ..."

"DOKUNMA BANA – SAKIN BANA DOKUNAYIM DEME!"

Warner eldivenlerini geri takmıştı ve beni bir arada tutmaya çalışıyordu, saçlarımı düzeltmeye, göz yaşlarımı silmeye çalışıyordu ve ben onu öldürmek istiyordum.

"Juliette, sakinleşmen gerek..."

"ONA YARDIM EDİN!" diye bağırdım, dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim yerde yatan adama kilitlenmişti. Diğer askerler sonunda usulca yaklaşıyorlardı, adam sanki bulaşıcı olabilirmiş gibi dikkatlilerdi. "Lütfen – ona yardım etmelisiniz! *Lütfen* ..."

"Kent, Curtis, Soledad – BUNUNLA İLGİLENİN!" diye bağırdı Warner adamlarına, beni kucağına almadan önce.

Her şey karardığında ben hâlâ tekmeler savuruyordum.

ON DÖRT

Tavan bir bulanıklaşıp bir netleşiyordu.

Başım külçe gibiydi, net göremiyordum, kalbim kasılmıştı. Dilimin altında bir yerlerde sıkışıp kalmış paniğin kendine has kokusunu hissediyor ve bunun nereden geldiğini anımsamaya çabalıyordum. Doğrulmaya çalıştım, neden uzandığımı anlayamıyordum.

Birisinin elleri omuzlarımdaydı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Warner tepemden bana bakıyordu.

Aniden olanlar gözlerimde canlandı ve Jenkins'in yüzü bilincimde yüzüyordu; yumruklarımı savurup Warner'a benden uzaklaşması için bağırdım ve elinden kurtulmaya çalıştım ama o sadece gülümsedi. Biraz güldü. Ellerimi nazikçe indirdi.

"Eh, en azından uyandın," diye iç çekti. "Bir an için beni endişelendirdin."

Titreyen kollarımı kontrol etmeye çalıştım. "Ellerini çek üzerimden."

Eldivenli ellerini yüzümün önünde salladı. "Tamamen örtündüm. Endişelenme."

"Senden *nefret ediyorum.*"

"Ne tutku ama." Tekrar güldü. O kadar sakindi ki ve çok eğlenmişe benziyordu. Umduğumdan daha yumuşak gözlerle bana bakıyordu.

Yüzümü kaçırdım.

Ayağa kalktı. Kısa bir nefes aldı. "İşte," dedi, küçük bir masanın üzerindeki tepsiye uzanarak. "Sana yiyecek getirdim."

Kalkıp çevreme bakmak için bu fırsatı değerlendirdim. Kanın en koyu rengiyle ve altın rengiyle işlenmiş kumaşla kaplı bir yatakta yatıyordum. Yere batan yaz güneşi renginde kalın ve pahalı bir halı seriliydi. İçerisi sıcaktı. Kaldığım odayla aynı büyüklükteydi, mobilyaları bir hayli standarttı: yatak, gömme dolap, yan sehpalar, tavandan ışıklar saçan avize. Tek fark, bu odada fazladan bir kapı ve köşedeki küçük masada sessizce yanan bir mum olmasıydı. Fi tarihinden beri ateş görmemiştim. Uzanıp aleve dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Yastıklara sırtımı verdim ve rahat değilmişim gibi yaptım. "Neredeyim ben?"

Warner arkasına döndü, elinde, içinde ekmek ve peynir olan bir tabak tutuyordu. Diğer elinde de bir bardak su vardı. Sanki odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı. "Burası benim yatak odam."

Eğer başım çatlamıyor olsaydı kaçma isteğine kapılırdım. "Beni kendi odama götür. Burada olmak istemiyorum."

"Ama gel gör ki buradasın işte." Bir iki metre uzakta olan ayak ucunda oturuyordu. Tabağı önüme itti. "Susadın mı?"

Doğru dürüst düşünemediğimden mi yoksa kafam çok karıştığı için mi bilmiyordum ama Warner'ın zıt kişiliklerini uzlaştırmaya çabalıyordum. Beni, birisine işkence etmeye mecbur ettikten sonra şimdi burada durmuş, bana bir bardak su ikram ediyordu. Ellerimi kaldırdım ve daha önce hiç görmemişim

gibi incelemeye başladım. "Anlamıyorum."

Başını yana yatırdı, sanki kendimi ciddi bir şekilde yaralamışım gibi beni inceledi. "Sadece susadın mı diye sordum. Bunu anlamak zor olmamalı." Durakladı. "İç bunu."

Bardağı aldım. Bir bardağa, bir ona, bir duvara baktım.

Aklımı kaçırmış olmalıydım.

Warner iç çekti. "Emin değilim ama galiba bayıldın ve bence bir şeyler yemelisin, gerçi bundan da tamamen emin değilim." Durakladı. "Buradaki ilk gününde çok fazla efor harcadın. Benim hatam."

"Bana neden iyi davranıyorsun?"

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni daha da çok şaşırttı. "Çünkü seni önemsiyorum," dedi basitçe.

"Beni *önemsiyor musun*?" Vücudumdaki uyuşukluk dağılmaya başlamıştı. Kan basıncım yükseliyor ve öfke bilincimin ön tarafına doğru ilerliyordu. "Senin yüzünden Jenkins'i neredeyse öldürüyordum!"

"Ama öldürmedin..."

"Askerlerin beni dövüyor! Bir mahkum gibi beni burada alıkoyuyorsun! Beni tehdit ediyorsun! Zerre kadar özgürlük vermiyor, üstüne üstlük bir de beni *önemsediğini* mi söylüyorsun?" Az kalsın bardağı suratına fırlatacaktım. "*Canavarsın* sen!"

Warner yüzünü çevirdi, böylece profiline bakıyordum. Ellerini kenetledi. Fikrini değiştirdi. Dudaklarına dokundu. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yalancı."

Bunu düşünüyora benziyordu. Sadece bir kez başını öne salladı. "Evet. Çoğu zaman, evet."

"Burada olmak istemiyorum. Senin deneyin olmak istemiyorum. Bırak gideyim."

"Hayır." Ayağa kalktı. "Maalesef bunu yapamam."

"Neden?"

"Yapamam da ondan. Ben..." Parmaklarını çekiştirdi. Boğazını temizledi. Kısa bir an için bakışları tavana değdi. "Çünkü sana ihtiyacım var."

"Bana insanları öldürmek için ihtiyacın var!"

Hemen cevap vermedi. Muma doğru yürüdü. Eldiveninin tekini çekip çıkardı. Çıplak parmaklarıyla alevi gıdıklıyordu. "Biliyorsun, kendi başıma da pekala insanları öldürebilirim, Juliette. Bu işte üstüme yoktur."

"İğrenç."

Omuz silkti. "Benim yaşımdaki biri başka türlü nasıl bu kadar çok askeri kontrol edebilir? Babam başka neden bütün bir bölgenin sorumluluğunu almama izin versin ki?"

"*Baban* mı?" Doğruldum, kendime hakim olamayarak aniden meraklandım.

Sorumu duymazdan geldi. "Korkunun mekanikleri yeterince basittir. İnsanlar benden korkuyor, bu yüzden de konuştuğumda beni dinliyorlar." Elini salladı. "Bu günlerde boş tehditlerin pek değeri yok."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Yani insanları güç uğruna öldürüyorsun."

"Senin gibi."

"Nasıl *cüret* edersin..."

Yüksek sesle güldü. "Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse kendine yalan söylemekte özgürsün."

"Yalan söylemiyorum ben..."

"Jenkins'le bağlantını kesmen niye bu kadar uzun sürdü peki?"

Ağzım donakaldı.

"Neden anında mücadele etmedin? Niye sana o kadar uzun dokunmasına izin verdin?"

Titremeye başlayan ellerimi sımsıkı kavradım. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama sen yine de beni çok iyi tanıdığını iddia ediyorsun."

Dişlerimi sıktım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"En azından ben dürüstüm," diye ekledi.

"Yalancı olduğunu az önce sen de kabul ettin!"

Kaşlarını kaldırdı. "En azından yalancı olduğum konusunda dürüstüm."

Bardağı sehpaya çarparak koydum. Başımı ellerime doğru eğdim. Sakin kalmaya çalışıyordum. Kendimi toparlamakiçin bir nefes aldım. "Ee," dedim kulak tırmalayıcı bir sesle, "madem kusursuz bir katilsin, neden bana ihtiyacın var?"

Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Günün birinde bu sorunun cevabıyla seni tanıştırırım."

Karşı çıkmaya çalıştıysam da tek eliyle beni durdurdu. Tabaktan bir parça ekmek aldı. Burnumun dibine soktu. "Akşam yemeğinde neredeyse hiçbir şey yemedin. Öylesi hiç sağlıklı değil."

Kıpırdamadım.

Ekmeği tabağa, tabağı da suyun yanına bıraktı. Bana döndü. Gözlerimi öyle bir dikkatle inceliyordu ki bir an için savunmasız kaldım. Söylemek ve haykırmak istediğim çok şey vardı ama her nasılsa ağzımdan dökülmeyi sabırla bekleyen sözcükleri tamamen unutmuştum. Bakışlarımı kaçıramıyordum.

"Bir şeyler ye." Gözlerini üzerimden çekti. "Sonra da uyu. Sabah seni görmeye gelirim."

"Neden kendi odamda uyuyamıyorum?"

Ayağa kalktı. Hiç gerekmediği halde üstünü silkeledi. "Çünkü burada kalmanı istiyorum."

"İyi de neden?"

Bir kahkaha attı. "Amma da çok soru soruyorsun yahu."

"Bana doğru dürüst bir cevap verirsen..."

"İyi geceler, Juliette."

"Beni bırakacak mısın?" diye sordum, bu kez sessizce, bu kez uysalca.

"Hayır." Elinde mumla köşeye 6 adım attı. "Ayrıca, işleri senin için kolaylaştıracağıma da söz vermiyorum." Sesinde hiç pişmanlık, vicdan azabı, anlayış yoktu. Sanki hava durumundan bahsediyordu.

"Yalan söylüyorsun belki de."

"Evet, belki de." Sanki kendineymiş gibi başına öne salladı. Mumu söndürdü.

Ve gözden kayboldu.

Uykuya yenik düşmemeye çalışıyordum

Uyanık kalmaya uğraşıyordum

Kafamı toplamaya çalışıyor ama yapamıyordum.

Aşırı yorgunluktan sızıp kaldım.

ON BEŞ

Neden kendini öldürmüyorsun ki? diye sormuştu birisi bana okulda bir keresinde.

Galiba canımı yakmak için sorulmuş bir soruydu bu, ama bu olasılığı ilk kez ciddi ciddi düşündürmüştü bana. Ne diyeceğimi bilememiştim. Belki bunu düşündüğüm için deliydim ama daima, eğer yeterince iyi bir kız olursam, her şeyi doğru yaparsam, doğru şeyleri söylersem ya da hiçbir şey söylemezsem... annemle babamın fikirlerini değiştireceklerini umut ediyordum. Konuşmaya çalıştığımda artık beni dinlerlerdi. Bana bir şans vereceklerini sanıyordum. Beni artık sevebileceklerini sanıyordum.

Hep bu ~~aptalca~~ umudu beslemiştim.

"Günaydın."

İrkilerek gözlerimi hızla açtım. Uykum asla ağır olmamıştı.

Warner, üstünde yeni bir takım elbise ve kusursuzca boyanmış botlarıyla kendi yatağının ayak ucunda oturmuş, bana bakıyordu. Onunla ilgili her şey özenliydi. Kusursuzdu. Ayaz sabah havasında nefesi serin ve tazeydi. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

Warner'ın da uyumuş olduğu aynı çarşaflara dolanmış olduğumu fark etmem biraz zaman aldı. Yüzüme aniden ateş bastı ve kendimi kurtarmak için çırpındım. Az kalsın yataktan düşüyordum.

Ona karşılık vermedim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Başımı kaldırıp baktım. Gözleri yeşilin çok tuhaf bir tonuydu: parlak, çok berrak, çok korkutucu bir şekilde deliciydi. Saçı sıktı, adeta altın parçası gibiydi; gövdesi zayıf ve gösterişsizdi ama kavrayışı çok kuvvetliydi. İlk kez, sol serçe parmağına açık yeşil bir yüzük taktığını fark ettim.

Bakışlarımı yakaladı ve ayağa kalktı. Eldivenlerini giydi ve ellerini arkasında kenetledi.

"Odana dönme zamanın geldi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı öne salladım. Ayağa kalktığımda az kalsın düşüyordum. Yatağın kenarına tutundum ve baş dönmemin geçmesini bekledim. Warner'ın iç çekişini duydum.

"Dün gece sana bıraktığım yiyecekleri yemedin."

Titreyen ellerle suyu aldım ve ekmeğin birazını yemek için kendimi zorladım. Vücudum açlığa öylesine alışmıştı ki aç olduğumu nasıl anlayacağımı bilmiyordum.

Dengemi sağlayınca Warner beni kapıdan dışarı çıkardı. Elimde hâlâ bir parça peynir tutuyordum.

Dışarı çıkınca az kalsın peyniri elimden düşürüyordum.

Burada benim katımda olduğundan çok daha fazla asker vardı. Her birinde 4 farklı çeşit silah vardı, silahlardan bazıları boyunlarına asılıydı, bazıları da bellerindeydi. Hepsi yüzümü gördüklerinde yüzlerinde bir dehşet ifadesi belirdi. Hissettikleri dehşet yüzlerine o kadar kısa süreli yansımıştı ki fark etmemiş olabilirdim ama yeterince barizdi: Ben, yanlarından

geçerken herkes silahını biraz daha sıkı kavrıyordu.

Warner halinden memnun görünüyordu.

"Korkuları senin lehine olacak," diye fısıldadı kulağıma.

İnsanlığım bu halı kaplı zeminde bir milyon parçaya ayrılmış yatıyordu. "Onların benden korkmalarını asla istemedim."

"İstemelisin." Durdu. Gözleri bana budala diyordu. "Senden korkmazlarsa seni avlarlar."

"İnsanlar hep korktukları şeyleri avlarlar."

"En azından şimdi neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlar." Koridorda yürümeye devam ediyordu ama ayaklarım yere çakılmıştı. Farkındalık buz gibi bir suydu ve sırtımdan aşağıya akıyordu.

"Bunu – Jenkins'e – yaptığım şeyi bana sen mi yaptırdın? *Bilerek* mi?"

Warner 3 adım öteme geçmişti bile ama yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. "Yaptığım her şeyi bilerek yaparım ben."

"Beni gösteri malzemesi yapmaya çalıştın." Kalbim bileğimde, damarlarımda atıyordu.

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Kendi askerlerinden mi?" Öfkeyle yanıp tutuşarak, ona yetişmek için koşuyordum. "Bir adamın *canı* pahasına ..."

"İçeri gir." Warner asansöre uzandı. Kapıları benim için açık tutuyordu.

Peşinden içeri girdim.

Doğru tuşlara bastı.

Kapılar kapandı.

Konuşmak için ona döndüm.

Beni köşeye sıkıştırdı.

Bu cam haznenin en ucuna geriledim ve aniden kendimi gergin hissettim. Elleriyle, kollarımı tutuyordum ve dudakları

tehlikeli bir şekilde yüzüme yakındı. Bakışları benimkine kenetlenmişti, gözleri çakmak çakmaktı; tehlikeliydi. Tek bir şey söyledi: "Evet."

Konuşabilmem biraz zaman aldı. "Evet, ne?"

"Evet, kendi askerlerimden. Evet, bir adamın canı pahasına." Dişlerini sıktı. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Benim dünyamla ilgili anladığın çok az şey var, Juliette."

"Anlamaya çalışıyorum..."

"Hayır, çalışmıyorsun," deyiverdi. Kirpikleri ateş almış birer altın tel gibiydi. Neredeyse onlara dokunmak istiyordum. "Güç ve kontrolün, son derece hazırlıklı olduğunu düşündüğünde bile her an ellerinden kayıp gidebileceğini anlamıyorsun. Bu iki şeyi elde etmesi kolay değildir. Elinde tutmaksa çok daha güçtür." Konuşmaya çalıştım ama beni engelledi. "Kendi askerlerimin kaçının benden nefret ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Düşüşümü görmek istediklerini bilmediğimi mi sanıyorsun? Elde etmek için o kadar çabaladığım pozisyona sahip olmak isteyecek başkaları olmadığını mı sanıyorsun..."

"Kendini gözünde fazla *büyütme*..."

Aramızdaki son birkaç santimi de kapattı ve sözcüklerim yere düştü. Soluk alamıyordum. Bütün vücudundaki gerginlik o kadar yoğun ki neredeyse elle tutulabilirdi ve galiba kaslarım donmaya başlamıştı. "Toysun," dedi bana, sesi tenime değen sert, alçak, kulak tırmalayıcı bir fısıltı halindeydi. "Bu binadaki herkes için bir tehdit olduğunun farkında değilsin. Sana zarar vermek için her sebepleri var. Sana yardım etmeye çalıştığımı görmüyorsun ..."

"Bana zarar vererek!" diye patladım. "Diğerlerine zarar vererek!"

Kahkahası soğuk ve neşesizdi. Aniden iğrenmiş bir halde benden uzaklaştı. Asansör açıldı ama o dışarı çıkmadı. "Odana

git. Yıkan. Üstünü değiştir. Gömme dolabında elbiseler var."

"Ben elbise sevmem."

"Bence *bunu* görmeyi de sevmezsin," dedi başını yana eğerek. Bakışlarını takip edince kapımın karşısında heyula gibi dikilen bir gölge gördüm. Bir açıklama yapması için ona döndüm ama hiçbir şey söylemedi. Birden kendini toparladı, yüzü tamamen ifadesizdi. Elimi tuttu, parmaklarımı sıkıp, "tam olarak bir saat sonra burada olacağım," dedi ve ben karşı çıkamadan asansörün kapılarını kapattı. Bana dokunmaktan hiç korkmayan tek kişinin de bir canavar olması tesadüf mü acaba diye düşünmeye başlamıştım.

İleri yürüdüm ve karanlıkta dikilen askere daha yakından, kaçamak bir bakış atmayı göze aldım.

Adam.

Ah Adam.

Tam olarak neler yapabileceğimi bilen Adam.

Kalbim, göğsümde patlayan bir su balonuydu. Akciğerlerim göğüs kafesimde salıncakla sallanıyorlardı. Sanki dünyadaki bütün yumruklar midemi yumruklamaya karar vermişlerdi. Çok umurumda olmamalıydı ama öyleydi.

Artık benden sonsuza dek nefret edecekti. Bana bakmayacaktı bile.

Kapıyı açmasını bekledim ama o kıpırdamadı.

"Adam?" dedim ürkekçe. "Anahtar kartına ihtiyacım var."

Güçlükle yutkunmasını ve küçük bir soluk almasını izledim ve anında ters bir şeylerin olduğunu sezdim. Ona daha çok yaklaştım ve başını hızlı ve sertçe sallayışı bunu yapmamamı söyledi. ~~Ben insanlara dokunamazdım insanlara yaklaşamazdım ben bir canavardım~~.

Beni yakınında~~n istemiyordu.~~ Tabii ki istemezdi. Haddimi bilmem lazımdı.

Kapımı çok büyük bir güçlükle açtı ve birinin onu, göremediğim bir yerinden incittiğini fark ettim. Warner'ın sözlerini hatırladım ve havalı vedasının bir uyarı olduğunu anladım. Vücudumdaki her bir sinir ucunu koparan bir uyarıydı bu.

Adam, benim hatalarım yüzünden cezalandırılacaktı. İtaatsizliğim yüzünden.

Göz yaşlarımı bir kova dolusu pişmanlığa gömmek istiyordum.

Kapıdan içeri girdim ve son bir kez Adam'a bir bakış attım, acısından dolayı zafer kazanmış gibi hissedemiyordum. Yaptığı her şeye rağmen ondan nefret edebilir miydim bilmiyordum. Adam'dan edemezdim. Eskiden tanıdığım oğlandan edemezdim.

"Mor elbise," dedi, sanki soluk almak canını acıtıyor gibi sesi çatlak ve biraz hırıltılıydı. Kendimi ona koşmaktan alıkoymak için bileklerimi bükmek zorunda kaldım. "Mor elbiseyi giy." Öksürdü. "Juliette."

Kusursuz manken olacaktım.

ON ALTI

Odaya girer girmez gömme dolabı açtım ve izlendiğimi anımsamadan önce mor elbiseyi askıdan çekip aldım. *Kameralar.* Acaba Adam bana kameralardan bahsetti diye de cezalandırılmış mıydı diye merak ettim. Benim yüzümden başka risklere girmiş miydi acaba? Bunu neden yapsın ki diye düşündüm.

Erik rengi elbisenin sağlam ve modern kumaşına dokundum ve aynı Adam'ın yaptığı gibi parmaklarım elbisenin koluna doğru ilerledi. Elimde olmadan Adam'ın bu elbiseyi neden bu kadar sevdiğini merak ettim. Neden bu olmak zorundaydı? Hatta neden elbise giymek zorundaydım?

Ben oyuncak bebek değildim.

Elimi asılı giysilerin altındaki küçük tahta rafa koyunca, yabancı bir doku sürtündü. Bu sert ve yabancı ama aynı zamanda tanıdık bir şeydi. Gömme dolaba daha da yaklaştım, kapıların arasına gizlendim. Parmaklarımı yüzeyde gezdirdim, bir güneş ışığı dalgası midemi alt üst etti; umutla, duygularla ve o kadar kuvvetli, aptalca bir sevinçle dolup taştığımı hissettim ki yanaklarımdan yaşların süzülmemesine şaştım.

Defterim.

Defterimi kurtarmıştı. ~~Adam sahip olduğunu tek şeyi kurtarmıştı.~~

Mor elbiseyi aldım ve banyoya sıvışmadan önce kağıt destesini elbisenin katları arasına gizledim.

~~Banyoda hiç kamera yoktu.~~

~~Banyoda hiç kamera yoktu.~~

~~Banyoda hiç kamera yoktu.~~

Bana bir şey anlatmaya çalıştığını fark ettim. Daha önce, banyodayken. Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama ben o kadar korkmuştum ki onu korkutup kaçırmıştım.

Onu korkutup kaçırdım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve eski tutkalla ciltlenmiş tanıdık sayfaları açarken ellerim titredi. Bütün sayfaların yerinde olduğundan emin olmak için sayfalara hızla göz gezdirdim ve gözlerim en son yazdıklarıma takıldı. En altta bir tuhaflık vardı. Benim el yazımla yazılmamış yeni bir cümleydi bu.

Bu yeni cümleyi o yazmış olmalıydı.

Düşündüğün gibi değil.

Olduğum yere çakılıp kaldım.

Vücudumun her santimi gerginlikten kasılmıştı, duygularla yüklüydüm, yüreğimdeki baskı büyüyor, kalbim giderek daha gürültülü, daha hızlı, daha sert çarpıyor ve durgunluğumu fazlasıyla telafi ediyordu. Zamanda donup kaldığımda titremiyordum. Daha yavaş soluk alıp vermeye çalışıyor, var olmayan şeyleri sayıyor, olmayan sayıları uyduruyor, zamanın kırık bir kum saati olduğunu ve kumların arasından saniyelerin sızdığını düşünerek kendimi kandırıyordum. İnanmaya cüret ediyordum.

Adam'ın bana ulaşmaya çalıştığını ümit etme cesaretini gös-

teriyordum. Bu ihtimali düşünecek kadar deliydim.

Sayfayı küçük defterden yırttım, zihnimde her bir kırık an giderek büyüyen isteriyi bastırarak sımsıkı sarıldım ona.

Defteri mor elbisenin cebine sakladım. Adam'ın defteri koyduğu cep olmalıydı bu. Defter bu cepten düşmüş olmalıydı. ~~Mor elbisenin cebi. Mor elbisenin cebi.~~

Umut dediğin bir cep dolusu ihtimaldi.

Ben de onu elimde tutuyordum.

Warner geç kalmadı.

Kapıyı da çalmadı.

Tek kelime etmeden, gelişini haber verme zahmetine bile girmeden içeri girdiğinde ayakkabılarımı giyiyordum. Gözleri her yanımda gezindi. Dişlerim kendi kendine kenetlendi.

"Onun canını yaktın," derken buldum kendimi.

"Umurunda olmamalı," dedi başını yana yatırarak. Elbisemi işaret etti. "Ama belli ki umurunda."

Dudaklarımı fermuarladım ve ellerimin çok fazla titremiyor olması için dua ettim. Adam'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Canının ne kadar çok yandığını bilmiyordum. Warner'ın ne yapacağını, elde etmek istediğine ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum ama Adam'ın acı içinde olma ihtimali gırtlağıma yapışan soğuk bir el gibiydi. Soluk alamıyordum. Sanki kürdan yutmaya çalışıyordum.Adam bana yardım etmeye çalışıyorsa bu, onun hayatına mal olabilirdi.

Cebime soktuğum kağıt parçasına dokundum.

Soluk aldım.

Warner'ın gözleri penceremdeydi.

Soluk aldım.

"Gitme zamanı," dedi.

Soluk aldım.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi.

Kapıdan çıktık. Etrafıma bakındım. Koridor terk edilmişti; boştu. "~~Adam~~ herkes nerede?.."

"Bu elbiseyi çok sevdim," dedi Warner, belime kolunu dolarken. Hızla uzaklaştım ama o beni çekti ve asansöre doğru götürdü. "Üstünde harika durmuş. Bütün sorularından uzaklaşmama yardımı oluyor."

"Zavallı annen."

Warner az kalsın kendi ayağına takılıp düşüyordu. Gözleri fal taşı gibiydi; telaşlıydı. Gideceğimiz yerden bir kaç metre uzakta aniden duruverdi. Arkasına döndü. "Ne demek istiyorsun sen?"

Yüreğim ağzıma geldi.

Yüzündeki ifadede ihtiyatsız bir gerginlik, irkilmesine yol açan bir korku, yüz hatlarında apansız bir endişe vardı.

Ona, şaka yapmaya çalıştığımı söylemedim. Senin kadar sefil, acınası bir oğulla uğraşmak zorunda olduğu için annen adına üzülüyorum, diyecektim ona. Ama bunların hiçbirisini söylemedim.

Elimi tuttu, gözlerime baktı. Şakaklarındaki damarlar kabarıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye ısrar etti.

"Hi-hiçbir şey," diye kekeledim. Sesim çatlak çıkıyordu. "Ben... sadece şakaydı-"

Warner sanki ellerim onu yakmış gibi ellerimi bıraktı. Bakışlarını kaçırdı. Asansöre doğru yöneldi ve ona yetişmemi beklemedi.

Bana söylemediği şeyleri merak ediyordum.

Ancak birkaç kat inip tanımadığım bir koridorda yabancı bir çıkışa doğru ilerlerken nihayet bana baktı. Bana 3 kelime etti.

"Geleceğine hoş geldin."

ON YEDİ

Günışığında yüzüyordum.

Warner doğrudan dışarı açılan bir kapıyı açık tutuyordu ve ben bu deneyime o kadar hazırlıksızdım ki doğru dürüst göremiyordum. Beni doğru yolda tutmak için dirseğimi tuttu, ben de ona baktım.

"Dışarı çıkıyoruz." Bunu söyledim çünkü yüksek sesle söylemek zorundaydım. Çünkü dış dünya bana çok az sunulan bir ikramdı. Çünkü Warner'ın tekrar kibar olmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Bakışlarım ondan, beton bir avluya benzeyen yere, sonra yine ona kaydı. "Dışarıda ne işimiz var?"

"İlgilenmemiz gereken bir iş var." Beni bu yeni evrenin ortasına çekti; ben de ondan uzaklaştım, beni hatırlamasını umut ettiğim gökyüzüne dokunmak için uzandım. Bulutlar her zamanki gibi griydi ama seyrek ve iddiasızlardı. Güneş ise ta ta ta tepedeydi, hüzmelerini destekleyen ve sıcaklığını bize doğru yönelten bir fona dayanmış duruyordu. Parmak uçlarımda kalkıp ona dokunmaya çalıştım. Rüzgar kıvrılıp kollarıma yerleşti ve tenimde gülümsedi. Serin, ipek gibi yumuşak hava saçlarımın arasından hafif bir esinti geçirdi. Bu dört köşe avlu benim

balo salonum olabilirdi.

Elementlerle dans etmek istiyordum.

Warner elimi tuttu. Arkama döndüm.

Gülümsüyordu.

"Bu," dedi, ayağımızın altındaki soğuk gri dünyayı işaret ederek, "bu seni mutlu mu ediyor?"

Etrafıma baktım. Avlunun çatı değil de iki bina arasında bir yer olduğunu fark ettim. Çıkıntıya doğru yanaştığımda kıraç toprağı, çıplak ağaçları ve kilometrelerce uzanan oraya buraya saçılmış yerleşkeleri görebildim. "Soğuk hava o kadar temiz kokuyor ki," dedim ona. "Taze. Yepyeni. Dünyanın en güzel kokusu bu."

Gözlerinde aynı anda hem keyifli, hem tedirgin, hem ilgili, hem de şaşkına dönmüş bir ifade vardı. Başını iki yana salladı. Ceketine hafifçe vurdu ve iç cebine uzandı. Altın kabzası güneşliğında parlayan bir silah çıkardı.

Ani bir nefes aldım.

Anlamadığım bir şekilde silahı inceledi, muhtemelen ateş etmeye hazır olup olmadığını kontrol ediyordu. Silahı eline aldı, parmağı tetiğin hemen üstündeydi. Döndü ve sonunda yüzümdeki ifadeyi okudu.

Az kalsın gülüyordu. "Merak etme. Senin için değil."

"Neden silahın var?" Güçlükle yutkundum, kollarımı sertçe göğsüme çektim. "Burada ne işimiz var?"

Warner silahı geri cebine koydu ve çıkıntının karşı ucuna yürüdü. Peşinden gelmem için işaret etti. Usulca yaklaştım. Bariyerin üzerinden baktım.

Binadaki her bir asker aşağıya dizilmişti, onlarla aramızda 5 metre bile yoktu.

Gözlerim neredeyse 50 sıra seçti, her birisi son derece düzgün, kusursuz biçimde aralıklıydı, sayamadığım kadar çok as-

ker sıraya geçmiş bekliyordu. ~~Adam'ın da o kalabalığın içinde olup olmadığını merak ettim. Acaba beni görebiliyor muydu?~~

~~Acaba şu anda benim hakkımda ne düşünüyordu?~~

Askerler, Warner'la benim bulunduğumuz yerle neredeyse aynı, kare şekilli bir alanda duruyorlardı ama organize olmuş siyah tek bir kütle halindeydiler: siyah pantolonlar, siyah tişörtler, incik kemiği yüksekliğinde siyah botlar; görünürde tek bir silah yoktu. Her biri sol yumrukları kalplerine bastırılmış biçimde duruyorlardı. Oldukları yerde donup kalmışlardı.

Siyah ve gri
ve
siyah ve gri
ve
siyah ve gri
ve
kasvetliydi.

Ansızın acı bir şekilde elbisemin uygunsuzluğunun farkına vardım. Rüzgar kalabalığı yararak geçerken ansızın çok katı, çok soğuk, çok eziyetli oldu. Titriyordum ama bunun havanın ısısıyla bir ilgisi yoktu. Warner'a bakındım ama avlunun ucundaki yerini almıştı bile; bunu daha önce birçok kez yaptığı belliydi. Cebinden delikli, küçük dörtgen bir metal çıkardı çıkardı ve dudaklarına bastırdı; konuştuğunda sesi sanki kuvvetlenmiş gibi kalabalığa yayıldı.

"45. Bölük."

Bir rakam. Bir sözcük.

Bütün bir grup kıpırdadı: Sol yumruklar açıldı, yanlarına bırakıldı; sağ yumruklar göğüslerindeki yerde kaldı. Birbirleriyle kusursuz bir uyum içinde çalışan iyi yağlanmış bir makine gibiydiler. Bu kadar endişeli olmasaydım herhalde etkilenirdim.

"Bu sabah halledecek iki meselemiz var." Warner'ın sesi at-

mosferin içine işliyor: Kesin, net ve tahammül edilemez bir biçimde kendinden emindi sesi. "İlki yanımda duruyor."

Binlerce göz aniden bana döndü. Geri çekildiğimi hissettim.

"Juliette, buraya gel, lütfen." 2 parmak beni öne çağırmak için 2 yerinden büküldü.

Yavaşça öne çıktım.

Warner kolunu bana doladı. Korkudan sindim. Kalabalık irkildi. Kalbim kontrolden çıkmış bir halde çarpıyordu. Ondan uzaklaşamayacak kadar korkuyordum. Silahı vücuduma çok yakındı.

Askerler, Warner'ın bana dokunmak istemesinden dolayı afallamışlardı.

"Jenkins, öne çıkar mısın, lütfen?"

Parmaklarım bacağımda davul çalıyordu. Yerimde duramıyordum. Sinir sistemimi çökerten çarpıntıları yatıştıramıyordum. Jenkins sıradan öne çıktı; onu hemen gördüm.

İyiydi.

Şükürler olsun.

İyiydi.

"Jenkins daha dün gece Juliette'le tanışma zevkine erişti," diye devam etti. Askerlerin arasındaki gerginlik neredeyse elle tutulabilirdi. Görünüşe göre hiç kimse bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu. Yine, görünüşe göre hiç kimse Jenkins'in hikayesini daha dinlememişti. Benim hikayemi. "Eminim hepiniz onu aynı kibarlıkla selamlayacaksınız," diye ekledi Warner, ses çıkarmadan, dudaklarını bükerek gülüyordu. "Kendisi bir süre bizlerle olacak ve çabalarımız için çok büyük bir kazanç olacak. Yeniden Kuruluş onu içtenlikle karşılıyor. Ben onu içtenlikle karşılıyorum. Siz de onu içtenlikle karşılamalısınız."

Askerlerin hepsi aynı anda yumruklarını indirdiler.

Tek vücut halinde hareket ediyorlardı, 5 adım geriye, 5 adım öne, 5 adım durdukları yerde sayarak. Sol kollarını havaya kaldırdılar, ellerini yumruk yaptılar.

Ve tek dizlerinin üzerine çöktüler.

Bu tuhaf koreografiye daha yakından bakmak için kenara koştum. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Warner, onların bu şekilde kalmalarını, bu şekilde eğilmelerini, yumruklarını bu şekilde havada tutmalarını sağladı. En az 30 saniye konuşmadı. Sonra konuştu.

"Güzel."

Askerler kalktı ve sağ yumruklarını tekrar göğüslerine koydular.

"İlgilenmemiz gereken ikinci mesele birincisinden çok daha keyifli," diye devam etti Warner, gerçi bunu söylemekten hiç keyif almıyor gibiydi. Gözleri aşağıdaki askerlerin üstünde odaklandı, zümrüt parçacıkları askerlerin vücutları üzerinde yeşil alevler misali dolaştı. "Delalieu bize bir rapor sunacak."

Sonsuzluk kadar uzun bir süreyi askerlere bakarak ve sözlerini, içlerine sindirmelerini bekleyerek geçirdi. Kendi hayal güçlerinin onları delirtmesini bekliyordu. Aralarındaki suçluların ıstırap içinde titremelerini bekliyordu.

Warner çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Çok uzun bir süre hiç kimse kıpırdamadı.

Daha önceki teminatlarına karşın hayatım için endişe etmeye başladım. Acaba suçlu olan ben olabilir miyin diye düşünmeye başladım. Belki de cebindeki silah benim içindi. Nihayet ona dönmeye cesaret ettim. Bana ilk kez baktı ve onu nasıl okumam gerektiğini bilmiyordum.

Yüzünde 10,000 ihtimal vardı ve bakışları beni delip geçiyordu.

"Delalieu," dedi, hâlâ bana bakarak. "Öne gelebilirsin."

Diğerlerinden biraz daha süslü bir kıyafet giyen zayıf, saçları seyrek bir adam beşinci sıranın çok önünden öne çıktı. Tamamen dengeli gibi gözükmüyordu. Başını biraz eğip kaldırdı. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Efendim."

Warner nihayet gözlerimi azat etti ve çok belli belirsiz başını seyrek saçlı adama doğru salladı.

Delalieu anlatmaya başladı: "Er 45B-76423'e karşı bir suçlama var. Fletcher, Seamus."

Bir hizadaki askerlerin hepsi donmuşlardı, rahatlamadan, korkudan, kaygıdan donmuşlardı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Hiçbir şey soluk almıyordu. Rüzgar bile ses çıkarmaya korkuyordu.

"Fletcher." Warner'ın ağzından çıkan tek bir sözle bütün kafalar aniden aynı tarafa döndü.

Fletcher sıradan öne çıktı.

İnsan şekilli zencefilli kurabiyelere benziyordu. Saçları kızıldı. Kızıl çilleri vardı. Dudakları neredeyse yapay bir şekilde kırmızıydı. Yüzü bir maske gibi ifadesizdi.

Daha önce bir yabancı için hiç bu kadar korkmamıştım.

Delalieu tekrar konuştu. "Er Fletcher, kontrolsüz topraklarda isyancı parti üyesi olduğuna inanılan sivillerle arkadaşlık ederken bulundu. Depolama birimlerinden 45. mıntıka vatandaşlarına ayrılan yiyecek ve erzakları çaldı. Kritik bilgi sızdırıp sızdırmadığı bilinmemektedir."

Warner bakışlarını zencefilli kurabiye adama yöneltti. "Bu suçlamaları reddediyor musun, asker?"

Fletcher'ın burun delikleri genişledi. "Hayır, efendim."

Warner başını öne salladı. Kısa bir nefes aldı. Dudaklarını yaladı.

Ve adamı alnından vurdu.

ON SEKİZ

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

Fletcher yere çökerken yüzüne sabit bir dehşet ifadesi yerleşmişti. Bütün bunların imkansızlığı beni o kadar çarpmıştı ki rüya görüyor muyum görmüyor muyum, ölüyor muyum ölmüyor muyum, bayılmak iyi bir fikir mi değil mi, karar veremiyordum.

Fletcher'ın bacakları soğuk beton zeminde garip açılar yaparak bükülmüştü. Etrafında kan gölü oluşuyordu ama hâlâ hiç kimse kıpırdamıyordu. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Hiç kimsenin yüzünde bir korku ifadesi okunmuyordu.

Çığlıklarım ağzımdan döküldü mü diye bakmak için dudaklarıma dokunup duruyordum.

Warner silahını tekrar ceketinin cebine soktu. "45. Bölük, gidebilirsiniz."

Her bir asker tek dizinin üstüne çöktü.

Warner amplifikatörü takım elbisesinin içine geri koydu ve yere mıhlanıp kaldığım yerden beni hızla çekmek zorunda kaldı. Ayaklarım birbirine dolandı, dizlerimde derman kalmamıştı, kemiklerime kadar ağrıyordu her yerim. Başım dö-

nüyor, midem bulanıyordu, çıldıracak gibiydim, kendimi dik tutamıyordum. Konuşmaya çalışıp duruyordum ama sözcükler dilime dolanıyordu. Aniden bir terliyordum, bir donuyordum, ve aniden kendimi o kadar kötü hissediyordum ki görüşümü bulanıklaştıran benekler görüyordum.

Warner beni kapıdan geçirmeye çalışıyordu. "Cidden daha çok yemelisin," dedi bana.

Gözlerim ardında kadar açık, ağzım ardına kaçık, her yanım ardına kadar açıktı çünkü vücudumun delik deşik olduğunu hissediyordum.

Yüreğim kan ağlıyordu.

Başımı eğip baktım ve elbisemde neden hiç kan olmadığını, bu kalbimdeki acının neden bu kadar gerçek olduğunu anlayamadım.

"Onu öldürdün," diye fısıldamayı başardım. "Az önce onu öldürdün..."

"Çok zekisin."

"*Onu* neden *öldürdün onu* niye *öldüresin* ki nasıl böyle bir şey *yapabilirsin*..."

"Aç gözlerini, Juliette. Zaman uyuma zamanı değil."

Onu gömleğinden yakaladım. İçeri girmeden önce onu durdurdum. Ani bir rüzgar yüzüme çarptı ve aniden duyularıma hakim oldum. Onu sertçe ittim, sırtı kapıya çarptı. "Beni tiksindiriyorsun." Kristal soğukluğundaki gözlerine sertçe baktım. "Beni *tiksindiriyorsun*..."

Beni döndürdü, az önce onu yasladığım kapıya beni mıhladı. Yüzümü eldivenli elleriyle kavradı, gözünü gözüme dikti. Birini öldürmek için kullandığı aynı ellerle.

Kapana kısılmıştım.

Donakalmıştım.

Biraz da korkmuştum.

Başparmağını çeneme sürttü.

"Hayat kötü bir yer," diye fısıldadı. "Bazen ateş eden ilk kişi olmayı öğrenmek zorunda kalırsın."

Warner peşimden odama girdi.

"Uyusan iyi olur herhalde," dedi bana. Damdan ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşmuştu. "Odana yemek göndereceğim ama onun dışında rahatsız edilmemeni sağlayacağım."

"Adam nerede? ~~Güven de mi? Sağlığı yerinde mi? Ona zarar verecek misin?~~"

Warner önce bir rahatsız oldu, sonra kendini toparladı. "Neden umurunda?"

~~Adam Kent üçüncü sınıftan beri umurumda benim.~~ "Beni izlemesi gerekmiyor mu? Burada değil de ondan sordum. Bu, onu da öldüreceğin anlamına mı geliyor?" Kendimi aptal gibi hissediyordum. Kendimi cesur hissediyordum çünkü kendimi aptal gibi hissediyordum. Sözcükler ağzımdan paldır küldür çıkıyordu.

"İnsanları sadece gerektiğinde öldürürüm."

"Ne cömertsin."

"Hem de nasıl."

Acı bir kahkaha attım, gülen sadece bendim.

"Günün geri kalanı senin. İşe asıl yarın koyulacağız. Adam seni bana getirecek." Gözlerime baktı. Gülümsemesini bastırdı. "Bu arada, kimseyi öldürmemeye gayret et."

"Sen ve ben," dedim ona, öfke damarlarımda dolaşıyordu. "İkimiz aynı değiliz-"

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Benim – benim *hastalığımı* – kendi deliliğinle karşılaştırabileceğini sanıyorsun..."

"*Hastalık* mı?" Hızla öne yürüdü, birden heyecanlanmıştı.

Karşısında geri adım atmamaya çalıştım. "Sence bir *hastalığın* mı var?" diye bağırdı. "Bu sana verilmiş bir armağan! Anlama zahmetine bile girmediğin sıra dışı bir yeteneğe sahipsin sen! *Potansiyelin*..."

"Potansiyelim falan yok benim!"

"Yanılıyorsun." Bana dik dik bakıyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. O an benden nefret ettiğini bile söyleyebilirdim. Kendimden nefret ettiğim için benden nefret ediyordu.

"Eh, katil olan sensin ya," dedim. "O yüzden haklısındır."

Patlamaya hazır bir bomba gibi gülümsedi. "Yat da uyu."

"Cehenneme git."

Çenesini oynattı. Kapıya yürüdü. "Gidiyorum zaten."

ON DOKUZ

Karanlık beni boğuyordu.

Rüyalarım kan revan içindeydi, kan tüm zihnime akıyordu ve artık uyuyamıyordum. Bana huzur veren rüyalar da yitip gitmişti ve onları nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Beyaz kuşu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Tekrar uçup uçmayacağını bilmiyordum. Tek bildiğim artık gözlerimi kapattığımda yıkım dışında hiçbir şey görmediğimdi. Fletcher tekrar tekrar vuruluyor, Jenkins kollarımda ölüyor, Warner, Adam'ı başından vuruyordu ve rüzgar penceremin dışında şarkı söylüyordu ama sesi çok tiz ve akortsuzdu ve ona durmasını söylemeye dilim varmıyordu.

Giysilerime rağmen donuyordum. Altımdaki yatak, parçalanmış bulutlarla ve yeni yağmış karla doluydu; aşırı yumuşak, aşırı rahattı. Bana Warner'ın odasında uyuduğumu fazlasıyla hatırlatıyordu ve buna tahammül edemiyordum. Bu örtülerin altına girmeye korkuyordum.

Elimde olmadan Adam'ın iyi olup olmadığını, geri dönüp dönmeyeceğini, benim her itaatsizlik edişimde, Warner'ın ona zarar vermeyi sürdürüp sürdürmeyeceğini merak ediyordum. Aslında bu kadar çok umurumda olmamalıydı bunlar.

Adam'ın defterimdeki mesajı, sadece Warner'ın beni deli etme planının bir parçası olabilirdi.

Sert zeminde süründüm ve 2 günden beri sımsıkı tuttuğum buruşturulmuş kağıt parçası hâlâ orada mı diye açıp baktım. Kalan son umudum buydu ama gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum.

Seçeneklerim tükeniyordu.

"Senin ne işin var burada?"

Bir çığlığı güçlükle bastırıp sendeleyerek doğruldum, yana devrildim ve yanı başımda yerde yatmakta olan Adam'a toslamama ramak kaldı. Onu görmemiştim bile.

"Juliette?" Bir santim bile kıpırdamamıştı. Bakışları üzerimde sabitlenmişti: sakin, soğukkanlı bakışlar; gece yarısı nehir suyuyla dolu iki kovaydı gözleri. Bu gözlere ağlamak istiyordum.

Ona gerçeği neden söylediğimi bilmiyordum. "Yukarıda uyuyamadım."

Bana nedenini sormadı. Kendini yukarı çekti ve inleyerek öksürdü; canını yaktıklarını anımsadım. Nasıl bir acı içinde olduğunu merak ettim. Soru sormadım; Adam ise yatağımdan bir yastıkla battaniyeyi çekip aldı. Yastığı yere koydu. Tek söylediği, "uzan," demek oldu. Bunu bana sessizce söyledi.

~~Bütün gün her gün sonsuza dek bana bunu söylemesini istiyordum.~~

Altı üstü 1 tane sözcüktü ve neden utançtan kızardığımı bilmiyordum. Kafamda çalan sirenlere rağmen uzandım ve başımı yastığa koydum. Battaniyeyi üstüme örttü. Bunu yapmasına izin verdim. Kollarının gecenin gölgesinde bükülüp açılmasını izliyordum, ayın parıltısı pencereden içeriye şöyle bir göz gezdiriyor, bedenini aydınlatıyordu. Aramızda sadece birkaç metre bırakarak yere uzandı. Battaniye istemedi. Yastık

kullanmıyordu. Hâlâ üzerinde tişörtle uyuyordu ve nasıl nefes alacağımı bilmediğimi fark ettim. O varken muhtemelen asla nefes alamayacağımı anladım.

"Artık çığlık atmana gerek yok," diye fısıldadı.

Ciğerimde bir gram hava kalmamıştı.

Adam'ın elimi tuttuğu ihtimalini düşünerek parmaklarımı kıvırdım ve hayatımda hiç olmadığı kadar mışıl mışıl uyudum.

Gözlerim bu dünyadaki kaos tarafından yarılıp açılan 2 pencereydi.

Tenim serin bir esintiyle ürperdi ve doğruldum, uykulu gözlerimi ovuşturdum ve Adam'ın artık yanımda olmadığını fark ettim. Gözlerimi kırpıştırdım ve yatağa sürünerek geri gidip yastıkla battaniyeyi yerine koydum.

Kapıya göz attım ve diğer tarafta beni neyin beklediğini merak ettim.

Pencereye göz attım ve bir daha bir kuşun uçtuğunu görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Duvardaki saate göz attım ve tekrar tekrar rakamlara göre yaşamanın ne anlama geldiğini merak ettim. Bu binada 6:30'un ne anlama geldiğini merak ettim.

Yüzümü yıkamaya karar verdim. Bu düşünce beni keyiflendirmişti ve biraz utanmıştım.

Banyo kapısını açtım ve aynada Adam'ın yansımasını yakaladım. Benim daha detayları fark etme fırsatım olmadan hızlı elleriyle tişörtünü aşağı çekti ama bu kadarı, karanlıkta göremediklerimi görmeme yetti.

Her yeri yara bere içindeydi.

Bacaklarım sanki kırılmıştı. Ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Keşke ona yardım edebilseydim.

"Üzgünüm," dedi çabucak. "Uyanık olduğunu bilmiyor-

dum." Sanki kör taklidi yapmam için yeterince uzun değilmiş gibi tişörtünü aşağıya çekti.

Başımı neye salladığımı bilmeden öne salladım. Ayağımın altındaki fayansa baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Juliette." Sesi ismimdeki harfleri o kadar yumuşak bir şekilde kucakladı ki o saniyede beş defa öldüm. Yüzünde bin bir duygu bir aradaydı. Başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi, o kadar sessizce söyledi ki hayal ettiğime emindim. "Bu..." Dişlerini kenetledi ve gergin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Bütün bu olanlar – bunlar..."

Avucumu ona doğru açtım. Kağıt buruşmuş, bükülmüş bir olasılık yığınıydı. "Biliyorum."

Yüzünün her yerine bir ferahlama yayıldı ve ansızın gözleri benim ihtiyacım olan tek güvence oldu. Adam bana ihanet etmemişti. Hâlâ arkadaşım olması dışında nedenini niçinini nasılını falan bilmiyordum.

Hâlâ tam önümde duruyordu ve ölmemi istemiyordu.

İlerledim ve kapıyı kapattım.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Hayır!"

Ağzım bir karış açık kaldı.

"Bekle," dedi tek eliyle. Dudakları hareket ediyor ama ses çıkarmıyordu. Banyoda kameralar olmasa da mikrofonlar olabileceğini fark ettim. Adam sağına soluna, önüne arkasına iyice baktı.

Bakmayı bıraktı.

Duş kabini, dört köşeli buzlu camdan oluşuyordu. Ben ne olduğunu anlamadan Adam cam kapıyı açtı. Duşu sonuna kadar açtı ve etrafımızdaki boşluğa fışkıran suyun gürültüsü odaya yayılıp diğer tüm sesleri bastırdı. Buhar yüzünden ayna buğulanmaya başlamıştı bile ve tam planını anlamaya başladı-

ğımı düşünürken beni kollarına çekti ve kaldırıp duş kabinine soktu.

Çığlıklarım su buharı, bir türlü tutamadığım kesik nefesler.

Sıcak su giysilerimin içine doluyordu. Şakır şakır saçlarıma yağıyor, boynumdan aşağıya akıyordu ama tek hissettiğim belime dolanan elleriydi. Bütün yanlış sebeplerden dolayı bağırmak istiyordum.

Bakışları beni yerime mıhlıyordu. Isrârı kemiklerimi tutuşturuyordu. Suratından aşağıya su kıvrılarak akıyordu ve parmaklarıyla beni duvara bastırıyordu.

Dudakları dudakları dudakları dudakları dudakları

Gözlerim titrememek için mücadele ediyordu

Titreme hakkını bacaklarım kazanmıştı

Tenimin, onun bana dokunmadığı her yeri kavruluyordu.

Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki suydum, hiçbir şeydim, her şeydim ve eriyip gittikçe onu öyle şiddetli arzuluyordum ki yutkundukça içim yanıyordu.

"Sana dokunabiliyorum," dedi ve neden kalbimde şarkı mırıldanan kuşlar olduğunu merak ediyordum. "Geçen geceye kadar anlamamıştım," diye mırıldandı ve ben, benimkine çok yakın duran bedeni dışında hiçbir şeyin önemini anlayamayacak kadar sarhoştum.

"Juliette..." Vücudunu daha çok bastırdı ve ciğerleirmde dilek üfüren hindibalardan başka hiçbir şeyi önemsemediğimin farkına vardım. Gözlerimi hızla açtım, kısacık bir an için alt dudağını yaladı ve beynimdeki bir şey hayat buldu.

Kesik kesik nefes aldım. Kesik kesik nefes aldım. Kesik kesik nefes aldım. "Sen ne *yapıyorsun*..."

"Juliette, *lütfen* ..." Sesi endişeli çıkıyordu ve yalnız olduğumuzdan emin değilmişçesine arkasına göz attı. "Geçen gece ..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Çok kısa bir an için gözlerini ka-

pan ve kirpiklerine acıdan inciler gibi yapışmış sıcak su damlacık damlacık damlacıklarına hayranlıkla bakakaldım. Parmakları vücudumun iki yanına doğru yavaşça ilerledi; sanki onları tek bir yerde tutmaya uğraşıyordu, sanki her yere her yere her yere dokunmamaya gayret ediyordu ve gözleri 1.60 santimetrelik bedenimi içiyordu ve ben öylesine öylesine öylesine

Kendimi kaptırmıştım ki.

"Artık nihayet anlıyorum," dedi kulağıma. "Warner'ın – Warner'ın seni neden istediğini biliyorum." Parmakları daha öncesinden hiç bilmediğim bir şeyle beni öldüren 10 tane elektrik kablosuydu. ~~Daima hissetmek istediğim bir şeyle.~~

"O halde neden buradasın?" diye fısıldadım, pes etmiş, kollarında ölüyordum. "Neden..." 1, 2 soluk alma çabası. "Neden bana dokunuyorsun?"

"Çünkü *dokunabiliyorum*." Neredeyse gülümsüyordu ve az kalsın bir çift kanadım olacaktı. "Dokundum bile."

"Ne?" Aniden ayılıp gözlerimi kırpıştırdım. "Bu da ne demek?"

"Hücredeki ilk gece," diye içini çekti. Başını eğip aşağıya baktı. "Uykunda bağırıyordun."

Bekledim.

Bekledim.

Sonsuza dek bekledim.

"Yüzüne dokundum." Kulağıma konuşuyordu. "Eline de. Kolunun tümüne elimi sürdüm..." Geri çekildi ve gözlerini omzuma dikti, oradan dirseğime inip bileğimde durdu. Kulaklarıma inanamıyordum. "Seni nasıl uyandırabileceğimi bilmiyordum. Uyanmıyordun. O yüzden arkama yaslanıp seni izledim. Çığlık atmayı bırakmanı bekledim."

"Bu. Mümkün. Değil." Tüm söyleyebildiğim bu üç sözcüktü.

Ama ellerı belimi saran kollara dudakları yanağıma yaslan-

mış bir yanağa dönüştü ve bedeniyle bedenim arasında hiç boşluk kalmadı teni tenime değiyordu tenime değiyordu tenime değiyordu ve çığlık atmıyordu ölmüyordu benden kaçmıyordu ve ben ağlıyordum

Boğuluyordum

Titriyordum sarsılıyordum parçalanıp gözyaşlarına dönüşüyordum ve o bana daha önce hiç kimsenin sarılmadığı gibi sarılıyordu.

Sanki beni istiyordu.

"Seni buradan çıkaracağım," dedi, ağzı saçlarımda hareket ediyor, elleri kollarıma tırmanıyordu; arkama yaslandım ve gözlerime baktı; rüya görüyor olmalıydım.

"Neden – neden sen – ben..." Başımı iki yana sallıyordum çünkü bu gerçek olamazdı, başımı sallayarak yüzüme yapışıp kalan göz yaşlarını yüzümden attım. Bu gerçek olamazdı.

Gözleri yumuşaktı, gülümsemesi dizlerimin bağını çözüyordu ve dudaklarının tadını öğrenmeyi istiyordum. Keşke ona dokunacak cesaretim olsaydı. "Gitmek zorundayım," dedi. "Sekize kadar giyinip aşağıya inmiş olmalısın."

Gözlerinde boğuluyordum ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

Tişörtünü çıkardı ve nereye bakacağımı bilemedim.

Cam panelde yansımamı yakaladım ve çok yakınımdan bir şey geçince gözlerimi sımsıkı kapattım ve kırpıştırdım. Parmakları yüzümden bir anlık uzaklıkta ve ben beklenti içinde damlıyorum yanıyorum eriyorum.

"Bakışlarını kaçırmana gerek yok," dedi. Bunu, Jüpiter boyutunda ufacık bir tebessümle söylemişti.

Yüz hatlarına, tadına varmak istediğim çarpık gülümsemesine, gözlerindeki, bir milyon resim yapmak için kullanacağım renge baktım. Bakışlarım çene hattından boynuna, oradan da

köprücük kemiğine indi; adeta yontulmuş gibi duran kollarının tepe ve çukurlarını, gövdesinin kusursuzluğunu ezberledim. Göğsündeki kuşu ezberledim.

Göğsündeki kuş.

Bir dövme.

Başında bir taç varmış gibi altın rengi çizgileri olan beyaz bir kuş. Uçuyordu.

"Adam," söylemeye çalışıyordum ona. "Adam," ağzımdaki baklayı çıkarmaya çalışıyordum. "Adam," birçok kez anlatmaya çalıştım ama başaramadım.

Gözlerini bulmaya çalıştım ve onu inceleyişimi izlediğini fark ettim.Yüzünün parçalarında duygu dolu öyle derin çizgiler oluşmuştu ki, acaba ona nasıl görünüyorum diye meraklandım. İki parmağıyla çeneme dokundu, yüzümü azıcık yukarı kaldırdı ve ben sudaki elektrik kablosu gibiydim. "Seninle konuşmanın bir yolunu bulacağım," dedi, beni kendine, yüzümü göğsüne yasladı ve dünya ansızın daha büyük, daha parlak, daha güzel bir yere dönüştü. Dünya bir anda anlam kazandı, insanlığın olasılığı benim için bir şeyler ifade etti, koca kainat olduğu yerde durdu, ters yöne dönmeye başladı ve ben kuş oldum.

Ben o kuşum, uçup kaçıyorum.

YİRMİ

Saat sabahın sekiziydi ve ben ölü orman ve eski teneke kutu renginde bir elbise giyiyordum.

Vücuduma şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha sıkı bir biçimde oturuyordu, kesimi modern ve köşeli, neredeyse gelişigüzeldi; kumaşı sert ve kalındı, ama her nasılsa hava alıyordu. Bacaklarıma baktım ve bir çift bacağımın olmasına şaşırdım.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissediyordum kendimi.

17 yıldır tenimin her santimini kapatmak için eğitmiştim kendimi, Warner ise katmanları soyup atmam için beni zorluyordu. Aklıma gelen tek şey bunu kasten yaptığıydı. Vücudum etobur bir çiçekti, zehirli bir ev bitkisiydi, bir milyon tetiği olan dolu bir silahtı ve Warner bu silahı ateşlemeye dünden hazırdı.

Dokun bana ve katlan sonuçlarına. Bu kuralın istisnası yoktu asla.

Adam dışında.

Beni duşta sucuk gibi ıslak, sıcak göz yaşlarının bir sağanağının altında bıraktı. Adam kurulanıp standart üniformasını giyerken bulanık camdan onu izledim.

Uzaklaşıp gitmesini izledim, her saniye şunu merak ediyordum: neden neden neden

Neden bana dokunabiliyordu?

Neden bana yardım edecekti?

~~Beni anımsıyor muydu?~~

Tenimden hâlâ buharlar çıkıyordu.

Kemiklerim bu acayip elbisenin sıkı kıvrımlarıyla bandajlanmıştı, fermuar beni bir arada tutan tek şeydi. Bu ve ~~daima~~ asla hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şeyin umudu.

Dudaklarım bu sabahın gizleriyle sonsuza dek mühürlü kalacak ama kalbim öylesine güven, merak ve huzurla doluydu ki patlamak üzereydi ve elbiseyi yırtıp yırtmayacağını merak ediyordum.

Umut beni kollarına alıyor, kucaklıyordu, göz yaşlarımı siliyor, bana bugün, yarın ve iki gün sonra iyi olacağımı söylüyordu ve ben öylesine hezeyan içindeydim ki buna inanmaya gerçekten cüret ediyordum.

Mavi bir odada oturuyordum.

Duvarlar, kusursuz bir yaz gökyüzünün rengindeki duvar kağıdıyla kaplıydı, yerde 5 santim kalınlığında bir halı vardı, oda, takım yıldızdan kesilip yapılmış 2 kadife koltuk dışında boştu. Her bir farklı ton bir bereyi, güzel bir hatayı andırıyordu, ~~benim yüzümden~~ Adam'a yaptıklarını hatırlatıyordu adeta.

Bir başıma, zeytinden yapılmış bir elbise içinde, mavi odadaki kadife koltukta oturuyordum. Cebimdeki defterin ağırlığı, sanki dizimde bir bowling topu dengeliyor hissi veriyordu.

"Güzel gözüküyorsun."

Warner hızla odaya girdi, sanki havada yürüyordu. Yanında kimse yoktu.

Gözlerim istemeden tenis ayakkabılarıma kaydı ve dolabımdaki tahta cambaz ayaklarını andıran topukluları giyme-

mekle bir kuralı çiğnedim mi diye düşündüm ama bunların ayaklar için olmadığından emindim. Başımı kaldırıp baktım, tam önümde duruyordu.

"Yeşil sana çok yakışıyor," dedi yüzünde aptal bir gülümsemeyle. "Gözlerinin rengini gerçekten ortaya çıkarıyor."

"Gözlerim ne renk?" diye sordum duvara.

Güldü. "Dalga geçiyorsun."

"Kaç yaşındasın sen?"

Gülmeyi kesti. "Umurunda mı?"

"Merak ettim."

Yanıma oturdu. "Seninle konuşurken bana bakmazsan sorularına cevap vermeyeceğim."

"İsteğim dışında insanlara işkence etmemi istiyorsun. Savaşında silahın olmamı istiyorsun. Senin için bir canavar olmamı istiyorsun." Durakladım. "Sana bakmak midemi bulandırıyor."

"Düşündüğümden çok daha inatçı çıktın."

"Senin elbiseni giyiyorum. Yemeğini yedim. Buradayım." Başımı kaldırıp ona baktım ve o zaten dosdoğru bana bakıyordu. Bakışındaki güç beni bir an için savunmasız yakalamıştı.

"Benim için bunlardan hiçbirini yapmadın," dedi sessizce.

Az kalsın yüksek sesle gülecektim. "Neden yapacakmışım?"

Gözleri söz hakkı almak için dudaklarıyla çekişiyordu. Bakışlarımı kaçırdım.

"Bu odada ne işimiz var?"

"Ah." Derin bir nefes aldı. "Kahvaltı. Sonrada sana programını vereceğim."

Koltuğunun kolundaki bir düğmeye bastı ve neredeyse anında asker olmadıkları belli olan erkek ve kadınlar içeriye servis arabalarıyla tepsiler getirdiler. Yüzleri sert, kırışık ve de sağlıklı olamayacak kadar zayıftı.

Kalbim tam ortadan ikiye yarıldı.

"Genellikle yalnız yerim," diye devam etti Warner, sesi anılarımın etini delip geçen bu saçağı gibiydi. "Ama ikimizin birbirimizi daha yakından tanımamız gerektiğini düşündüm. Özellikle de birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz için.

~~Uşaklar hizmetçiler~~ asker-olmayan-insanlar çıktılar ve Warner bana tabakta bir şey uzattı.

"Aç değilim."

"Bu bir seçenek değil."

Başımı kaldırıp baktım ve çok ama çok ciddi olduğunu gördüm.

"Kendini açlıktan öldürmene izin yok. Yeterince yemiyorsun ve sağlıklı olman gerek. İntihar etmene izin yok. Kendine zarar vermene izin yok. Benim için aşırı değerlisin."

"Ben senin *oyuncağın* değilim," dedim tükürürcesine.

Tabağını tekerlekli servis arabasına koydu ve tabağın parçalara ayrılmamasına şaşırdım. Boğazını temizledi ve ben gerçekten korkmuş olabilirdim. "İşbirliği yapsaydın bu süreç çok daha kolay olurdu," dedi kesin bir dille sözcüklerin üstüne basarak.

Beş Beş Beş Beş Beş kalp atışı.

"Dünya senden iğreniyor," dedi, dudakları keyifle seğiriyordu. "Şimdiye dek tanıdığın herkes senden nefret etti. Senden kaçtı. Seni terk etti. Kendi annen baban senden vazgeçti ve *kendi rızalarıyla* seni otoritelere teslim ettiler. Seni başlarından atmak için, başkalarının başına dert olman için, büyüttükleri bu iğrenç şeyin aslında çocukları olmadığına kendilerini ikna etmek için öylesine heveslilerdi ki."

Yüzüme yüz el tokat atmıştı.

"Ama yine de ..." Artık açık açık gülüyordu. "*Beni* kötü adam ilan etme konusunda ısrar ediyorsun." Gözlerime baktı. "Ben sana *yardım etmeye* çalışıyorum. Sana kimsenin sunmayacağı bir fırsat veriyorum. Sana dengim olarak davranmaya hazırım.

İsteyebileceğin her şeyi sana vermeye hazırım ve hepsinden önemlisi gücü ellerine verebilirim. Sana yaptıklarının bedelini ödetebilirim." Biraz öne eğildi. "Dünyanı değiştirebilirim."

Yanılıyordu öylesine yanılıyordu ki ters dönmüş bir gökkuşağından bile daha yanlıştı söyledikleri.

Ama söylediği her şey doğruydu.

"Benden bu kadar çabuk nefret etmeye kalkışma," diye devam etti sözlerine. "Bu durum beklediğinden çok daha fazla hoşuna gittiğini görebilirsin. Şükret ki sabırlı olmaya istekliyim." Sırıttı. Arkasına yaslandı. "Gerçi akıl almaz derecede güzel olmanın da bunda etkisi var."

Halının üstüne kırmızı boya damlatıyordum.

O bir yalancıydı ve korkunç, korkunç, korkunç bir insandı ve haklı olduğundan mı, yoksa çok yanıldığı için mi, yoksa bu dünyada biraz olsun takdir edilmeyi arzuladığımdan mı umurumdaydı, bilemiyordum. Daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylememişti.

Sözleri içimde aynaya bakma isteği uyandırmıştı.

"Seninle ben umut ettiğin kadar farklı değiliz." Sırıtışı o kadar kibirliydi ki yumruğumla yamultmak istedim.

"Seninle ben umut ettiğin kadar benzer de değiliz."

Ağzı kulaklarındaydı, o yüzden nasıl tepki vereceğimden emin değildim. "Bu arada, on dokuzum."

"Pardon?"

"On dokuz yaşındayım," diye netleştirdi. "Yaşıma göre etkileyici bir tipim, biliyorum."

Kaşığımı aldım ve tabağımdaki yemeğe batırdım. Artık yemeğin gerçekten ne olduğunu bilmiyordum. "Sana hiç saygı duymuyorum."

"Fikrini değiştireceksin," dedi fütursuzca. "Şimdi acele et ve yemeğini ye. Çok işimiz var."

YİRMİ BİR

Zaman öldürmek kulağa geldiği kadar zor bir şey değil.

Yüz tane rakamı göğsünden vurabiliyor ve ondalık sayıların avucumda kanamalarını izleyebiliyordum. Rakamları saatten sökebiliyor ve uykuya dalmadan hemen önce akrebin o son taka doğru tik tik tik diye gidişini izleyebiliyordum. Sırf nefesimi tutarak saniyeleri boğabiliyordum. Saatlerce dakikaları öldürüyordum ve kimsenin umurunda olmuyordu.

Adam'la tek kelime konuşmayalı bir hafta olmuştu.

Ona bir kez döndüm. Ağzımı sadece bir kez açtım ama Warner beni engellediği için bir şey söyleme fırsatı bulamadım. "Askerlerle konuşmana izin yok," dedi. "Bir şey sormak istersen *beni* bulabilirsin. Buradayken ilgilenmen gereken tek kişi benim."

Sahiplenici, Warner'ı tanımlamaya yetecek kadar güçlü bir sözcük değildi.

Her yere yanımda geliyordu. Benimle aşırı fazla konuşuyordu. Programım, Warner'la toplantı, Warner'la yemek ve Warner'ı dinlemekten ibaretti. Eğer meşgulse odama gönderiliyordum. İşi yoksa o beni buluyordu. Bana yok ettikleri kitap-

ları, yakmaya hazırlandıkları sanat eserlerini, yeni bir dünya için fikirlerini ve ben hazır olur olmaz ona ne kadar büyük yardımım dokunacağını anlatıyordu. *Bunu* ne kadar çok istediğimin, *onu* ne kadar çok istediğimin, bu yeni, ihtişamlı yaşamı ne kadar çok istediğimin farkına varır varmaz. *Potansiyelimden* yararlanmak için bekliyordu. Onun sabrı için ne kadar minnettar olmam gerektiğini söylüyordu bana. Nezaketi için. Bu geçişin zor olduğunu anlamaya istekli olduğu için.

Adam'a bakamıyordum. Onunla konuşamıyordum. Odamda uyuyordu ama onu hiç göremiyordum. Vücudumun çok yakınında soluk alıyordu ama dudaklarını beni tarafıma doğru aralamıyordu. Peşimden banyoya gelmiyordu. Defterime gizli mesajlar bırakmıyordu.

Bana söylediği her şeyi hayal edip etmediğimi düşünmeye başlamıştım.

Bir şeylerin değişip değişmediğini bilmem gerekiyordu. Kalbimde çiçek açan bu umuda tutunduğum için deli olup olmadığımı düşünüyordum ve Adam'ın mesajının ne anlama geldiğini bilmem lazımdı ama bana yabancı gibi davrandığı her gün kendimden şüphe etmeye başladığım başka bir gün daha oluyordu.

Onunla konuşmalıydım ama bunu yapamıyordum.

Çünkü şu anda Warner beni izliyordu.

Kameralar her şeyi izliyordu.

"Kameraları odamdan çıkartmanı istiyorum."

Warner ağzındaki yemeği/süprüntüyü/kahvaltıyı/saçmalığı çiğnemeyi bıraktı. Arkasına yaslanıp bana bakmadan önce dikkatlice lokmasını yuttu. "Kesinlikle olmaz."

"Bana bir mahkum gibi davranırsan," dedim ona, "ben de ona göre davranırım. İzlenmeyi sevmiyorum."

"Tek başına kalınca sana güven olmaz." Tekrar kaşığını aldı.

"Aldığım her nefes izleniyor. Bütün koridorlarda bir buçuk metre aralıklarla dizilmiş nöbetçiler var. Kendi odama bile kendi başıma giriş yapamıyorum," diye isyan ettim. "Kameralar olmasa da olur."

Dudaklarında tuhaf bir tür neşe dans etti. "Tam olarak dengeli değilsin, biliyorsun. Birini öldürme olasılığın var."

"Hayır." Parmaklarımı sıktım. "Hayır – yapmam – Jenkins'i öldürmedim ..."

"Jenkins'ten bahsetmiyorum." Gülümsemesi tenime sızan asit tekmesiydi gibiydi.

Bana bakmayı bırakmıyordu. Bana gülümsüyordu. Gözleriyle bana işkence ediyordu.

Yumruğuma sessizce çığlık atan bendim.

"O bir kazaydı." Sözcükler ağzımdan öylesine sessizce, öylesine çabuk dökülmüştü ki geçekten konuştum mu ya da gerçekten hâlâ burada oturuyor muyum, bilmiyordum; belki de aslında yeni baştan yeni baştan yeni baştan 14 yaşındaydım ve çığlık atıyordum, ölüyordum, asla asla asla asla asla unutamayacağım anılar havuzuna dalıyordum.

Onu markette görmüştüm. Kadın ayaklarını bilek hizasından çaprazlamış, sırt çantası muamelesi yaptığı çocuğunu bir kayışla bağlamıştı. Kadın, çocuğunun, kendisini annesinin bileğine bağlayan şeyin kendini kayıtsız kendine acıma çemberinin içinde tutmak için tasarlanmış bir düzenek olduğunu anlayamayacak kadar salak / küçük / toy olduğunu düşünüyordu. Çocuk sahibi olamayacak, bu sorumlulukları üstlenemeyecek, ihtiyaçları kendininkine uymayan bir çocuk tarafından gömülemeyecek kadar küçüktü. Kadının yaşamı öyle inanılmaz derecede katlanılmazdı ki, o kadar çok yönlü o kadar büyüleyiciydi ki, kendi kasıklarının ürünü bunu anlayamazdı.

Ona, çocuklar aptal değil, demek istiyordum.

Çocuğun yedinci çığlığı atarak iğrenç olmaya çalışmadığını, kendisinin, arsız velet/ tam bir arsız veletsin/beni utandırıyorsun seni küçük arsız velet/arsızlık yaptığını babana söyletme bana şeklindeki on dördüncü azarının gereksiz olduğunu ona söylemek istiyordum. İzlemek istemiyordum ama kendime engel olamıyordum. Üç yaşındaki oğlan çocuğunun yüzü acıdan büzüşmüştü, göğsüne annesinin bağladığı zincirleri minik elleriyle çözmeye çalışıyordu ama annesi o kadar sert çekti ki çocuk yere düştü ve annesi ona bunu hak ettiğini söyledi.

Kadına, bunu neden yaptığını sormak istiyordum.

Ona bir sürü soru sormak istiyordum ama sormadım çünkü artık insanlarla konuşmuyorduk çünkü bir yabancıya bir şey söylemek hiçbir şey söylememekten daha tuhaf olurdu. Çocuk yere düştü ve debelendi, ta ki elimdeki her şeyi, tüm yüz hatlarımı da düşürene dek.

Kadının oğluna asla çok üzgün olduğumu söylemedim.

Ellerimin yardım ettiğini sanıyordum

Kalbimin yardım ettiğini sanıyordum

Öyle çok şey düşünmüştüm ki

Asla

asla

asla

asla

"Küçük bir oğlan çocuğunu öldürdün," diye düşünmedim.

Milyon tane anıyla kadife koltuğuma çakılıp kaldım ve çıplak ellerimin yarattığı dehşet hiç aklımdan çıkmıyordu ve her an haklı sebepler yüzünden istenmediğim bana hatırlatılıyordu. Ellerim insanları öldürebiliyordu. Ellerim her şeyi yok ediyordu.

Yaşamama izin verilmemeliydi.

"Kameraları," duraksadım, boğazıma tıkanıp kalmış yumruğu yutmaya çabaladım, "kameraları alıp götürmeni istiyorum. Al götür onları, yoksa doğru olan şey için seninle savaşarak ölürüm."

"Nihayet!" Warner ayağa kalktı ve kendini tebrik etmek ister gibi ellerini kenetledi. "Ne zaman uyanacağını merak ediyordum ben de. Seni yiyip bitirdiğini bildiğim o ateşi bekliyordum. Nefret dolusun, değil mi? Öfke? Hayal kırıklığı? Bir şey yapmak için can atıyorsun, değil mi? *Birisi* olmak için?"

"Hayır."

"Tabii ki öyle. Tıpkı benim gibisin."

"Anlayabileceğinden daha çok nefret ediyorum senden."

"Harika bir takım olacağız."

"Biz *hiçbir şeyiz*. Sen benim için *hiçbir şeysin* ..."

"Ne istediğini biliyorum." Öne eğildi, sesini alçalttı. "O küçük kalbinin hep arzuladığı şeyi biliyorum. Sana aradığın o kabul edilme duygusunu verebilirim. *Dostun* olabilirim."

Donup kaldım. Duraksadım. Konuşamadım.

"Hakkındaki *her şeyi* biliyorum, tatlım." Sırıttı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Hazır olman için sonsuza dek bekledim. Seni bu kadar kolay bırakmaya niyetim yok."

"Canavar olmak istemiyorum," dedim, belki de ondan çok kendi adıma düşünerek.

"Kaderinde yazılı olana karşı koyma." Omuzlarımı tuttu. "Herkesin sana doğru ve yanlışın ne olduğunu söylemesine izin verme artık. Hakkına sahip çık! Galip gelebilecekken ödleklik ediyorsun. Farkında olduğundan çok daha fazla gücün var ve açıkçası bu" – kafasını iki yana salladı – "beni cezbediyor."

"Ben senin *ucuben* değilim," deyiverdim. "Senin için *iş yapmayacağım*."

Kollarımı daha sıkı tuttu ve elinden kurtulamadım. Yüzü-

me değmesine ramak kalmıştı ve nedenini bilmiyordum ama nefes alamıyordum. "Senden korkmuyorum, canım," dedi yumuşak bir şekilde. "Tamamen büyülenmiş durumdayım."

"Ya o kameraları alıp götürürsün ya da ben hepsini teker teker bulur, kırarım." Yalancıydım. Gözünün içine baka baka yalan söylüyordum ama kızgındım, umutsuzdum ve dehşet içindeydim. Warner, zayıfları avlayan bir hayvana dönüşmemi istiyordu. Masumları avlayan bir hayvana.

Onun için savaşmamı istiyorsa önce benimle savaşacaktı.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Eldivenli elleriyle yanağıma dokundu ve başımı yukarı kaldırdı, kaçmaya çalışınca çenemi sıkıca tuttu. "Kızdığında tadına doyum olmuyor."

"Tadımın senin için zehirli olması ne fena." Tepeden tırnağa tiksintiden titriyordum.

"Bu detay sayesinde oyun çok daha cazip hale geliyor."

"Hastasın sen, çok *hastasın* ..."

Güldü ve çenemi bırakarak vücudumun bir dökümünü aldı. Gözleri tembelce vücudumda baştan aşağı gezinince, dalağını deşmek için ani bir istek hissettim. "Kameraları odadan sökersem benim için ne yapacaksın?" Gözlerinde kötücül bir bakış vardı.

"Hiçbir şey."

Başını iki yana salladı. "Bu olmadı ama. Sen şartımı kabul edersen ben de önerini kabul edebilirim."

Dişlerimi sıktım. "İstediğin ne?"

Gülümsemesi öncekinden daha da kocamandı. "Bu tehlikeli bir soru."

"*Şartın* ne?" diye sorumu netleştirdim sabırsızca.

"Dokun bana."

"Ne?" Öyle gürültülü yutkundum ki, ses gırtlağıma takıldı ve bütün odada yankılandı.

"Tam olarak neler yapabileceğini görmek istiyorum." Sesi kararlıydı, kaşları yay gibi gerilmişti.

"Bunu yine yapmam!" diye patladım. "Senin yüzünden Jenkins'e yaptıklarımı gördün ..."

"Jenkins'in canı cehenneme," deyiverdi. "*Bana* dokunmanı istiyorum – bunu *kendim* hissetmek istiyorum ..."

"Hayır ..." Başımı o kadar sert iki yana salladım ki başım döndü. "Hayır. Asla. Delisin sen – yapmam ..."

"Yapacaksın."

"YAPMAYACAĞIM ..."

"Er ya da geç... *çalışman*... gerekecek," dedi, sesini yumuşatmaya çabalıyordu. "Durumumu bir kenara bıraksan bile, burada bulunmanın bir nedeni var, Juliette. Babamı, Yeniden Kuruluş'a çok faydalı olacağın konusunda ikna ettim. Asileri engelleyebileceğin ..."

"*İşkence etmek* demek istiyorsun ..."

"Evet." Gülümsedi. "Kusurumu bağışla, işkence etmeyi kastettim. Yakaladığımız herkese işkence etmemize yardım edebileceksin." Durakladı. "Acı vermek birinden bilgi almak için inanılmaz etkili bir yöntem. Bunu seninle yapmaya gelince." Ellerime göz attı. "Eh, bu hem ucuz, hem hızlı, hem de etkili." Gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. "Ve seni hayatta tuttuğumuz sürece en azından yirmi otuz yıl işe yararsın. Neyse ki pille çalışmıyorsun."

"Sen – *sen* – " ağzımdan tükürükler saçarak.

"Bana teşekkür etmen gerekir. Seni tımarhanenin o mide bulandırıcı deliğinden kurtardım – seni güçlü bir konuma getirdim. Rahat edebilmen için gereken her şeyi sana verdim." Bakışlarını bana doğrulttu. "Şimdi odaklanmanı istiyorum. Diğer herkes gibi yaşama umudundan vazgeçmeni istiyorum. Sen *normal* değilsin. Asla olmadın, asla da olmayacaksın. Kim

olduğunu kabul et."

"Ben" – yutkundum – "ben – ben – ben bir ..."

"Katil değil misin?"

"HAYIR ..."

"İşkence aracı değil misin?"

"DUR ..."

"Kendine yalan söylüyorsun."

Onu yok etmeye hazırdım.

Başını kaldırdı ve gülümsemesini bastırdı. "Bütün hayatın boyunca delilik sınırındaydın, değil mi? O kadar çok insan sana deli dedi ki buna gerçekten inanmaya başladın. Haklılar mı diye merak ettin. Bunu düzeltebilir misin diye merak ettin. Sadece biraz daha çaba harcayıp biraz daha iyi, biraz daha zeki, biraz daha güzel olabilsen – dünyanın senin hakkındaki fikrini değiştireceğini düşündün. Her şey için kendini suçladın."

Nefesimi tuttum.

Alt dudağım ben istemeden titriyordu. Dişlerimi daha çok sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

~~Ona haklı olduğunu söylemek istemiyordum.~~

"Bütün öfkeni ve gücenmeni bastırdın çünkü sevilmek istiyordun," dedi, artık gülümsemiyordu. "Belki de seni anlıyorum, Juliette. Belki de bana güvenmelisin. Belki de, çok uzun zamandır olmadığın biri olmaya çalıştığın ve ne yapsan da o piç kurularının asla memnun olmadıkları gerçeğini kabul etmelisin. Asla tatmin olmadılar. Asla umursamadılar, öyle değil mi?" Bana baktı ve bir an için neredeyse insana benzedi. Bir an için ona inanmak istedim. Bir an için yerde oturmak ve boğazıma takılmış okyanusu ağlayıp dökmek istiyordum.

"Rol yapmayı bırakma zamanın geldi," dedi, çok yumuşak bir şekilde. "Juliette ..." Yüzümü eldivenli elleriyle tuttu, o kadar umulmadık bir biçimde nazikti ki. "Artık iyi olmana ge-

rek yok. Hepsini yok edebilirsin. Onları alaşağı edip bütün bu dünyaya sahip olabilirsin ve ..."

Kafama balyoz yemiştim sanki.

"Kimseyi yok etmek falan istemiyorum ben," dedim ona. "İnsanlara *zarar vermek* istemiyorum ..."

"Am bunu *hak ediyorlar*!" Kendini itip benden uzaklaştı, sinirlenmişti. "Öç almayı nasıl istemezsin? *Karşı koymayı* nasıl istemezsin ..."

Yavaşça ayağa kalktım, öfkeden titriyordum, bacaklarımın beni yarı yolda bırakmayacağını umut ediyordum. "İstenmediğim için, ihmal edildiğim ve – ve *bir köşeye atıldığım* için ..." Sesim her sözcükle birlikte biraz daha yükseliyordu, serbest kalan duygular aniden ciğerlerimden avaz avaz bağırıyorlardı. "Bir kalbim yok mu sanıyorsun? *Hissetmediğimi* mi sanıyorsun? Acı *verebildiğim* için vermem gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen de aynı diğerleri gibisin. Herkes gibi sen de canavar olduğumu düşünüyorsun. Beni hiç anlamıyorsun ..."

"Juliette ..."

"Hayır."

Bunu istemiyordum. Onun hayatını istemiyordum.

Kendim dışında hiç kimse için hiçbir şey olmak istemiyordum. Kendi seçimlerimi yapmak istiyordum ve asla bir canavar olmak istemiyordum. Konuşurken sözcüklerim yavaş ve kararlıydı. "İnsan hayatına senin verdiğinden çok daha fazla değer veriyorum, Warner."

Konuşmak için ağzını açtı ama durdu. Yüksek sesle güldü ve başını iki yana salladı.

Bana gülümsedi.

"Ne?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Biraz önce ismimi söyledin." Ağzı iyice kulaklarına varmıştı. "Bana daha önce hiç doğrudan hitap etmemiştin. Demek

ki seninle ilerleme kaydediyorum."

"Az önce sana söylediğim şey ..."

Sözümü kesti. "Senin ahlaki ikilemlerin beni kaygılandırmıyor. Sadece zaman kazanmaya çalışıyorsun çünkü gerçekleri görmek istemiyorsun. Endişelenme," dedi. "Bunu aşacaksın. Biraz daha bekleyebilirim."

"Ben gerçekleri *görmezden gelmiyorum* ..."

"Tabii ki öyle yapıyorsun. Sadece bunu daha bilmiyorsun, Juliette ama sen çok kötü bir kızsın," dedi kalbini tutarak. "Tam benim tipimsin."

Bu konuşma imkansızdı.

"Odamda *yaşayan* bir asker var." Güçlükle soluyordum. "Burada olmamı istiyorsan kameraları odadan çıkar."

Warner'ın yüzü sadece bir anlığına karardı. "Sahi, *nerede* senin asker?"

"Nereden bileyim?" Yüzümün kızarmaması için Tanrı'ya dua ediyordum. "Onu bana tahsis eden sensin."

"Evet." Düşünceli gözüküyordu. "Kıvranmanı izlemek hoşuma gidiyor. Adam seni huzursuz ediyor, değil mi?"

Adam'ın vücudumdaki ellerini, dudaklarımın çok yakınındaki dudaklarını ve ikimizi de ıslatan dumanı tüten sağanak altında sırılsıklam olmuş teninin kokusunu düşündüm ve aniden kalbim, göğüs kafesimden firar etmek için kaburgalarımı döven iki yumruğa dönüştü. "Evet." *Tanrım*. "Evet. Beni çok... huzursuz ediyor."

"Onu neden seçtiğimi biliyor musun?" diye sordu Warner ve üzerimden bir kamyon geçti adeta.

Adam *seçilmişti*.

Elbette seçilmişti. Hücreme gönderilen herhangi bir asker değildi. Warner hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Adam'la benim bir geçmişimizin olduğunu biliyor olmalıydı. Sandığım-

dan çok daha zalim ve hesapçıydı.

"Hayır." Soluk aldım. "Nedenini bilmiyorum." Soluk verdim. Nefes almayı unutamazdım.

"Gönüllü oldu," deyiverdi Warner ve bir an için dilim tutuldu. "Çok uzun yıllar önce seninle okula gittiğini söyledi. Muhtemelen onu hatırlamayacağını, şimdi o zamankinden çok daha farklı gözüktüğünü söyledi. Bunları çok ikna edici bir şekilde ifade etti." Kısa bir süre durakladı. "Kapatıldığını duyunca sevindiğini söyledi." Warner nihayet bana baktı.

Kemiklerim sanki birbirine yapışmış buz küpleriydi, ilikle-rime kadar donuyordum.

"Merak ediyorum," diye devam etti, konuşurken başını yana yatırdı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Hayatta olup olmadığımdan emin değildim. Gerçeği yanlışlardan, varsayımlardan ayırmaya çalışıyordum ama bölük pörçük cümleler sarmalıyordu boğazımı.

Adam o hücreye girdiğinde beni tanıyordu.

Tam olarak kim olduğumu biliyordu.

Adımı önceden biliyordu.

Ah

Ah

Ah

Bunların hepsi bir tuzaktı.

"Bu bilgi seni... kızdırdı mı?" diye sordu. Gülümseyen dudaklarını dikerek sonsuza dek somurtmasını sağlamak istiyordum.

Hiçbir şey söylemedim ve her nasılsa bu daha kötü oldu.

Warner gülümsüyordu. "Elbette ki ona neden kapatıldığını söylemedim – aşırı bilginin tımarhanedeki deneye zarar vermemeli diye düşündüm – ama öğrenciler için daima bir tehdit

oluşturduğunu söyledi. Hep senden uzak durmaları için uyarılırlarmış, ama otoriteler nedenini hiç açıklamamışlar. Nasıl bir ucubeye dönüştüğüne daha yakından bakmak istediğini söyledi."

Kalbim ikiye yarıldı. Gözlerimden alev fışkırıyordu. Öyle kırılmış öyle kızmış öyle korkmuş öyle aşağılanmış ve gücenmiştim ki, içimi mahvolmuş umutların kontrolden çıkmış bir yangını gibi kasıp kavuruyordu. Warner'ın omurgasını elimle ezmek istiyordum. Yaralamanın, başkalarına bu kadar dayanılmaz bir ıstırap vermenin neye benzediğini bilmesini istiyordum. Benim acımı, Jenkins'in acısını ve Fletcher'ın acısını bilmesini ve *canının yanmasını* istiyordum. Çünkü Warner belki de haklıydı.

Belki de bazı insanlar bunu hak ediyorlardı.

"Gömleğini çıkar."

Onca caka satmasına rağmen Warner hakikaten şaşırmışa benziyordu ama hiç vakit kaybetmeden ceketinin düğmelerini açtı, eldivenlerini çıkardı ve tenine sıkı sıkı yapışmış kalın, pamuk gömleğini soydu.

Gözleri parlak ve mide bulandıracak kadar hevesliydi; merakını gizlemiyordu.

Warner giysilerini yere attı ve bana neredeyse içtenlikle baktı. İçimde büyüyen nefreti bastırmak zorunda kaldım. Kusursuz yüzü. Kusursuz bedeni. Donuk mücevherler kadar sert ve güzel gözleri. Beni tiksindiriyordu. Dışının da içi kadar kötü gözükmesini istiyordum. Kibirini elimin tersiyle yüzünden silmek istiyordum.

Aramızda otuz santimden daha az bir mesafe kalana kadar bana doğru yürüdü. Boyu posu bana kendimi düşmüş ince bir dal parçası gibi hissediyordum. "Hazır mısın?" diye sordu, kibirli ve aptaldı.

Boynunu kırmayı düşündüm.

"Bunu yaparsam odamdaki bütün kameraları çıkaracaksın. Bütün mikrofonları da. Her şeyi."

Daha da yaklaştı. Başını indirdi. Dudaklarıma bakıyor, beni tamamen yeni bir şekilde inceliyordu. "Benim sözlerimin pek bir değeri yok, tatlım," diye fısıldadı. "Yoksa unuttun mu?" Birkaç santim ilerledi. Elini belime koydu. Nefesi boynumda tatlı ve ılıktı. "Ben az bulunur bir yalancıyım."

Gerçek, 100 kiloluk bir sağduyu gibi çarptı bana. Bunu yapmamalıydım. Onunla anlaşma yapmamalıydım. İşkenceyi aklıma getirmemeliydim aman Tanrım aklımı yitirmiştim. Yumruklarım iki yanımda sıkılıydı ve her yerim titriyordu. "Cehenneme kadar yolun var."

Hamur gibi oldum.

Gerileyerek duvara çarptım, yararsızlık, çaresizlik dolu bir yığın halinde yere çöktüm. Adam'ı düşündüm, kalbim söndü.

Artık burada olamazdım.

Hızla odanın karşısındaki çift kanatlı kapıya koştum ve Warner beni durduramadan kanatları açtım. Ama onun yerine beni Adam durdurdu. Hemen dışarıda duruyordu. Bekliyordu. Gittiğim her yerde bana muhafızlık ediyordu.

Her şeyi duydu mu diye merak ettim ve bakışlarımı yere indirdim, yüzüm kıpkırmızı kesildi, kalbim ellerimde paramparçaydı. Elbette ki her şeyi duymuştu. Elbette ki artık benim bir katil olduğumu biliyordu. Bir canavar. Zehirli bir bedene tıkılmış değersiz bir ruh.

Warner bunu bilerek yapmıştı.

Ve ben ikisi arasında duruyordum. Warner'ın üzerinde gömleği yoktu. Adam ise silahına bakıyordu.

"Asker." Warner konuştu. "Kızı odasına geri götür ve bütün kameraları devre dışı bırak. İsterse öğle yemeğini yalnız yiye-

bilir ama onu akşam yemeğine bekliyorum."

Adam olması gerekenden biraz daha fazla gözlerini kırpıştırdı. "Baş üstüne, efendim."

"Juliette?"

Donakalmıştım. Sırtım Warner'a dönüktü ve arkama dönmedim.

"Pazarlığın sana düşen kısmına uymanı bekliyorum."

YİRMİ İKİ

Asansöre yürümek 15 yıl sürdü. Yukarı çıkmaksa 5 yıl daha. Odama girdiğimde bir milyon yaşındaydım. Adam hareketsiz, sessiz, tamamen kendine hakim ve hareketleri mekanikti. Gözlerinde, kol ve bacaklarında, vücut hareketlerinde ismimi bile bildiğini işaret eden hiçbir şey yoktu.

Odada seri, çevik ve dikkatli bir şekilde dolaşmasını, hareketlerimi izlemesi amaçlanan küçük aletleri bulmasını ve teker teker devre dışı bırakmasını izliyordum. Birisi kameralarımın neden çalışmadığımı sorarsa Adam'ın başı derde girmeyecekti. Bu emir Warner'dan gelmişti. Bu da, durumu yasal kılıyordu.

Bu, biraz mahremiyetimin olmasını mümkün kılıyordu.

Mahremiyete ihtiyacım olacağını sanıyordum.

Ne aptaldım ama.

Adam hatırladığım çocuk değildi.

Üçüncü sınıftaydım.

Eski okulumdan ~~atıldıktan~~ ayrılmam istendikten sonra kasabaya yeni taşınmıştım. Annemle babam sürekli taşınıyorlar, sebep olduğum sorunlardan, mahvettiğim oyun buluşmaların-

dan, asla sahip olamadığım arkadaşlıklardan sürekli kaçıyorlardı. Hiç kimse "sorunum" hakkında konuşmayı istemiyordu ama varlığımı çevreleyen gizem durumu bir şekilde daha da kötü bir hale sokuyordu. İnsanın hayal gücü kendi başına bırakıldığında çoğunlukla felaket getirir. Fısıltılarını sadece bölük pörçük duyuyordum.

"Ucube!"

"Ne *yaptığını* duydun mu –?"

"Ne ezik ama."

"– eski okulundan atılmış ..."

"Psikopat!"

"Bir tür hastalığı varmış ..."

Hiç kimse benimle konuşmazdı. Herkes gözünü dikip bana bakardı. Hâlâ ağlayacak kadar küçüktüm. Öğle yemeğimi tel örgünün yanı başında yalnız başıma yerdim ve asla aynaya bakmazdım. Herkesin bu kadar çok nefret ettiği suratı hiç görmek istemezdim. Kızlar bana tekme atıp kaçarlardı. Oğlanlar bana taş atarlardı. Hâlâ bir yerlerde yara izlerim duruyordu.

Dünyanın gelip geçmesini o tel örgülerden izlerdim. Dışarıdaki arabalara, çocuklarını bırakan anne babalara ve asla bir parçası olamayacağım anlara bakardım. Bu, hastalıkların çok yaygın hale gelip ölümün olağan bir konuşma konusu olmadan önceydi. Bulutların renginin yanlış olduğunu, bütün hayvanların ölmeye başladığını ya da hastalıklı olduğunu, herkesin hızla açlıktan öleceğini fark etmemizden önceydi. Hâlâ sorunlarımızın çözümü olduğunu düşündüğümüz zamanlardı bunlar. O zamanlar, Adam okula yürüyen çocuktu. Adam, üç sıra önümde oturan çocuktu. Giysileri benimkinden daha kötü durumdaydı, öğle yemeği hiç olmazdı. Onu yemek yerken hiç görmemiştim.

Bir sabah okula arabayla geldi.

Biliyordum çünkü arabadan dışarı itildiğini görmüştüm. Babası sarhoştu ve araba kullanıyordu, bir nedenden dolayı bağırıp yumruklarını savuruyordu. Adam kıpırtısız duruyordu ve sanki bir şey bekliyormuş, kendini kaçınılmaz olan bir şey için hazırlıyormuş gibi yere bakıyordu. Bir babanın, 8 yaşındaki oğluna tokat attığını gördüm. Adam'ın yere düşüşünü izledim ve o, kaburgalarına defalarca tekme yerken kıpırdamadan orada durdum.

"Hepsi senin hatan! *Senin* hatan, seni beş para etmez velet," diye bağırıyordu babası tekrar tekrar, ta ki ben bir grup hindibanın her yerine kusana dek.

Adam ağlamıyordu. Babası vazgeçene kadar, arabayla uzaklaşana kadar yerde iki büklüm kaldı. Ancak ve ancak herkesin gittiğinden emin olduktan sonra bedeni hıçkırıklara boğuldu, yara bere içindeki karnını elleriyle tutarak küçük yüzünü toprağa gömdü. Kafamı başka yere çeviremiyordum.

O sesi, o manzarayı kafamdan asla atamamıştım.

İşte Adam Kent o zaman ilgimi çekmeye başlamıştı.

"Juliette."

Nefesimi içime çektim ve keşke ellerim titremeseydi diye düşündüm. Keşke gözlerim olmasaydı.

Bu kez daha yumuşak bir şekilde, "Juliette," dedi tekrar. Bedenim bir karıştırıcının içindeydi ve lapaya dönüşmüştüm. Kemiklerim onun sıcaklığı için yanıyor yanıyor yanıyor, tutuşuyordu.

Ama dönmeyecektim.

"Kim olduğumu başından beri biliyordun," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi ve ben aniden umutsuzca gözlerini görmek istedim. Aniden gözlerini görmeye ihtiyaç duydum. Her şeye rağmen dönüp ona baktım ve ellerine baktığını gör-

düm. Tüm söylediği, "üzgünüm," demek oldu.

Duvara yaslandım ve dudaklarımı sımsıkı kapattım.Her şey bir gösteriden ibaretti. Yatağımı çalması. Adımı sorması. Bana ailemle ilgili sorular sorması. Warner için rol yapıyordu. Askerler için. Her kim izliyorsa onun için. Artık neye inanmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Bunu söylemem lazımdı. Bunu içimden atmalıydım.Yaralarımı açmam ve onun için yeni baştan kanatmam gerekiyordu. "Küçük oğlanla ilgili hikaye var ya." Sesim düşündüğümden çok daha fazla titriyordu. "Onu yaptım."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Önceden hiç anlamamıştım. Yani bunu ilk duyduğumda. Tam şu ana kadar neler olduğunu fark etmemiştim."

"Ne?" Gözlerimi bu kadar kırpıştırabileceğimi hiç bilmiyordum.

"Bana hiç mantıklı gelmiyordu," dedi ve her sözcük karnıma bir tekme indiriyordu. Başını yukarı kaldırıp baktı ve hiç istemeyeceğim kadar ıstırap içinde gibiydi. "Olayı duyduğumda. Hepimiz duymuştuk. Bütün okul ..."

"Kazaydı," dedim, darmadağın olmamayı başaramayarak. "O – o – o düştü – ben de ona yardım etmeye çalıştım – ben sadece – ben – düşündüm ki ..."

"Biliyorum."

"Ne?" Öyle bir içimi çektim ki bütün odayı bir nefeste yutuverdim.

"Sana inanıyorum," dedi bana.

"Ne... neden?" Gözlerimi kırpıştırıp göz yaşlarıma engel oluyordum, ellerim titriyordu, kalbim gergin bir umutla doluydu.

Alt dudağını ısırdı. Yüzünü çevirdi. Duvara yürüdü. Sözcükler ağzından hızla dökülmeden önce ağzını defalarca açıp kapattı. "Çünkü seni *tanıyordum*, Juliette – ben – Tanrım – Ben

sadece ..." Eliyle ağzını kapattı, parmaklarını boynuna indirdi. Alnını ovuşturdu, gözlerini kapattı, dudaklarını birbirine bastırdı. Zorla aradı onları. "O gün seninle konuşacaktım." Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Tuhaf bir şekilde güldü. Elini saçında gezdirdi. Sırtını bana döndü. "Nihayet seninle konuşacaktım. Nihayet seninle konuşacaktım ve ben ..." Başını sertçe iki yana salladı ve acı dolu bir kahkaha daha atmaya çabaladı. "Tanrım, beni hatırlamıyorsun."

Yüzlerce, binlerce saniye geçti ve ölümüm bitmek bilmedi.

Gülmek, ağlamak, çığlık atmak ve koşmak istiyordum fakat hangisini önce yapacağıma karar veremiyordum.

İtiraf ettim.

"Tabii ki seni hatırlıyorum." Sesim boğuk bir fısıltı halinde çıkmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım. ~~Seni her gün ebediyen hayatımın her bir kalp kırıklığıyla dolu anında hatırlıyorum.~~ "Bana insan gibi bakan tek kişi sendin."

Benimle hiç konuşmamıştı. Bana tek bir kellime bile söylememişti ama tel örgüme yakın oturmaya cesaret eden tek kişi oydu. Beni savunan, benim için kavga eden, kafama taş atan birisinin suratına yumruğu indiren tek kişiydi o. Nasıl teşekkür ederim diyeceğimi bile bilmiyordum.

O şimdiye dek sahip olduğum en arkadaşa yakın şeydi.

Gözlerimi açtım, tam önümde duruyordu. Kalbim camın altında çiçek açan bir zambak tarlası gibiydi, düşen yağmur damlacıklarının pıtırtısıyla hayat buluyordu. Adam'ın çenesi, gözleri yumrukları kolları kadar gergindi.

"Hep biliyor muydun yani?" diye fısıldadı bu 3 sözcüğü ve yeni baştan, çektiğim seti yıktı, dudaklarımın mührünü açtı ve kalbimi çaldı. Yüzümden süzülen göz yaşlarını zar zor hissedebiliyordum.

"Adam." Gülmeye çalışıyordum ama boğuk bir hıçkırık bo-

ğazımda düğümlendi. "Gözlerini dünyanın her yerinde tanırım ben."

İşte buydu.

Bu kez kendine hakim olma diye bir şey yoktu.

Bu kez kollarında, duvara dayanmıştım. Yaprak gibi titriyordum ve o öylesine nazik ve dikkatliydi ki; sanki porselenden yapılmışım da kırılmak istiyormuşum gibi dokunuyordu bana.

Ellerini vücudumda gezdiriyordu gözlerini yüzümde gezdiriyordu kalbiyle tur üstüne tur atıyordu ve ben zihnimle maraton koşuyordum.

Her şey alev alevdi. Yanaklarım ellerim mide boşluğum yanıyordu ve ben duygu dalgalarında ve taze yağmur fırtınasında boğuluyordum; tek hissettiğim bedenime yaslanan bedeninin gücüydü ve bu anı asla asla asla asla unutmak istemiyordum. Onu tenime damgalamak ve sonsuza dek saklamak istiyordum.

Ellerimi aldı ve avuçlarımı yüzüne bastırdı ve bundan önce hiç insan olduğunu hissetmenin güzelliğini bilmediğimi anlıyordum. Gözlerim pır pır edip kapandığında hâlâ ağladığımı biliyordum.

İsmini fısıldadım.

Benden daha hızlı nefes alıyordu ve aniden dudaklarını boynumda buldum. Güçlükle soluyordum, ölüyordum, kollarını tutuyordum ve bana dokunuyordu bana dokunuyordu bana dokunuyordu. Yıldırım gibi, şimşek gibiydim ve ne zaman uyanacağımı merak ediyordum.

Dudakları bir kez, iki kez, yüz kez ensemi tattı ve ben mutluluktan ölmek mümkün mü diye düşünüyordum. Gözlerime baktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Bu duvarların arasında utançtan, zevkten, acıdan ve imkansızlıktan dolayı yüzüm kıpkırmızı kesilmişti.

"Seni öpmek için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki." Sesi kulağıma kısık, dengesiz ve boğuk geliyordu.

Beklentiyle, umutla donup kalmış, beni öpecek diye endişeleniyordum, öpmeyecek diye endişeleniyordum. Dudaklarına baktım ve birbirimizden uzaklaşana kadar ne kadar yakın olduğumuzu fark etmedim.

Odada 3 belirgin elektronik, tiz ses yankılandı ve Adam sanki bir an için nerede olduğunu anlayamamış gibi arkamdaki bir yere baktı. Gözlerini kırpıştırdı ve doğru tuşlara basmak için dahili telefona doğru koştu. Hâlâ nefes nefese olduğumu fark ettim.

Yaprak gibi titriyordum.

"İsim ve numara," diye sordu dahili telefondaki ses.

"Kent, Adam. 45B-86659."

Bir duraklama oldu.

"Asker, odandaki kameraların devre dışı bırakıldığından haberin var mı?"

"Evet, efendim. Cihazları kaldırmak için açık emir aldım."

"Bu emri kim verdi?"

"Warner, efendim."

Daha uzun bir duraklama oldu.

"Soruşturup doğrulayacağız. Güvenlik aygıtlarına izinsiz müdahale etmen anında görevinden alınmana yol açabilir, asker. Umarım farkındasındır."

"Evet, efendim."

Hat kapandı.

Adam çöküp duvara yaslandı ve beni kollarına çekti. Saçlarımın kokusunu içine çekti başımın yanını öptü ve hayatımda hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemiştim. Artık insan bile değildim. Bundan çok daha fazlasıydım. Güneşle ay birbirine karışmış, dünya tepetaklak olmuştu. Kollarında tam ola-

rak kim olmak istersem onu olabilirmişim gibi hissediyordum.

Yaratabileceğim dehşeti bana unutturuyordu.

"Juliette," diye fısıldadı kulağıma. "Buradan kaçmamız gerek."

YİRMİ ÜÇ

Yeniden 14 yaşındaydım ve küçük bir sınıfta onun ensesine bakıyordum. On dört yaşındaydım, yıllardır da Adam Kent'e aşıktım. Fazladan dikkatli, fazladan sessiz, fazladan işbirliğine hazırdım çünkü yine taşınmak istemiyordum. Şimdiye kadar tanıdığım tek dost yüzü bırakmak istemiyordum.Her gün biraz daha büyümesini, her gün biraz daha uzamasını, biraz daha güçlenmesini, tavrının biraz daha sertleşmesini, her gün biraz daha sessizleşmesini izledim. Sonunda babası tarafından dövülemeyecek kadar büyüdü ama hiç kimse annesine ne olduğunu hiç bilmiyordu. Öğrenciler ondan uzak duruyorlar, taciz ediyorlardı, ta ki o karşı koyana, dünyanın baskısı onun direnişini kırana dek.

Ama gözleri hep aynı kaldı.

Bana baktığında gözleri hep aynıydı. Nazikti. Şefkatliydi. Anlamak için yanıp tutuşuyordu. Ama asla soru sormazdı. Bir şey söylemem için beni asla zorlamazdı. Sadece herkesi korkutup kaçıracak kadar yakınımda olduğundan emin olurdu.

Belki de o kadar kötü değilim diye düşünürdüm. Belki de.

Belki de bende bir şeyler görmüştür diye düşünürdüm. Bel-

ki de herkesin söylediği kadar iğrenç değilimdir diye düşünürdüm. Yıllardır kimseye dokunmamıştım. İnsanlara yaklaşmaya cesaret edemezdim. Bu riski göze alamazdım.

Ta ki günün birinde göze alana ve her şeyi mahvedene dek.

Markette sadece küçük bir oğlan çocuğunun ayağa kalkmasına yardım ederek onu öldürdüm. Küçük ellerini tutarak onu öldürdüm. Neden çığlık attığını anlamadım. Birine ilk defa o kadar uzun süre dokunuyordum ve bana neler olduğunu anlamıyordum. Birkaç kez kazara birilerine dokunduğumda hemen geri çekilmiştim. Kimseye dokunmamam gerektiğini hatırlar hatırlamaz geri çekilirdim. Dudaklarından çıkan ilk çığlığı duyar duymaz.

Bu küçük oğlan çocuğu farklıydı.

Ona yardım etmek istemiştim. Aniden annesine karşı, oğlunun bağırışlarını duymazdan geldiği için öfkelenmiştim. Bir ebeveyn olarak sevgisizliği beni çok sarsmıştı ~~ve aşırı derecede bana kendi annemi hatırlatmıştı.~~ Ona sadece yardım etmek istemiştim. Birsinin dinlediğini – birisinin onu önemsediğini bilmesini istemiştim. Ona dokunmanın neden bu kadar tuhaf ve canlandırıcı bir his verdiğini anlamamıştım. Onun hayatını tükettiğimi bilmiyordum ve kollarımda neden hamur gibi olup sessizleştiğini anlayamamıştım. Belki de içime doluşan güç ve olumlu duygular korkunç hastalığımın deva bulduğu anlamına geliyor, diye düşündüm. Bir sürü aptalca şey düşünüp her şeyi mahvetmiştim.

Yardım ettiğimi sanıyordum.

Hayatımın sonraki 3 yılını hastanelerde, hukuk bürolarında, ıslahevlerinde geçirmiş, haplara ve elektroşok terapilerine katlanmıştım. Hiçbiri para etmemişti. Hiçbirinin faydası olmamıştı. Beni öldürmenin dışında tek çözüm, bir akıl hastanesine kapatmaktı. Toplumu Juliette dehşetinden korumanın tek yolu buydu.

Hücreme adım attığında Adam Kent'i görmeyeli 3 yıl olmuştu.

Farklı görünüyordu. Daha sert, daha uzun, daha dayanıklıydı ve dövmeleri vardı. Kaslı, olgun, sessiz ve çevikti. Sanki yumuşak ya da yavaş ya da rehavet içinde olma lüksü yokmuş gibiydi. Kastan, kuvvetten ve verimlilikten başka bir şey olmayı göze alamazdı. Yüz hatları yumuşak ve kusursuzdu, yılların zor yaşam koşulları, eğitimi ve hayatta kalma çabasıyla biçimlendirilmişti.

Artık küçük bir oğlan çocuğu değildi o. Korkmuyordu. Ordudaydı.

Ama çok da farklı değildi. Hâlâ şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı mavi gözlere sahipti. Koyu, derin ve tutku doluydu gözleri. Dünyayı böylesine güzel bir mercekten görmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdim. Göz rengine göre dünyayı farklı görüp görmediğimizi merak ederdim. Acaba o zaman dünya da seni farklı görüyor muydu?

Hücremde ortaya çıktığında o oluğunu anlamalıydım.

Bir yanım anlamıştı da. Ama geçmişimin hatıralarını bastırmaya o kadar uğraşıyordum ki bunun mümkün olabileceğine inanmayı reddetmiştim. Çünkü bir yanım hatırlamak istemiyordu. Bir yanım umut edemeyecek kadar çok korkuyordu. Bir yanım onun Adam olup olmaması neyi değiştirir, bilmiyordu.

Nasıl gözüktüğümü sık sık merak ederdim.

Önceki halimin delinmiş bir gölgesi miydim acaba? 3 yıldır aynaya bakmamıştım. Göreceklerimden bu kadar korkuyordum işte.

Birisi kapıyı çaldı.

Kendi korkumla odanın karşısına fırladım. Adam kapıyı açmadan gözlerime baktı ve ben odanın uzak bir köşesine çe-

kilmeye karar verdim.

Kulaklarımı dört açtım ve boğuk, kısık sesler ve birinin boğazını temizlediğini duydum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bir dakikaya aşağıda olurum," dedi Adam biraz daha yüksek sesle. Konuşmayı bitirmeye çalıştığını fark ettim.

"Hadi, dostum, sadece onu görmek istiyorum ..."

"O lanet olası bir palyaço değil, Kenji. Hadi çık git şimdi."

"Bekle – bari şunu söyle: Gözleriyle bir şeyler tutuşturuyor mu?" Kenji kahkaha attı ve ben yatağın arkasındaki yere çökerek iki büklüm oldum. İçe doğru kıvrıldım ve konuşmanın gerisini işitmemeye çalıştım.

Başarılı olamadım.

Adam iç çekti. Onu, alnını ovuştururken gözümde canlandırabiliyordum. "Çık dışarı."

Kenji kahkahasını bastırmaya uğraşıyordu. "Lanet olsun, birden bire hassas oluverdin, öyle mi? Kızın biriyle takılmak seni değiştiriyor, dostum ..."

Adam duyamadığım bir şey söyledi.

Kapı hızla kapandı.

Saklandığım yerden gizlice baktım. Adam utanmışa benziyordu.

Yanaklarım pembeleşti. Ayağımın altındaki ince ince dokunmuş halının karmaşık ipliklerini incelemeye başladım. Kumaş duvar kağıdına dokundum ve konuşmasını bekledim. Küçük dörtgen bir pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktım ve harap bir şehrin kasvetli fonunu gördüm. Alnımı cama dayadım.

Uzakta metal küpler birlikte kümelenmişlerdi: Soğuktan korunacak bir yer bulmaya çalışan, farklı gruplar halinde sarmalanmış, sivilleri barındıran yerleşkelerdi bunlar. Küçük bir çocuğun elini tutan bir anne. Tepelerinde dikilen askerler hey-

kel gibi sessizler, silahlarını ateş etmeye hazır bir şekilde doğrultmuşlardı. Yerlerde yığınla çöp kümeleri, parıldayan tehlikeli gümüş ve çelik artıkları vardı. Yalnız ağaçlar rüzgarda sağa sola sallanıyorlardı.

Adam ellerini belime koydu.

Dudakları, kulağımda ve hiçbir şey söylemiyordu ama ben, onun vücudundan damlayan bir avuç dolusu kızgın tereyağı olana dek eridim. Bu dakikanın her anını yemek istiyordum.

Gözlerimin penceremin dışındaki gerçeğe kapanmasına izin verdim. Sadece bir süre için.

Adam derin bir nefes aldı ve beni daha da yakınına çekti. Vücudum onunkinin şeklini almıştı; ellerini belime doladı ve yanağını başıma dayadı. "İnanılmazsın."

Gülmeye çalıştım ama görünüşe göre bunun nasıl yapıldığını unutmuştum. "Bu sözcüklerimi asla duyacağımı düşünmezdim."

Adam beni kendisine çevirdi ve yüz yüze geldik; aniden ona hem bakıyor, hem bakmıyordum, bir milyon alev beni yalıyordu ve ben bir milyonunu daha yutuyordum. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ruhumu, dipsiz mavi gözlerinde yıkamak istiyordum.

Alnı, alnıma yaslanana kadar eğildi ve dudaklarımız hâlâ yeterince yakın değildi. "Nasılsın?" diye fısıldadı ve ben kalbinin her bir güzel atışını öpmek istedim.

Nasılsın? bu 1 sözcüklü soruyu bana kimse hiç sormamıştı.

"Buradan çıkmak istiyorum." Tek düşünebildiğim buydu.

Beni göğsüne bastırdı ve ben böylesine basit bir hareketteki güce, görkeme ve mucizeye hayret ettim. 180 santimetre boyunda 1 güç küpü gibiydi.

Dünyanın bütün kelebekleri mideme göç etmişti.

"Juliette."

Yüzünü görmek için geri çekildim.

"Gitme konusunda ciddi misin?" diye sordu bana. Parmaklarını yanağıma sürdü. Başıboş bir saç tutamını kulağımın arkasına soktu. "Risklerin farkında mısın?"

Derin bir nefes aldım. Tek gerçek riskin ölüm olduğunu biliyordum. "Evet."

Başını öne salladı. Bakışlarını yere indirdi, sesini alçalttı. "Birlikler bir saldırı için silah altına alınıyorlar. Daha önce sessiz olan gruplardan bir sürü protesto geldi ve bizim işimiz direnişi yok etmek. Galiba bu saldırının son seferleri olmasını istiyorlar," diye ekledi sessizce. "Çok önemli şeyler oluyor ve henüz bunun ne olduğundan emin değilim. Ama bu, her neyse birlikler hazır olduğunda biz de gitmeye hazır olmalıyız."

Olduğum yerde donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birlikler harekete geçmeye hazır olduklarında sen ve ben kaçmaya hazır olmalıyız. Bize ortadan yok olmak için gereken zamanı verecek olan tek yol bu. Herkes saldırıyla çok fazla meşgul olacak – bu da yok olduğumuzu fark etmeden ya da bizi aramak için yeterli insanı bulmadan önce bize zaman kazandıracak."

"Ama – yani – sen de benimle mi geliyorsun?.. Bunu benim için yapmayı istiyor musun?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Dudakları seğiriyordu, sanki gülmemeye çalışıyordu. Benim gözlerimi incelerken gözleri yumuşadı. "Senin için yapmayacağım pek az şey var."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, parmaklarımla göğsüne dokundum ve teninde süzülen kuşu hayal ettim. Sonra da, ona beni en çok korkutan soruyu sordum. "Neden?"

"Bu da ne demek?" Geri çekildi.

"Neden, Adam? Neden umurunda? Neden bana yardım etmek istiyorsun? Anlamıyorum – hayatını neden tehlikeye at-

mayı istediğini anlamıyorum ..."

Ama derken kollarını belime doladı ve beni o kadar yakına çekti ki dudakları kulağımdaydı. İsmimi önce bir kez, sonra ikı kez söyledi ve ben bu kadar çabuk tutuşabildiğimi hiç bilmezdim. Tenime değen ağzında bir gülümseme vardı. "Bilmiyor musun?"

Nasıl konuşacağımı bilseydim hiçbir şey bilmiyorum diyecektim ona.

Biraz güldü ve geri çekildi. Elimi tutup incelemeye başladı. "Hani hatırlıyor musun, dördüncü sınıftayken," dedi "Molly Carter okul gezisi için adını çok geç yazdırmıştı? Bütün yerler dolmuştu ve o otobüsün dışında kalmıştı, gitmek istediği için ağlıyordu hani?"

Cevap vermemi beklemedi.

"Senin otobüsten indiğini hatırlıyorum. Ona yerini vermiştin ve sana teşekkür bile etmemişti. Biz uzaklaşırken senin kaldırımda durmanı izlemiştim."

Artık nefes almıyordum.

"Beşinci sınıfı hatırlıyor musun? O hafta Dana'nın anne babası az kalsın boşanıyordu hani? Her gün okula yanında öğle yemeği olmadan gelmişti. Sen de ona seninkini vermeyi teklif etmiştin." Durakladı. "O hafta biter bitmez eskisi gibi, sen yokmuşsun gibi davranmaya devam etti."

Hâlâ nefes almıyordum.

"Yedinci sınıftayken Shelly Morrison matematik sınavında senden kopya çekerken yakalanmıştı. Durmadan çığlık çığlığa eğer dersten kalırsa babasının onu öldüreceğini söylüyordu. Öğretmene, senin, *onun* kağıdından kopya çektiğini söyledin. Sınavdan sıfır almıştın, bir hafta uzaklaştırma cezası da cabası." Başını kaldırdı ama bana bakmadı. "Ondan sonra en azından bir ay boyunca kolunda bereler vardı. Her zaman onların

neden olduğunu merak ettim."

Kalbim çok hızlı atıyordu. Tehlikeli bir biçimde hızlıydı. Parmaklarımı, titremesinler diye sıkıyordum. Dişlerimi sıktım ve yüzümü ifadesizleştirdim ama ne kadar uğraşsam da kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum.

"Milyonlarca defa," dedi, sesi şu anda çok kısıktı. "Milyonlarca kez senin böyle şeyler yaptığını gördüm. Ama zorla ağzından alınmadıkça asla tek kelime etmezdin." Tekrar güldü, bu kez sert ve ağır bir kahkahaydı bu. Direkt olarak omzumun ötesindeki bir noktaya bakıyordu. "Hiç kimseden hiçbir şey istemezdin." Sonunda gözlerime baktı. "Ama hiç kimse sana bir şans vermedi."

Güçlükle yutkundum, yüzümü çevirmeye çalıştım ama o yakaladı.

"Seni ne çok düşündüm, hiç bilmiyorsun. Şeyi kaç defa hayal ettim" – sığ bir nefes aldı – "sana bu kadar yakın olmayı kaç defa hayal ettim." Elini saçlarında gezdirecekti ki vazgeçti. Aşağı baktı. Yukarı baktı. "Tanrım, Juliette, senin peşinden her yere giderim ben. Bu dünyada kalan tek iyi şey sensin."

Gözyaşlarına boğulmamak için kendime yalvarıyordum ve bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum. Kırılmış, tekrar yapıştırılmış bir şeydim, yüzüm kızarmıştı ve onunla göz göze gelmeye neredeyse hiç gücüm yoktu.

Parmaklarıyla çenemi tuttu ve yukarı kaldırdı.

"En fazla üç haftamız var," dedi. "Ayaklanmaları daha fazla kontrol altında tutabileceklerini sanmıyorum."

Başımı öne salladım. Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı göğsüne yasladım ve ağlamıyormuşum gibi yaptım.

Üç hafta.

YİRMİ DÖRT

2 hafta geçmişti.

2 haftalık elbise, duş ve odanın karşısına fırlatıp atmak istediğim yiyecek. 2 hafta boyunca Warner'ın gülümsedi, belime dokundu, beni sırtımdan tutup götürdü ve yanında yürürken en iyi halimle orada olmamı sağladı. Onun ödülü olduğumu sanıyordu. Onun gizli silahıydım.

Ellerini betona çarpıp kırmamak için kendimi zor tuttum.

Onun yerine, 2 hafta boyunca onunla işbirliği yaptım çünkü 1 hafta içinde buradan gitmiş olacaktık.

Öyle umut ediyordum.

Ama derken, başka her şeyden çok, Warner'dan sandığım kadar çok nefret etmediğimi anladım.

Onun adına üzülüyordum.

Benimle vakit geçirmek ona tuhaf bir teselli oluyor; onu ve çarpık düşüncelerini, acımasız yetiştirilme tarzını, ortada olmayan ama aynı zamanda talepkar babasını anlayabildiğimi sanıyordu.

Ama annesi hakkında tek kelime etmiyordu.

Adam, Warner'ın annesi hakkında kimsenin bir şey bil-

mediğini söylemişti. Hakkında hiç konuşulmuyormuş ve kim olduğunu kimsecikler bilmiyormuş. Warner'ın sadece, merhametsiz bir şekilde büyütülmesinin ve soğuk ve hesaplı bir güç arzusunun bir sonucu olduğunu söylemişti. Warner, mutlu çocuklardan, mutlu ebeveynlerden ve onların mutlu hayatlarından nefret edermiş.

Galiba Warner, anladığımı sanıyordu. Onu anladığımı.

Hem anlıyordum, hem anlamıyordum.

Çünkü aynı değildik.

Ben daha iyi olmak istiyordum.

Adam ve ben, gece dışında birlikte pek az zaman geçiriyorduk. O zaman bile çok vaktimiz olmuyordu. Warner beni her gün daha yakından izliyordu; kameraları devre dışı bırakmak sadece onu daha şüpheci yapmıştı. Odama hep paldır küldür dalıyor, beni binada gereksiz turlara çıkarıyordu. Sadece planları, daha çok plan yapma planları ve birlikte dünyayı nasıl fethedeceğimiz hakkında konuşuyordu. Umurumda değilmiş gibi davranıyordum.

Belki de bendim durumu kötüleştiren.

"Warner'ın kameraları devre dışı bırakmayı kabul etmesine inanamıyorum," dedi Adam bana bir gece.

"Kaçığın teki o. Mantıklı değil. Asla anlayamayacağım bir şekilde hasta."

Adam iç çekti. "Kafayı seninle bozmuş durumda."

"Ne?" Başımı şaşkınlıkla öyle bir kaldırdım ki boynum kırılacak sandım.

"Sırf senin hakkında konuşuyor." Adam bir an için sessiz kaldı, dişlerini çok sıkmıştı. "Sen buraya gelmeden önce bile seninle ilgili hikayeler duyardım. Bu yüzden bu işe dahil oldum – bu yüzden gidip seni almaya gönüllü oldum. Warner

seninle ilgili bilgi toplamak için aylarını harcadı: adresler, tıbbi kayıtlar, kişisel geçmişler, aile ilişkileri, doğum sertifikaları, kan testleri. Bütün ordu onun yeni projesi hakkında konuşuyordu; herkes, Warner'ın bir markette küçük bir oğlan çocuğunu öldüren kızı aradığını biliyordu. İsmi Juliette olan kızı."

Nefesimi tuttum.

Billiyordum. Warner'a projeye yardım edebilir miyim diye sordum – seninle okula gittiğimi, küçük oğlan çocuğunu duyduğumu, seni şahsen gördüğümü söyledim ona." Kahkahalarla güldü. "Warner heyecanlanmıştı. Bunun deneyi daha ilginç kılacağını söyledi," diye ekledi, tiksintiyle. "Seni hastalıklı bir proje olarak sahiplendiğini biliyordum-" Duraksadı. Bakışlarını kaçırdı. Elini saçlarında gezdirdi. "Bir şey yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Yardım etmeye çalışabilirim diye düşündüm. Ama şimdi daha da kötüleşti. Warner, senin yapabileceklerin ya da onun amaçları için senin ne kadar değerli olduğun ve senin burada olmanın çok heyecan verici olması hakkında konuşmaktan vazgeçmeyecek. Herkes fark etmeye başlıyor. Warner merhametsiz biridir – kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Gücü, insanları yok etmenin verdiği heyecanı sever. Ama çökmeye başlıyor, Juliette. Sana sahip olmayı... ona *katılmanı* öyle delicesine istiyor ki. Bütün tehditlerine karşın, seni zorlamak istemiyor. Bunu istemeni istiyor. Bir bakıma ***onu*** seçmeni istiyor." Aşağıya baktı, kısa bir nefes aldı. "Warner çaptan düşüyor. Ne zaman suratını görsem aptalca bir şey yapmama ramak kalıyor. Çenesini dağıtmayı istiyorum."

Evet. Warner çaptan düşüyordu.

Paranoyaktı, gerçi bunun için iyi nedenleri vardı. Ama bir de bana karşı hem sabırlı hem sabırsızdı. Sürekli heyecanlı ve gergindi. Ayaklı bir oksimorondu.

Kameralarımı devre dışı bıraktırsa da, bazı geceler kaçma-

mamı garantilemek için Adam'a kapımın dışında uyumasını emrediyordu. Öğle yemeğini tek başıma yiyebileceğimi söylüyordu ama sonunda hep beni yanına çağırtıyordu. Adam'la birlikte geçireceğimiz birkaç saat elimizden alınıyordu ancak Adam'ın odamda uyumasına izin verildiği nadir geceleri kollarında geçirmeyi başarıyordum.

Şu anda ikimiz de yerde uyuyorduk, üzerimizi örten battaniyeye rağmen ısınmak için birbirimize sarılmıştık. Bana her dokunduğunda çok değişik bir biçimde kemiklerimi tutuşturan ateş ve enerji patlaması gibiydi. Elimde tutabilmeyi istediğim türden bir duyguydu bu.

Adam bana yeni gelişmeleri, diğer askerlerin kendi aralarında neler fısıldadıklarını anlattı. Ülkenin arta kalanında birçok karargah olduğunu söyledi. Warner'ın babası başkentteydi, bütün bu bölgenin sorumluluğunu oğluna bırakmıştı. Warner'ın, babasından nefret ettiğini ama gücü sevdiğini söyledi. Yok etmeyi seviyordu. Yıkımı seviyordu. Adam saçlarımı okşadı, bana hikayeler anlattı, sanki ortadan kaybolacağımdan korkuyormuşçasına beni iyice kendine çekti. Ben uykuya dalıncaya, onun kulağıma fısıldadığı rahatlatıcı sözcükler dışında hiçbir sığınacak yerin, kurtuluşun, rahatın olmadığı bir dünyaya kaçma hayalleriyle boğuluncaya dek, insanların ve mekanları anlattı. Bu günlerde uyku dört gözle beklediğim tek şeydi. Eskiden neden çığlık attığımı zar zor hatırlıyordum.

Her şey aşırı rahat bir hale geliyordu ve ben panik olmaya başlıyordum.

"Giy şunları," dedi Warner bana.

Mavi odada kahvaltı etmek rutin hale gelmişti. Yemeğimi yiyordum ve yiyeceklerin nereden geldiğini, işçilerin yaptıkları iş için paralarının ödenip ödenmediğini, bu binanın bu kadar

çok hayatı nasıl devam ettirebildiğini, böyle çok su pompaladığını ya da bu kadar fazla elektrik harcadığını sormuyordum. Uygun zamanı bekliyordum. Warner'la işbirliği yapıyordum.

Warner tekrar benden ona dokunmamı istememişti, ben de bunu önermemiştim.

"Ne için bunlar?" Ellerindeki küçük kumaş parçalarını süzdüm ve midemde rahatsız edici bir his oldu.

Yavaş ve sinsice gülümsedi. "Yetenek testi için." Bileğimi tuttu ve giysi yığınını elime koydu. "Arkamı döneceğim, sadece bu seferlik ama."

Ondan tiksinemeyecek kadar çok gergindim.

Minicik askılı tişört ve ondan daha da küçük şort olduğu ortaya çıkan kıyafetleri giyerken ellerim titriyordu. Neredeyse çıplaktım. Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe neredeyse korkudan kıvranıyordum. Boğazımı azıcık temizledim ve Warner arkasına döndü.

Konuşması epey zaman aldı; gözleri vücudumu baştan aşağı katetmekle meşguldü. Halıyı yerinden söküp tenime dikmek istiyordum. Gülümsedi ve bana elini uzattı.

Granitten, kireç taşından ve hareli camdandım sanki. Kıpırdamadım.

Elini indirdi. Başını kaldırdı. "Beni takip et."

Warner kapıyı açtı. Adam dışarıda duruyordu. Duygularını gizlemekte öylesine ustalaşmıştı ki yüz hatlarında şöyle bir belirip geçen şok ifadesini güçlükle fark ettim. Alnını kırıştırması, şakaklarındaki gerginlik dışında hiçbir şey onu ele vermiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Hatta nasıl göründüğüme bakmak için boynunu çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Yerinde kal, asker. Buradan sonrasını ben devralıyorum."

Adam yanıt vermedi yanıt vermedi yanıt vermedi – "Evet,

efendim," dedi, sesi aniden çatallaşmıştı.

Dönüp koridorda yürümeye başladığımda bakışlarını üzerimde hissettim.

Warner beni yeni bir yere götürüyordu. Hiç görmediğim koridorlardan geçiyorduk, ilerledikçe daha karanlık ve kasvetli oluyorlardı. Aşağı doğru ilerlediğimizi fark ettim.

Zemin kata iniyorduk.

1, 2, 4 metal kapıdan geçtik. Her yerde asker vardı, gözleri her yerdeydi, bana hem korkuyla hem de düşünmemeyi yeğlediğim başka bir duyguyla bakıyorlardı. Bu binada çok az kadın olduğunu fark etmiştim.

Dokunulamaz biri olduğum için şükredeceğim bir yer olsa burası olurdu.

Beni yüzlerce yalnız adamın aç bakışlarından koruyan tek şey buydu. Adam'ın benimle kalmasının da tek nedeni buydu – çünkü Warner, Adam'ın diğerlerinden farksız, kartondan bir figür olduğunu sanıyordu. Adam'ın emir ve taleplerle hareket eden yağlanmış bir makine olduğunu sanıyordu. Adam'ın, bana geçmişimi hatırlattığını sanıyor ve bunu, beni huzursuz etmek için kullanıyordu. Adam'ın bana parmağını sürebileceğini asla hayal bile edemezdi.

Kimse edemezdi. Tanıştığım herkes tamamen taş kesiliyordu.

Buradaki karanlık, kör bıçakla delinmiş, aralıklarından ışık hüzmeleri süzülen kara bir tuval gibiydi. Bana aşırı derecede eski hücremi anımsatıyordu. Söz geçirilemez bir korkuyla tüylerim ürperiyordu.

Her yanım silahlarla sarılmıştı.

"Gir içeri," dedi Warner. Hafifçe küf kokan boş bir odaya itildim. Birisi düğmeye bastı ve flüoresan lambalar titreşerek yandı ve ortaya soluk sarı duvarlar ve kurumuş çim rengi bir

halı çıktı. Kapı arkamdan hızla kapandı.

Odada örümcek ağları ve devasa bir ayna dışında hiçbir şey yoktu. Ayna duvarın yarısını kaplıyordu. İçgüdüsel olarak Warner ve yardakçılarının beni izlediklerini biliyordum. Sadece bunun nedenini bilmiyordum.

Her yerde sırlar vardı.

Hiçbir yerde yanıtlar yoktu.

Durduğum yer, mekanik takırtılar/tukurtular/gıcırtılarla sallanıyordu. Yer gümbürdeyerek adeta canlandı. Tavandaki titreme kaosun habercisiydi. Metal çiviler ansızın her yerdeydiler, odanın dört bir yanına serpiştirilmiş, her yüzeyi farklı yüksekliklerde delik deşik ediyorlardı. Birkaç saniyede bir gözden kaybolup ani bir dehşet dalgasıyla yeniden ortaya çıkıyor, iğne gibi havayı yarıyorlardı.

Bir işkence odasında olduğumu fark ettim.

Durmaya yüz tutmuş kalbimden daha yaşlı hoparlörler uğultu ve hışırtıyla canlandılar. Yanlış bitiş çizgisine doğru dört nala koşan, başka birinin kazanması için nefes nefese kalan bir yarış atıydım ben.

"Hazır mısın?" Warner'ın mikrofondan gelen sesi odada yankılandı.

"Ne için hazır olmam gerekiyor?" diye bağırdım boşluğa, birinin beni duyabildiğinden emindim. ~~Sakindim. Sakindim. Sakindim~~. Donakalmıştım.

"Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" diye yanıt verdi oda.

"Ne ..."

"Kameralarını devre dışı bıraktırdım. Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı."

"Sana dokunmayacağım!" diye bağırdım, olduğum yerde döndüm, her an bayılabilirim diye dehşet içinde ve endişeliydim.

"Sorun değil," dedi Warner. "Yerime başkasını gönderiyorum."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye, üzerinde bebek bezinden başka bir şey olmayan 1-2 yaşlarında bir bebek paytak paytak yürüyerek girdi. Gözleri bağlıydı ve hıçkırarak ağlıyor, korkudan titriyordu.

Tek iğnede bütün varlığım hiçliğe dönüşecekti.

"Onu kurtarmazsan," diye yankılandı Warner'ın sözleri odada, "biz de kurtarmayacağız."

Bu çocuk.

Dehşet içinde öne doğru sendeleyerek yürüyen bu çocuğu seven bir annesi bir babası birisi olmalıydı. Metal bir dikit tarafından her an şişlenebilirdi.

Onu kurtarmak basitti: Onu almalı, emin bir yer bulup deney bitene kadar onu kollarımda tutmalıydım.

Sadece bir tek sorun vardı.

Ona dokunursam ölebilirdi.

YİRMİ BEŞ

Warner, seçeneğim olmadığını biliyordu. Beni zorla, yeteneklerimin sonucunu görebileceği bir başka duruma sokmaya çalışıyordu ve tam olarak istediğini elde etmek için masum bir çocuğa işkence etmekte bir sakınca görmüyordu.

Şu anda hiç seçeneğim yoktu.

Bu küçük oğlan çocuğu yanlış yöne doğru yürümeden şansımı denemeliydim.

Tuzakları yapabildiğim kadarıyla çabucak ezberledim ve çocuğa mümkün olduğunca yaklaşana kadar eğildim/sıçradım/çivilerden kılpayı kurtuldum.

Derin ve kesik kesik bir nefes aldım ve önümde duran oğlan çocuğunun titreyen bacaklarına odaklandım. Doğru kararı vermiş olmak için Tanrı'ya dua ediyordum. Tam tişörtümü ikimizin arasına bariyer yapmak için çıkarmak üzereydim ki yerin hafifçe titreştiğini fark ettim. Dehşetin habercisi olan bir titreşimdi bu. Çiviler havayı yarıp geçmeden önce az, harekete geçmek içinse daha bile az zamanım vardı.

Onu hızla çekip kollarıma aldım.

Çığlıkları beni yarıp geçiyordu, sanki saniyede bir kurşun-

la vurularak öldürülüyordum. Kollarımı, göğsümü tırmalıyor, vücuduma elinden geldiğince sert tekmeler savuruyor, ıstırap dolu çığlıklar atıyordu, ta ki acıdan kıpırdayamaz hale gelene dek. Kucağımda gevşedi. Paramparça oluyordum, gözlerim, kemiklerim, damarlarım, hepsi yerlerinden fırlıyor, sorumlu olduğum dehşetin hatırasıyla bana işkence etmek için üstüme yürüyorlardı.

Onun vücudundan benimkine acı ve güç kanayarak akıyordu, uzuvlarının içinden geçiyor, bir dalga gibi bana tosluyordu. Öyle ki, az daha onu yere düşürecektim. ~~Unutmaya çabalamak için 3 yıl harcadığım kabusu yeniden yaşamak gibiydi bu.~~

"Tek kelimeyle inanılmaz," diye iç çekti Warner mikrofondan ve haklı olduğumu fark ettim. 2 yönlü bir aynadan izliyor olmalıydı. "Muhteşemsin, canım. Çok etkilendim."

Şu anda Warner'a odaklanamayacak kadar umutsuz durumdaydım. Bu hastalıklı oyunun ne kadar devam edeceğini bilmiyordum ve tenimi bu küçük çocuğun vücuduna daha az değdirmeliydim.

Bu minicik kıyafetim şu anda çok önemliydi.

Onu, bezinden tutacak şekilde yeniden kollarıma aldım. Onu avucumla tutuyordum. Ona ciddi bir zarar vermeyecek kadar uzun süre dokunamadığıma inanmayı öyle çok istiyordum ki.

Bir kez hıçkırdı; vücudu titreyerek hayata döndü.

Mutluluktan ağlayabilirdim.

Ama derken çığlıklar yeniden başladı, artık ıstıraptan değil korkudan atılan çığlıklardı bunlar. Umutsuzca benden kaçmaya çalışıyordu ve elimden kayıyordu, bileğim zorlanmaktan neredeyse kırılacaktı. Göz bağını çıkartmaya cesaret edemiyordum. Burayı ve yüzümü görmesine izin vermektense ölmeyi yeğlerdim.

Dişlerimi o kadar hızlı kenetledim ki kırılacaklarından korktum. Onu yere koyarsam koşmaya başlayacaktı. Koşmaya başlarsa da işi bitecekti. Onu tutmaya devam etmeliydim.

Eski, mekanik bir hırıltı içimi ferahlattı. Çivilerin hepsi gözden kaybolana kadar teker teker tekrar yerin içine gömüldüler. Oda tekrar o kadar süratli bir şekilde tehlikesiz hale geldi ki tehlikeyi hayal etmiş olabileceğimden korktum. Çocuğu geri yere koydum ve bileğimden fışkıran acıyı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Çocuk koşmaya başladı ve kazara çıplak bacaklarıma tosladı.

Çığlık atıp yere düştü, kendi içine kıvrıldı, hıçkırıklara boğuldu, ta ki ben kendimi yok etmeyi, kendimi bu dünyadan def etmeyi düşünene dek. Gözyaşlarım yüzümden aşağı hızla süzülüyordu ve ona uzanıp yardım etmekten, onu sıkıca kucaklamaktan, güzel yanaklarını öpüp ona, onunla sonsuza dek ilgileneceğimi, birlikte kaçacağımızı, onunla oyunlar oynayacağımı, geceleri ona hikayeler okuyacağımı söylemekten başka daha fazla istediğim bir şey yoktu ve bunları yapamayacağımı biliyordum. Asla yapamayacağımı biliyordum. Bunların asla mümkün olmayacağını biliyordum.

Derken aniden dünya bulanıklaştı.

Öyle kudretli bir öfkenin, kinin ve duygu yoğunluğunun pençesine düştüm ki ayaklarım neredeyse yerden kesildi. Kör bir nefret ve tiksintiyle için için kaynıyordum. Bir sonraki anda ayaklarımın nasıl hareket attığını bile anlamıyordum. Ellerimi anlamıyordum, ne yaptıklarını ya da neden parmaklarım açık halde cama doğru fırlama kararı aldıklarını anlamıyordum. Tek bildiğim, Warner'ın boynunun iki elimin arasında kırıldığını hissetmeyi istediğimdi. Biraz önce bir çocuğa yaşattığı aynı dehşeti yaşamasını istiyordum. Ölmesini izlemek istiyor-

dum. Merhamet dilenmesini izlemek istiyordum.

Beton duvarlardan ok gibi fırlayarak geçtim.

Camı 10 parmağımla kırdım.

Elimde bir avuç dolusu çakıltaşı, Warner'ın yakasından bir avuç kumaş ve başıma doğrultulmuş da 50 farklı silah vardı. Hava buram buram çimento ve sülfür kokuyordu, cam paramparça olmuş kalplerin ıstırap dolu senfonisiyle yere düşüyordu.

Warner'ı hızla aşınmış taşa fırlattım.

"Sakın onu vurayım *demeyin*," dedi Warner hırıltılı bir sesle muhafızlara. Tenine henüz dokunmamıştım ama biraz daha bastırırsam göğüs kafesini kırıp kalbine saplayabileceğime dair garip bir şüphe vardı içimde.

"Seni öldürmem gerek." Sesim alınan derin bir nefes, verilen tek bir soluktu.

"Sen ..." Yutkunmaya çalışıyordu. "Sen biraz önce – biraz önce çıplak ellerinle beton duvarları kırıp geçtin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Arkama bakmaya cesaretim yoktu. Ama arkama bakmadan da yalan söylüyor olamayacağını biliyordum. Öyle yapmış olmalıydım. Aklımdan bin bir tane olasılık geçiyordu.

Bir an için dikkatim dağıldı.

Silahlar

çıt

çıt

çıt dedi.

Her an gergindi.

"Herhangi biriniz ona zarar verirseniz sizi bizzat ben vururum," diye bağırdı Warner.

"Ama efendim ..."

"GERİ ÇEKİL, ASKER ..."

Öfkem geçmişti. Ani ve önlenemez hiddetim geçmişti. Zih-

nim bu şaşkınlığa yenik düşmüştü bile. Kafam karışmıştı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Belli ki, yapabileceklerimden habersizdim çünkü her şeyi yok edebileceğimi önceden bilmiyordum ve aniden kendi iki elim beni o kadar o kadar o kadar dehşete düşürmüştü ki. Geriye doğru sendeledim, afalladım ve Warner'ın beni aç ve hevesli bir şekilde izlediği çarptı gözüme; zümrüt yeşili gözleri çocuksu bir merakla parlıyordu. Heyecandan neredeyse titriyordu.

Boğazımda bir yılan vardı ve ben onu yutamıyordum. Warner'la göz göze geldim. "Eğer beni bir daha böyle bir duruma sokarsan seni *öldürürüm* ve bundan büyük keyif alırım."

YİRMİ ALTI

Adam beni duşun zemininde tortop olmuş bir şekilde buldu.

O kadar uzun zamandır ağlıyordum ki sıcak suyun benim gözyaşlarımdan ibaret olduğundan emindim. Giysilerim vücuduma yapışmış, ıslanmış ve işe yaramaz hale gelmişlerdi. Üstümden akıp gitmelerini istiyordum. Cehalette boğulmak istiyordum. Aptal, sağır, dilsiz ve tamamen beyinsiz olmak istiyordum. Kendi kol ve bacaklarımı kesmek istiyordum. Öldürebilen bu deriden, yok edebilen bu ellerden ve nasıl anlayabileceğimi bile bilmediğim bu bedenden kurtulmak istiyordum.

Her şey paramparça oluyordu.

"Juliette..." Ellerini cama bastırdı. Onu zor duyuyordum.

Ben cevap vermeyince duşun kapısını açtı. İsyankar yağmur damlaları Adam'ın üzerine şakır şakır yağıyordu; dizlerinin üstünde seramik zemine çökmeden önce tekmeleyerek botlarını çıkardı. Kollarıma dokunmak için uzandı ve dokunmasının verdiği his ölme isteğimi daha da güçlendirdi. İç çekti, sadece başımı kaldırmaya yetecek kadar beni yukarı kaldırdı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ben bakışlarımı kaçırana kadar gözleriyle beni inceledi.

"Neler olduğunu biliyorum," dedi nazikçe.

Boğazım pullarla kaplı bir kertenkele gibiydi. "Birinin beni öldürmesi gerek," dedim karga gibi bir sesle; ağzımdan çıkan her sözcük çatlıyordu.

Adam kollarını bana doladı ve yukarı çekti; bacaklarımın üzerinde sallanıyordum ve ikimiz de ayaktaydık. Duşa girdi ve arkasından duş kapısını kapattı.

Kesik bir nefes aldım.

Beni tutup duvara yasladı ve ben sırılsıklam beyaz tişörtünden başka, yüzünden aşağı süzülen sudan başka, bir parçası olmak için öldüğüm bir dünyayla dolu gözlerinden başka hiçbir şey görmüyordum.

"Senin suçun değildi bu," diye fısıldadı.

"*Olduğum* şey yüzünden," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır. Warner senin hakkında yanılıyor.," dedi Adam."Senin olmadığın biri olmanı istiyor ve onun seni yenmesine izin veremezsin. Kafana girmesine izin verme. Bir canavar olduğunu düşünmeni *istiyor.* Ona katılmaktan başka çarenin olmadığını düşünmeni istiyor. Asla normal bir hayat süremeyeceğini düşünmeni istiyor ..."

"Ama benim normal bir hayatım olmayacak." Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Asla – benim a-asla ..."

Adam başını iki yana sallıyordu. "Olacak. Buradan çıkacağız. Başına bunların gelmesine izin vermeyeceğim."

"N-nasıl... *benim* gibi birini önemseyebilirsin?" Güç bela nefes alıyordum, gergindim ve taş kesilmiştim ama her nasılsa bakışlarım dudaklarındaydı, şeklini inceliyor, ağzının tepe ve çukurlarından yuvarlanan su damlalarını sayıyordum.

"Çünkü sana aşığım."

Yutkunarak ağzıma kadar gelen midemi yerine yolladım. Gözlerim yüzünü okumak üzere yukarı baktılar ama yaşam ve

şimşeklerle, sıcakla ve soğukla uğuldayan bir elektrik yığınına dönmüştüm ve kalbim deli gibi atıyordu. Kollarında titrerken dudaklarım durduk yere aralandı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kemiklerim yok oldu.

Burnu, burnuma dokunuyordu, dudakları bir solukluk mesafedeydi, gözleriyle beni yiyip bitirmeye başlamıştı bile ve ben kolsuz bacaksız bir gölcük gibiydim. Kokusunu her yerde alabiliyordum; bana dayanmış vücudunun her noktasını hissedebiliyordum. Elleri belimdeydi, kalçalarımı tutuyordu, bacakları benimkilere yaslanıyordu, göğsünün gücü beni eziyordu, vücudu arzudan tuğlalarla örülmüştü. Sözcüklerinin tadı dudaklarımdaydı.

"Gerçekten mi?.." İnanamayarak fısıldadım, daha önce hiç yapılmamış bir şeye inanmak için bilinçli bir çabaydı bu. Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim, dile getirilemeyen ne varsa onunla doluydum.

Bana o kadar duygu dolu bakıyordu ki az kalsın çatlayıp ikiye ayrılacaktım.

"Tanrım, Juliette ..."

Ve beni öpüyordu.

Bir kez, iki kez, ta ki tadına varıncaya, asla yetmeyeceğini anlayıncaya kadar. Sırtımın her yerinde, kollarımdaydı ve aniden beni daha sert, daha derin, daha önce hiç bilmediğim ateşli bir telaşla öpmeye başladı. Nefes almak için ara veriyor ve dudaklarını boynuma, köprücük kemiğime, oradan da çeneme ve yanaklarıma gömüyordu; ben ise nefes almak için çabalıyordum ve o, beni iki eliyle yok ediyordu. Suyla, ve mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir anın güzelliği ve sarhoşluğuyla ıslanmıştım.

Geri çekilip alçak sesle inledi ve ben tişörtünü çıkarmasını istiyordum.

Kuşu görmeliydim. Ona kuşu anlatmalıydım.

Parmaklarımla ıslak giysilerinin ucunu çekiştiriyordum ve önce gözleri kocaman açıldı, sonra da tişörtü kendisi çıkardı. Ellerimi tuttu, kollarımı başımın üzerine kaldırdı, beni duvara çiviledi ve rüya gördüğümden emin oluncaya dek beni öptü; dudaklarımı dudaklarıyla içiyordu, tadı yağmur ve tatlı miske benziyordu ve ben patlamak üzereydim.

Dizlerim birbirine çarpıyordu ve kalbim öylesine hızlı atıyordu ki hâlâ neden çalıştığını anlamıyordum. Öpücükleriyle, acıyı, incinmişliği, kendimden nefret ederek geçirdiğim yılları, güvensizlikleri, hep gereksiz olduğunu düşündüğüm geleceğe dair yerle bir olmuş umutları alıp götürüyordu.Beni ateşe veriyor, Warner'ın oyunlarının çektirdiği işkenceyi, beni her gün zehirleyen ıstırabı yakıp yok ediyordu. Bedenlerimizin yoğunluğu bu cam duvarları parçalayabilirdi.

Az kalsın öyle de oluyordu.

Bir an için sadece birbirimize baktık, güçlükle nefes alıyorduk, ta ki ben kızarana, o kendini toparlamak için gözlerini kapatıp bölük pörçük bir nefes alana dek ve ellerimi göğsüne koydum. Teninde süzülen kuşun silüetini parmağımla takip etmeye, parmaklarımı karnında gezdirmeye cesaret ettim.

"Sen benim kuşumsun," dedim ona. "Sen benim kuşumsun ve uzaklara uçup gitmeme yardım edeceksin."

Ben duştan çıktığımda Adam gitmişti.

Giysilerinin suyunu sıktı, kurulandı ve giysilerimi değiştirmem için beni yalnız bıraktı. Mahremiyeti artık umursadığımdan emin değildim. 2 parmağımla dudaklarıma dokundum ve her yerde onun tadını aldım.

Ama odaya girdiğimde hiçbir yerde yoktu. Aşağı kata rapor vermesi gerekiyordu.

Dolaplardaki giysilere baktım.

Hep, cepli bir elbise seçiyordum çünkü defterimi başka nereye koyacağımı bilmiyordum.Suçlayıcı hiçbir bilgi içermiyordu ve Adam'ın el yazısının olduğu tek kağıt parçasını yok etmiş, tuvalete atıp sifonu çekmiştim ama defteri yakınımda tutmayı seviyordum. Kağıda karalanmış birkaç sözcükten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Benim isyanımın küçük bir simgesiydi.

Defteri ceplerden birine soktum ve nihayet kendimle yüzleşmeye hazır olduğuma karar verdim. Derin bir nefes aldım, ıslak saç tutamlarını gözümün önünden çektim ve sessizce banyoya yürüdüm. Duştan çıkan buhar aynayı buğulandırmıştı. Buğuyu silip küçük bir daire açmak için ürkek bir el uzattım. Sadece yeterince büyük bir tane.

Korkmuş bir yüz aynadan bana bakıyordu.

Yanaklarıma dokundum ve yansıtıcı yüzeyi, bana aynı zamanda hem yabancı hem tanıdık olan kızın yansımasını inceledim.Yüzüm hatırladığımdan daha ince ve daha solgundu, elmacık kemiklerim daha çıkıktı, kaşlarımın altında rengi mavi yeşil arası olan 2 kocaman göz vardı. Tenim sıcaktan ve Adam adındaki bir şeyden kızarmıştı. Dudaklarım aşırı pembeydi. Dişlerim alışılmadık şekilde düzgündü. Parmağımı burnumda, oradan da çenemde gezdiriyordum ki göz ucuyla bir hareket gördüm.

"Öyle güzelsin ki," dedi bana.

Bir anda renkten renge girdim. Başımı eğip aynadan uzaklaşıyordum ki beni yakalayıp kollarına aldı. "Kendi yüzümü unutacaktım," diye fısıldadım.

"Sadece *kim* olduğunu unutma," dedi.

"Bunu bilmiyorum bile."

"Evet, biliyorsun." Başımı yukarı kaldırdı. "Ben biliyorum."

Çenesindeki, gözlerindeki, vücudundaki güce baktım. Kim

olduğum konusundaki düşüncesinden nasıl hiç şüphe duymadığını anlamaya çalışıyordum ve bu konuda bana verdiği güvencenin, beni kendi deliliğimin havuzuna dalmaktan alıkoyan tek şey olduğunu fark ettim. O bana hep inanmıştı. Hatta sessiz sedasız benim için mücadele etmişti. Daima.

O benim tek dostumdu.

Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. "Seni daima sevdim," dedim ona.

Yüzünde güneş doğdu, orada durup ışık saçtı; neredeyse gülümsüyor, neredeyse gözlerime bakamıyordu. Kasları gevşedi, omuzları yeni bir tür mucizenin ağırlığıyla rahatladı ve soluk alıp verdi. Yanaklarıma dokundu, dudaklarıma dokundu, çenemin ucuna dokundu ve ben gözlerimi kırpıştırdım. Beni öpüyordu, beni kollarına ve havaya çekiyordu ve her nasılsa yataktaydık. Birbirimize dolanmıştık ve duygular ve her bir şefkatli hareket beni sarhoş ediyordu. Parmakları hızla omuzumda gezindi, aşağıya inip silüetimi takip etti, kalçalarımda durdu. Beni daha yakına çekti, ismimi fısıldadı, boğazımdan aşağıya öpücükler yolluyor, elbisemin sert kumaşıyla boğuşuyordu. Elleri çok hafif titriyordu, gözlerinden duygular taşıyor, kalbi acı ve şefkatle güm güm atıyordu ve ben hayatımın geri kalanında burada, kollarında, gözlerinde yaşamak istiyordum.

Ellerimi tişörtünün altına sokunca inlemesi bana ihtiyaç duyan beni arzulayan beni elde etmek için yanıp tutuşan öyle bir öpüşmeye dönüştü ki bundan büyük işkence olamazdı. Ağırlığı ağırlığımın içine, üstüne binmişti ve vücudumdaki her bir sinir ucu için his dolu sonsuz nokta vardı ve sağ eli ensemdeydi ve sol eli beni kendine çekiyor dudakları gömleğimden aşağı iniyordu ve artık neden giyinik olmak zorunda olduğuma akıl sır erdiremiyordum ve her an göz yaşlarına boğulma ihtimali olan gök gürültülü şimşekli bir kümülonimbüs varlığıy-

dım. Sevinç sevinç sevinç çarpıyordu göğsümde.

Nefes almanın ne anlama geldiğini hatırlamıyordum.

Ben asla

hissetmenin ne anlama geldiğini

hiç

hiç

hiç

bilmemiştim.

Bir alarm sesi duvarlara balyoz gibi vuruyordu.

Oda bipledi ve boru sesi çıkartarak hayata döndü. Adam kaskatı oldu, geri çekildi; yüzü düştü.

"KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda toplansın. Bu bir KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda toplansın. Bu bir KOD 7 durumu. Bütün askerler derhal avluda-"

Adam ayağa kalktı, beni de yukarı çekti. Bir ses hâlâ binaya bağlı bir mikrofon sistemiyle bağırarak emirler yağdırıyordu. "Bir ihlal olmuş," dedi Adam, sesi kesik kesik ve nefes nefeseydi, gözleri benimle kapı arasında gidip geliyordu. "Tanrım. Seni burada bırakamam ..."

"Git," dedim ona. "Gitmek zorundasın –bana bir şey olmaz–"

Koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu ve askerler birbirlerine o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki seslerini duvarlardan duyabiliyordum. Adam hâlâ görevdeydi. Rol yapmak zorundaydı. Biz buradan gidinceye kadar istifini bozmamalıydı. Bunu biliyordum.

Beni yakınına çekti. "Bu şaka değil, Juliette – neler olduğunu bilmiyorum – her şey olabilir ..."

Metal bir tık sesi duyuldu. Mekanik bir açma sesi. Kapı kayarak açıldı ve Adam'la birbirimizden 3 metre uzağa zıpladık.

Warner tam içeri girerken Adam hızla çıkışa yöneldi. Ikısı de donup kaldılar.

"Alarmın en az bir dakikadır çaldığından gayet eminim, asker."

"Evet efendim. Kızla ilgili ne yapmam gerektiğinden emin olamadım." Aniden kendini toparlamıştı, mükemmel bir heykel gibiydi. Sanki sonradan aklına gelmiş bir düşünceymişim gibi bana doğru kafasını salladı ama ben omuzlarının biraz fazla gergin olduğunu biliyordum. Biraz fazla hızlı nefes alıyordu.

"Şansına, bu durumla ilgilenmek için ben buradayım. Birlik komutanına rapor verebilirsin."

"Efendim." Adam başını öne salladı, tek topuğunun üstünde döndü ve kapıdan dışarı fırladı. Warner'ın, onun duraksamasını fark etmediğini umut ediyordum.

Warner dönüp bana baktı, yüzündeki gülümseme o kadar sakin ve lakayıtı ki binada gerçekten bir karmaşa olup olmadığını sorgulamaya başladım. Yüzümü ve saçlarımı inceliyordu. Arkamdaki buruşmuş çarşaflara baktı ve ben sanki bir örümcek yutmuş gibiydim. "Şekerleme mi yaptın?"

"Dün gece uyuyamadım."

"Elbisen sökülmüş."

"Ne işin var burada?" Bana bakmayı kesmesini istiyordum, varlığımın detaylarını içmeyi bırakmasını istiyordum.

"Elbiseyi sevmezsen her zaman farklı bir tane seçebilirsin, biliyorsun. Onları senin için kendi ellerimle seçtim."

"Sorun yok. Elbise güzel." Sebepsiz yere duvar saatine göz attım. Öğleden sonra 4:30 olmuştu bile. "Neler olduğunu neden bana söylemiyorsun?"

Bana aşırı yaklaşmıştı. Çok fazla yakınımda duruyor, bana bakıyordu ve ben nefes alamıyordum. "Gerçekten değişmen lazım senin."

"Ben değişmek falan istemiyorum". Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Beni neden bu kadar gerdiğini bilmiyordum. Aramızdaki mesafenin neden bu kadar aşırı çabuk kapandığını bilmiyordum.

Elbisenin düşük bel kısmına yakın yerdeki söküğe parmağını taktı ve ben çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Bu hiç yakışmamış"

"Sorun yok ..."

Sökuğü o kadar hızla çekti ki kumaşı yırttı ve bacağımın yan tarafında bir yırtmaç oluştu. "Böylesi biraz daha iyi."

"Ne *yapıyorsun* ..."

Elleri yılan gibi belimden yukarı tırmanıp kollarımı iki yanıma sabitledi; kendimi savunmam gerektiğini biliyordum ama donakalmıştım; çığlık atmak istiyordum ama sesim çıkmıyor çıkmıyor çıkmıyordu. Çaresizlik dolu kesik bir soluktum.

"Bir şey soracağım," dedi. Ben o beş para etmez giysinin içinde onu tekmelemeye çalıştıkça beni duvara sıkıştırdı; vücudunun ağırlığı bana baskı yapıyordu ve kıpırdayamıyordum. Vücudunun her santimi kaplayan giysiler aramızda koruyucu bir katman oluşturuyordu. "Bir şey soracağımı söylemiştim, Juliette."

Ellerini cebime o kadar çabuk soktu ki bir an ne yaptığını anlayamadım bile. Duvara dayalı ve nefes nefese bir halde titriyor ve kafamı toplamaya çalışıyordum.

"Merak ettim," dedi. "Ne *bu*?"

Defterimi 2 parmağının arasında tutuyordu.

Aman Tanrım.

Bu elbise defterimin şeklini saklayamayacak kadar dardı ve ben elbiseyi aynada kontrol edemeyecek kadar yüzüme bakmakla meşguldüm. ~~Bu benim hatamdı benim hatamdı benim hatamdı benim hatamdı.~~ Buna inanamıyordum. Bu benim ha-

tamdı. Daha akıllı davranmalıydım.

Hiçbir şey demedim.

Başını kaldırdı. "Sana defter falan verdiğimi hatırlamıyorum. Sana herhangi bir eşya için izin verdiğimi kesinlikle hatırlamıyorum."

"Yanımda getirdim." Sesim duyulmaz oldu.

"İşte şimdi yalan söylüyorsun."

"Benden ne istiyorsun?" Paniklemiştim.

"Aptalca bir soru bu, Juliette."

Pürüzsüz metalin yumuşak bir şekilde kayarak açıldığını duydum. Birisi kapımı açmıştı.

Çıt.

"Çek ellerini kızın üstünden, yoksa kafana kurşunu yersin."

YİRMİ YEDİ

Warner'ın gözleri çok yavaşça kapandı. Çok yavaşça benden uzaklaştı. Dudakları seğirdi ve yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Kent."

Adam'ın elleri kararlıydı, silahın namlusunu Warner'ın kafasının arkasına bastırıyordu. "Buradan çıkmamız için yolu bize açacaksın."

Warner güldü. Gözlerini açtı ve iç cebinden bir silah çıkarıp direkt olarak alnıma nişan aldı. "Onu hemen şimdi öldürürüm."

"O kadar aptal değilsin, Warner," dedi Adam.

"Bir milim bile kıpırdarsa onu vururum. Sonra da seni parçalara ayırırım."

Adam hemen kıpırdadı, silahının kabzasını Warner'ın kafasına vurdu. Warner'ın silahı tutukluk yaptı ve Adam, Warner'ın kolunu yakalayıp bileğini büktü, ta ki silahı tutan eli gevşeyene kadar. Silahı Warner'ın elinden aldım ve kabzayı yüzüne vurdum. Kendi reflekslerim beni hayrete düşürmüştü. Daha önce hiç silah tutmamıştım ama herhalde her şeyin bir ilki vardır.

Silahı Warner'ın gözlerine doğrulttum. "Beni hafife alma."

"*Vay* canına." Adam şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi.

Warner öksürerek güldü, kendini toparladı ve burnundaki kanı silerken gülümsemeye çalıştı. "Seni asla hafife almam," dedi bana. "Hiç almadım."

Adam bir an için başını iki yana salladı, sonra da ağzı kulaklarına vardı. Silahı Warner'ın kafasına daha sıkı bastırırken bana gülümsüyordu. "Hadi çıkıp gidelim buradan."

Gardıroba saklanmış iki silindir çantayı alıp bir tanesini Adam'a attım. Bir haftadır hazır durumdaydık zaten. Beklediğimizden daha önce kaçma girişiminde bulunmayı istiyorsa itirazım yoktu.

Warner, ona merhamet gösterdiğimiz için şanslıydı.

Ama biz de bina boşaldığı için şanslıydık. Warner'ın bel bağlayacağı kimse yoktu.

Warner boğazını temizledi. Konuşurken doğrudan bana bakıyordu. "Seni temin ederim, asker, zaferin kısa ömürlü olacak. Beni şimdi öldür bari çünkü seni bulduğumda vücudundaki her kemiği un ufak etmekten büyük bir zevk alacağım. Bundan yakayı kurtarabileceğini düşünüyorsan aptalsın."

"Ben senin askerin değilim." Adam'ın yüzü taş kesilmişti. "Asla da olmadım. Kendi fantezilerinin detaylarını kendini öylesine kaptırmıştın ki tam burnunun dibindeki tehlikeyi fark edemedin."

"Seni daha öldüremeyiz," diye ekledim. "Bizi buradan çıkartman gerek."

"Çok büyük bir hata yapıyorsun, Juliette," dedi bana. Sesi yumuşadı. "Bütün bir geleceği fırlatıp atıyorsun." İç çekti. "Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

Adam'a göz attım. Adam, beni daima savunan oğlandı, hatta bundan hiç çıkarı yokken bile. Bu düşünceyi aklımdan atmak için başımı iki yana salladım. Kendime, Warner'ın bir yalancı

olduğunu hatırlattım. Çılgın bir akıl hastasıydı. Psikopat bir katildi. Asla bana yardım etmeye çalışmazdı o.

Galiba.

"Çok geç olmadan gidelim," dedim Adam'a. "Askerler gelene kadar bizi oyalamaya çalışıyor."

"Seni umursamıyor bile!" diye patladı Warner. Sesindeki ani ve kontrol edilemez yoğunluk beni ürküttü. "Sadece kendine buradan bir çıkış yolu arıyor ve seni *kullanıyor*!" Öne yürüdü. "Seni sevebilirdim, Juliette – sana *kraliçe* gibi davranabilirdim ..."

Adam onu hızla boyunduruğa alıp silahı şakağına doğrulttu. "Belli ki burada olanları anlamıyorsun," dedi çok dikkatlice.

"O zaman eğit beni, asker," dedi hırıltılı bir sesle. Gözlerinde alevler dans ediyordu; tehlikeliydi. "Neyi anlayamadığımı söyle bana."

"Adam." Başımı iki yana salladım.

Adam gözlerime baktı. Başını öne salladı. Warner'a döndü. "Elini çabuk tut," dedi, onun boynunu biraz daha sıkarak. "Bizi *hemen* buradan çıkart."

"Onun bu kapıdan çıkması için cesedimi çiğnemeniz lazım." Warner çenesini hareket ettirdi ve yere kan tükürdü. "Seni zevk için öldürürdüm," dedi Adam'a. "Ama Juliette'i yanımda sonsuza dek istiyorum."

"Ben senin değilim ki beni *isteyesin*." Çok güçlükle nefes alıyordum. Buradan gitmek için can atıyordum. Konuşmayı kesmediği için ona kızıyordum ama her ne kadar suratını dağıtmak istesem de bilinci yerinde olmazsa işimize yaramazdı.

"Beni sevebilirsin, biliyorsun." Tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. "Birlikte durdurulamaz olabilirdik. Dünyayı değiştirirdik. Seni mutlu edebilirdim," dedi bana.

Adam, Warner'ın boynunu kırabilecekmiş gibi gözüküyordu. Yüzü öylesine gergin, öylesine öfkeliydi ki. Onu daha önce

hiç böyle görmemiştim."Ona verecek hiçbir şeyin yok, hasta piç."

Warner bir saniye için gözlerini sıkıca kapattı. "Juliette. Aceleci davranma. Fevri karar verme. Benimle kal. Sana karşı sabırlı olacağım. Uyum sağlaman için sana zaman tanıyacağım. Seninle ilgileneceğim..."

"Delisin sen." Ellerim titriyordu ama silahı kaldırıp yine suratına doğrulttum. Onu aklımdan atmalıydım. Bana yaptıklarını hatırlamalıydım. "Senin için *canavara* dönüşmemi istiyorsun ..."

"*Potansiyeline* uygun yaşamanı istiyorum!"

"Bırak beni," dedim sessizce. "Senin yaratığın olmak istemiyorum. İnsanlara zarar vermek istemiyorum."

"Dünya *sana* zarar verdi ama," diye karşı çıktı. "Dünya seni buraya *koydu*. Onlar yüzünden buradasın sen! Buradan gidersen seni kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Kaçıp normal bir hayat sürebileceğini mi sanıyorsun? Kimsenin umurunda olmayacaksın. Kimse yanına yaklaşmayacak – her zamanki gibi dışlanmış biri olacaksın! Hiçbir şey değişmedi! Senin yerin benim yanım!"

"Onun yeri *benim* yanım." Adam'ın sesi çeliği kesebilirdi.

Warner irkildi. İlk defa bana göre apaçık ortada olan şeyi anlamışa benziyordu. Gözleri fal taşı gibiydi; dehşet içinde, inanamayarak ve yeni bir tür ıstırapla bana bakıyordu. "Hayır." Kısa, delice bir kahkaha attı. "Juliette. Lütfen. Lütfen. Onun, kafanı romantik düşüncelerle doldurduğunu söyleme bana. Lütfen onu sahte açıklamalarına kandığını söyleme bana ..."

Adam diziyle Warner'ın beline vurdu. Warner hızla nefes alarak boğuk bir çatırtıyla yere serildi. Adam onun adamakıllı hakkından gelmişti. Mutlu olmam gerekiyordu sanki.

Ama aşırı gergindim. Hâlâ inanamama aşamasına saplanıp kalmıştım. Kendi kararlarıma güvenemeyecek kadar güvensiz-

dim. Kendimi toplamalıydım.

"Adam ..."

"Seni *seviyorum*," dedi bana, gözleri tam da hatırladığım gibi içtendi, sözcükleri olmaları gerektiği gibi önemliydi. "Kafanı karıştırmasına izin verme ..."

"Onu seviyor musun?" Warner resmen tükürerek. "Onu ..."

"Adam." Oda bir netleşip bir bulanıklaşıyordu. Pencereye bakıyordum. Bakışlarımı tekrar Adam'a çevirdim.

Gözleri hayretten kocaman açıldı. "Aşağı *atlamak* mı istiyorsun?"

Başımı öne salladım.

"Ama on beşinci kattayız ..."

"Warner işbirliği yapmazsa başka ne seçeneğimiz var?" Warner'a baktım. Başımı kaldırdım. "Kod Yedi falan yok, değil mi?"

Warner'ın dudakları seğirdi. Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordum ona. "Neden sahte alarm çaldın?"

"Neden aniden bu kadar bayıldığın askere sormuyorsun?" deyiverdi Warner, tiksintiyle. "Neden kendine, gerçek ve hayali bir tehdidi daha birbirinden ayıramayan birine hayatını nasıl teslim ettiğini sormuyorsun?"

Adam sessizce sövdü.

Göz göze geldik ve bana silahı attı.

Başını iki yana salladı. Tekrar sövdü. Yumruğunu sıkıp bıraktı. "Sadece bir tatbikattı bu."

Warner güldü.

Adam bir kapıya, bir duvar saatine, bir yüzüme baktı. "Fazla zamanımız yok."

Sol elimde Warner'ın silahını, sağ elimde de Adam'ın silahını tutuyordum ve ikisini de Warner'ın alnına doğrultmuştum;

bana doğru fırlattığı delici bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Adam, boştaki elini ceplerinde bir şey aramak için kullandı. Cebinden plastik kablo çıkardı ve Warner'ı tekmeleyip sırtüstü düşürdükten hemen sonra kol ve bacaklarını birbirine bağladı. Warner'ın botları ve eldivenleri yere atılmıştı. Adam tek botuyla Warner'ın midesine basmaya devam ediyordu.

"O pencereden atladığımız anda bir milyon alarm çalmaya başlar," dedi bana. "Koşmamız gerekecek, bu yüzden bacaklarımızı kırma riskine giremeyiz. Atlayamayız."

"Ne yapacağız o zaman?"

Elini saçlarında gezdirdi ve alt dudağını ısırdı; delirtici bir anlığına tek istediğim onu tatmaktı. Güçlükle yeniden dikkatimi topladım.

"İpim var," dedi. "Aşağıya öyle inmek zorundayız ve hızlı davranmamız gerek."

Pençeye benzeyen bir çengele tutturulmuş bir kablo rulosunu çantasından çıkararak işe koyuldu. Ona bir milyon kez bunun neden gerekeceğini, kaçış çantasına neden koyduğunu sormuştum. O da bana, fazla ipin zararı yok, faydası var, demişti. Şimdi neredeyse gülmek istiyordum.

Bana döndü. "Önce ben ineyim de diğer tarafta seni yakalayabileyim ..."

Warner yüksek sesle, aşırı yüksek sesle güldü. "*Onu* yakalayamazsın, aptal." Plastik prangalarında eğilip bükülüyordu. "Neredeyse çıplak. Seni öldürür, kendisi de düşüp ölür!"

Bakışlarım Warner'la Adam arasında gidip geldi. Artık Warner'ın saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu. Acele bir karar verdim. "Yap şunu. Tam arkanda olacağım."

Warner deliye dönmüş ve afallamış gözüküyordu. "Ne yapıyorsun?"

Onu duymazdan geldim.

"Bekle ..."

Onu duymazdan geldim.

"Juliette."

Onu duymazdan geldim.

"Juliette!" Sesi daha gergin ve yüksekti, öfke, dehşet, inkar ve ihanetle bezenmişti. Yap boza benzeyen zihninde farkındalık yeni bir parçaydı. "Sana *dokunabiliyor* mu?"

Adam yumruğumu çarşafa sarıyordu.

"Lanet olsun, Juliette, bana cevap ver!" Warner yerde kıvranıyordu, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde dengesini yitirmişti. Çılgın gibiydi, gözlerinde şaşkınlık ve dehşet vardı. "Sana *dokundu* mu?"

Neden duvarların ansızın tavanda olduğunu anlayamıyordum. Her şey yan dönmüştü.

"Juliette ..."

Adam süratli tek bir vuruşla, sağlam bir yumrukla camı kırdı ve anında bütün oda daha önce duyduğum hiçbir alarma benzemeyen, histeri sesiyle yankılandı. Yer ayağımın altında gümbürdüyordu, ayak sesleri koridorları inletiyordu ve bulunmamıza ramak kaldığını biliyordum.

Adam ipi pencereden attı ve çantasını sırtına astı. "Çantanı at bana!" diye bağırdı; onu zar zor duyabiliyordum. Silindir çantamı ona attım; çantayı yakaladı ve hemen sonra pencereden kayıp gitti. Yanına gitmek için koştum.

Warner bacağımı tutmaya çalıştı.

Başarısız girişimi yüzünden neredeyse takılıp düşüyordum ama çok fazla zaman kaybetmeden sendeleyerek pencereye gitmeyi başardım. Dönüp kapıya göz attım ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hissettim. Koşan ve bağıran askerlerin sesi her saniye daha yüksek, daha yakından ve daha net

duyuluyordu.

"Acele et!" diye sesleniyordu Adam bana.

"Juliette, *lütfen* ..."

Warner tekrar bacağıma atıldı ve öyle yüksek sesle bağırdım ki kulaklarımı sağır eden siren sesine rağmen neredeyse duyabiliyordum. ~~Ona bakmayacağım. Ona bakmayacağım. Ona bakmayacağım.~~

Tek bacağımı pencereden sarkıttım ve ipe tutundum. Çıplak bacakların bunu çetin bir sınav haline getirecekti. İki bacağımda dışarıdaydı. Ellerim yerindeydi. Adam aşağıdan bana sesleniyordu ve ne kadar aşağıda olduğunu bilmiyordum. Warner bağırarak adımı sesleniyordu ve ben bütün çabalarıma rağmen başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri camı delip geçen iki yeşil nokta gibiydi. Beni delip geçiyordu.

Derin bir nefes aldım ve ölmeyeceğimi ümit ettim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça ipten aşağıya inmeye başladım.

Derin bir nefes aldım ve Warner'ın az önce olan şeyi fark etmediğini ümit ettim.

Az önce bacağıma dokunduğunun farkına varmadığını ümit ettim.

Üstelik hiçbir şey olmamıştı.

YİRMİ SEKİZ

Yanıyordum.

İp, bacaklarıma sürtünüp çok acı veren ateşli bir kütleye dönüştürüyordu ve duman çıkmaması beni şaşırtıyordu. Acıya göğüs gerdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Binanın o toplu isterisi duyularımı ezip geçiyordu, dört bir yanımıza tehlike yağıyordu. Adam aşağıdan bana bağırıyor, atlamamı söylüyor, beni yakalayacağına söz veriyordu. Düşmekten korktuğumu itiraf etmeye çok utanıyordum.

Kendi kararımı verme şansım olmadı.

Askerler, eskiden benim odam olan yere akın ediyorlardı bile; bağırıyorlardı ve şaşkındılar, muhtemelen Warner'ı böylesine güçsüz bir pozisyonda bulmak onları şoke etmişti. Aslında onun hakkından gelmek fazlasıyla kolay olmuştu. Bu beni endişelendiriyordu.

Bu bana bir şeyleri yanlış yaptığımızı düşündürüyordu.

Birkaç asker kırık camdan başlarını çıkardı ve ben telaşla, yalpalayarak ipten aşağı inmeye davrandım ama çengeli açmak için harekete geçmişlerdi bile. Kendimi serbest düşüşün mide bulandırıcı hissine hazırlamıştım ki beni aşağıya düşürmeye

çalışmadıklarını fark ettim. Beni tekrar içeriye çekmeye çalışıyorlardı.

Warner onlara ne yapacaklarını söylüyor olmalıydı.

Aşağıdaki Adam'a baktım ve nihayet çağrılarına kulak verdim. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendimi bıraktım.

Tam açtığı kollarına düştüm.

Önümüzde uzayıp giden boş ve çorak alandan başka bir şey yoktu. Kırık asfalt, eğri büğrü kaldırım, toprak yollar, çıplak ağaçlar, ölmekte olan bitkiler, ayaklarımızın altında çıtırdayan ölü yapraklarda boğulan elementlere terk edilmiş, sararmış bir şehirdi burası.sivil yerleşkeleri alçaktı, belirli bir düzen gözetilmeksizin kümelenmişlerdi ve Adam onlardan mümkün olduğunca uzak kalmamızı sağlıyordu. Mikrofonlar zaten aleyhimize çalışıyordu. Genç, pürüzsüz bir kadın sesi, siren seslerini bastırdı.

"Sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak asiler var. Silahlılar ve ateş etmeye hazırlar. Sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak asiler var. Silahlılar ve ateş et ..."

Boğürlerime kramp giriyordu, tenim sımsıkı gerilmişti, boğazım kupkuruydu, deli gibi su istiyordum.Ne kadar uzağa koştuğumuzu bilmiyordum.Tek bildiğim kaldırımı döven botların sesleri, yer altındaki garajlardan fırlayan araçların lastiklerinin haykırışı ve arkamızdan çığlık atan alarm sesleriydi.

Arkama bakınca çığlık çığlığa koşan ve kendilerine saklanacak yer arayan insanlar gördüm, içeride saklanıp saklanmadığımıza bakmak için evlere paldır küldür dalan askerlerden eğilerek kaçıyorlardı. Adam beni medeniyetten çekip uzaklaştırdı ve on yıl öncesinin terk edilmiş sokaklarına doğru yöneldi: Eski dükkanlar ve lokantalar, dar ara sokaklar ve bomboş çocuk parkları olan sokaklardı bunlar. Geçmiş yaşamımıza ait

denetlenmemiş yerleşim alanlarına kesinlikle girilemiyordu. Burası yasak bölgeydi. Her şey kapanmıştı. Her şey kırılmış, pastan yapışmış, cansızdı. Kimsenin buraya girmesine izni yoktu. Askerlerin bile.

Biz de görünmemek için sokaklarda hızla koşuyorduk.

Güneş batıyor, dünyanın köşesine doğru iniyordu. Birazdan gece bastıracaktı ve ben nerede olduğumuzu bilmiyordum. Aynı günde bu kadar çok şeyin bu kadar hızlı bir şekilde olmasını hiç ummamıştım. Tek umut etmem gereken hayatta kalmaktı ama nereye gidiyor olabileceğimiz konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Adam'a nereye gittiğimizi sormak hiç aklıma gelmemişti.

Bir milyon farklı yöne gidiyorduk. Aniden bir yere dönüyor, sadece birkaç metre ilerleyip sonra da zıt yöne doğru gidiyorduk. Tahminimce Adam mümkün olduğunca peşimizdekilerin kafasını karıştırmaya ve/ya da dikkatlerini dağıtmaya çalışıyordu. Elimden ona ayak uydurmaya çabalıyordum.

Ama çuvalladım.

Adam eğitimli bir askerdi. Tam olarak bu tür durumlar için yetiştirilmişti. Nasıl kaçılacağını, fark edilmeyeceğini ve herhangi bir yerde nasıl sessizce hareket edileceğini yapmamış çıtkırıldım bir kızdım. Ciğerlerim oksijen soluma çabasıyla yanıyor, karbondioksit verme çabasıyla da hırıldıyordu.

Aniden o kadar ümitsizce kesik kesik soludum ki Adam beni bir ara sokağa çekmek zorunda kaldı. Her zamankinden daha sık soluyordu ama gevşek bedenimin zayıflığıyla tıkanıp kalmayı artık tam zamanlı bir mesleğe dönüştürmüştüm.

Adam yüzümü ellerinin arasına aldı ve benimle göz göze gelmeye çalıştı. "Benim gibi nefes almanı istiyorum, oldu mu?"

Biraz daha hırıldıyorum.

"Odaklan, Juliette." Gözleri öylesine kararlıydı ki. Sonsuz

bir sabır vardı. Korkusuz gözüküyordu ve soğukkanlılığına gıpta ediyordum. "Kalbini sakinleştir," dedi. "Tam olarak benim yaptığım gibi nefes al."

3 küçük soluk aldı, birkaç saniye tuttu ve uzun bir solukta nefesini geri verdi. Onun gibi yapmaya çalıştım. Pek başarabildiğim söylenemezdi.

"Tamam. Benim gibi nefes almanı ..." Durdu. Kısa bir an için gözlerini terk edilmiş sokağın her yerinde gezdirdi. Gitmek zorunda olduğumuzu biliyordum.

Silah sesleri atmosferi adeta paramparça etti. Silah seslerinin ne bu kadar gürültülü olduğunu ne de bu sesin vücudumdaki işler durumdaki her bir kemiği nasıl un ufak ettiğini hiç fark etmemiştim. Kanım buz kesti ve hemen öldürmeye çalıştıklarının ben olmadığımı anladım. Adam'ı öldürmeye çalışıyorlardı.

Ansızın yeni bir korku boğazıma sarıldı. Ona zarar vermelerine izin veremezdim.

Benim yüzümden zarar görmemeliydi.

Ama Adam'ın, benim nefes alıp toparlanmamı bekleyecek zamanı yoktu. Beni kollarına aldı, bir başka sokağı daha çaprazlamasına kat etti.

Ve koşuyorduk.

Ve ben soluk alıyordum.

Ve Adam, "Kollarını boynuma dola!" diye bağırdı. Sıkı sıkı yapıştığım tişörtünü bıraktım ve kollarımı ona dolarken utanacak kadar aptaldım. Beni düzeltti, böylece daha yükseğe çıktım ve göğsüne daha çok yaklaştım. Beni, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyordu.

Gözlerimi kapattım ve yanağımı boynuna dayadım.

Arkamızdan bir yerden silah sesleri geliyordu ama ben bile seslerden hem çok uzakta hem de yanlış yönde olduklarını kestirebiliyordum. Kısa bir süre için onlara üstünlük sağlamış

gibiydik. Arabaları bile bizi bulamıyordu çünkü Adam bütün ana yollardan uzak duruyordu. Sanki Adam'da şehrin haritası vardı. Sanki ne yaptığını tam olarak biliyordu – sanki bunu çok uzun zamandır planlıyordu.

Tam olarak 594 kez soluk alıp verdikten sonra Adam beni tel örgülerin önüne bıraktı. Oksijen almak için çabaladığını fark ettim ama benim gibi nefes nefese değildi. Soluklarını düzenlemeyi biliyordu. Nabzını yavaşlatmayı, kalbini yatıştırmayı, organları üzerindeki kontrolünü sürdürmeyi biliyordu. Nasıl hayatta kalınacağını biliyordu. Bunu bana da öğreteceğini umuyordum.

"Juliette," dedi nefeslerin tutulduğu bir andan sonra. "Bu tel örgüden atlayabilir misin?"

İşe yaramaz bir şey olmamak için öyle can atıyordum ki hızla koştum, metal bariyerin üzerinden atladım. Fakat dikkatsizdim. Atlarken elbisem yırtıldı ve bacaklarım çizildi. Keskin acı yüzünden yüzümü buruşturdum; ben gözümü yeniden açana kadar Adam yanı başıma dikilmişti bile.

Başını eğip bacaklarıma ve iç çekmelerime baktı. Neredeyse gülüyordu. Bu lime lime elbise içinde perişan ve vahşi halimle nasıl göründüğümü merak ediyordum. Warner yaptığı yırtık kalça kemiğime kadar gelmişti. Çılgın bir hayvana benziyordum herhalde.

Adam'ın umurunda değil gibiydi bu.

O da yavaşladı. Şimdi hızlı adımlarla yürüyorduk, sokaklarda deli gibi koşmuyorduk. Güvenlik gibi bir şeye yaklaşmış olmamız gerektiğini düşündüysem de bunları şimdi mi sorsam sonraya mı saklasam emin değildim. Adam sessiz düşüncelerime cevap verdi.

"Burada izimi süremeyecekler," dedi ve bütün askerlerin üzerlerinde bir tür takip etme aracı olduğu kafama dank etti.

Neden bende bir tane olmadığını merak ettim.

Kaçmak bu kadar kolay olmamalıydı.

"İz sürücülerimiz elle tutulur şeyler değildir," diye açıkladı. Sola dönüp başka bir ara sokağa girdik. Güneş ufuk çizgisinin altına iniyordu. Nerede olduğumuzu merak ediyordum. Burada hiç insan olmadığına göre Yeniden Kuruluş yerleşkelerinden epey bir uzakta olmalıydık. "Kanımıza enjekte edilen özel bir serum bu," diye devam etti, "ve bedenimizin doğal süreçleriyle çalışıyor. Örneğin, ölsem bunu bilir. Savaşta ölen askerlerin izini kaybetmemek için mükemmel bir yoldur bu." Göz ucuyla bana baktı. Çarpık bir şekilde gülümsedi ve ben bu gülümsemeyi öpmek istedim.

"Peki iz sürücüyü nasıl şaşırttın?"

Ağzı kulaklarına vardı. Eliyle etrafı gösterdi. "Burası var ya? Eskiden nükleer santral için kullanılırdı. Günün birinde infilak etti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık beş yıl önce. Hemen örtbas ettiler. Medyadan ve insanlardan sakladılar. Burada gerçekte ne olduğunu hiç kimse bilmiyor. Ama sırf radyasyon bile öldürmek için yeterli." Durakladı. "Hatta öldürdü bile." Durdu. "Buradan bir milyon kez geçtim ve radyasyondan etkilenmedim. Warner toprak örnekleri toplamam için buraya gönderirdi beni. Patlamanın etkilerini incelemek istiyordu." Elini saçlarında gezdirdi. "Galiba toksisiteyi bir tür zehire dönüştürmeyi umuyordu."

"Buraya ilk gelişimde Warner öldüğümü sanmıştı. İz sürücü bütün ana işlem sistemlerimize bağlıdır. – ne zaman bir asker kaybolsa alarm çalar. Beni göndermenin riskli olduğunu biliyordu, bu yüzden öldüğümü duyduğunda çok şaşırdığını sanmam. Geri döndüğümü görünce daha çok şaşırmıştı." Sanki ölümü önemsiz bir ayrıntıymış gibi omuz silkti. "Buradaki

kimyasallarda, iz sürücünün molekül yapısını etkisiz hale getiren bir şey var. Yani temel olarak - şu anda herkes benim öldüğümü sanıyor."

"Warner burada olabileceğinden şüphelenmez mi?"

"Belki." Solgun gün ışığına gözlerine baktı. Gölgelerimiz uzun ve kıpırtısızdı. "Vurulmuş da olabilirim. Her iki durumda da bu bize biraz zaman kazandırır."

Elimi tuttu ve bana gülümsedi, tam o anda bir şey kafama dank etti.

"Peki *ben*?" diye sordum. "Bu radyasyon beni öldürmez mi?" Hissettiğim gerginliğin sesime yansımadığını umuyordum. Hayatımda hiç bu kadar hayatta olmayı istememiştim. Her şeyi böylesine çabuk yitirmeyi istemiyordum.

"Ah – hayır." Başını iki yana salladı. "Afedersin, sana söylemeyi unuttum – Warner'ın o örnekleri toplamamı isteme nedenlerinden biri ne, biliyor musun? Çünkü senin de radyasyona bağışıklığın var. Warner seni inceliyordu. Bu bilgiyi hastane kayıtlarında bulduğunu söyledi. Sana test yapıldığını ..."

"Ama hiç kimse ..."

"– muhtemelen bilgin dahilinde olmamıştır ve test sonucunda radyasyonun pozitif çıkmasına rağmen biyolojik açıdan tamamen hasarsızdın. Sende doğuştan gelen bir kusur yoktu."

Doğuştan gelen bir kusurun yoktu.

Bu gözlem öyle bariz bir şekilde yanlıştı ki gülmeye başladım. Şaşkınlığımı dizginlemeye çabaladım. "Bende ters bir şey yok mu? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Adam bana o kadar uzun baktı ki yüzüm kızarmaya başladı. Çenemi yukarı kaldırdı, böylece göz göze geldik. Mavi mavi mavi, içimi oyuyordu. Sesi boğuk ve kararlıydı. "Seni hiç gülerken duyduğumu sanmıyorum."

Söylediği öylesine azap verici şekilde doğruydu ki gerçeği

söylemek dışında başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Gülümsemem düz bir çizgiye dönüştü. "Yaşıyorsan gülersin." Omuz silktim, umursamaz gözükmeye çalışıyordum. "Daha önce hiç gerçek anlamda yaşamamıştım."

Gözlerini biraz olsun kıpırdatmıyordu. Kendi içinden, derinliklerinden gelen güçlü bir çekişle beni tek parça halinde tutuyordu. Neredeyse kalbinin tenimde attığını hissedebiliyordum. Neredeyse dudaklarının ciğerlerimde soluk alıp verdiğini hissedebiliyordum. Neredeyse tadı dilimdeydi.

Titrek bir nefes aldı, beni yakınına çekti. Başımın üstünü öptü.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadı.

YİRMİ DOKUZ

Ev.

Ev.

Adam ne demek istemişti?

Bunu sormak için dudaklarımı aralamıştım ama sinsi gülümsemesi aldığım tek cevap oldu. Utanıyordum, heyecanlı, endişeli ve hevesliydim. Midem, kalp atışlarımla ahenk içinde çalan davullarla doluydu. Elektrik yüklü sinirlerim neredeyse uğulduyordu.

Her bir adım, tımarhaneden, Warner'dan, o hep bildiğim gereksiz yere var olmadan bir adım daha uzaklaştırıyordu beni. Her bir adım benim attığım adımdı çünkü *ben* öyle istiyordum. Hayatımda ilk kez ileriye yürüyordum çünkü *ben* böyle istiyordum, çünkü umut, sevgi ve güzelliğin coşkusunu hissediyordum, çünkü *yaşamanın* nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Yukarı sıçrayıp rüzgara kapılabilir ve sonsuza dek orada yaşayabilirdim.

Kanat takılmış gibi hissediyordum kendimi.

Adam beni, yabani otlarla ve dikenli, iğrenç, muhtemelen zehirli, çalı gibi dokunaçlarla kaplanmış bu vahşi kırlık ala-

nın eteklerindeki terk edilmiş bir kulübeye götürdü. Adam'ın kalmamız için belirlediği yer burası mı diye merak ediyordum. Karanlık kulübeye girdim ve gözlerimi kıstım. Gözüme bir silüet çarptı.

İçeride bir araba vardı..

Gözlerimi kırpıştırdım.

Bu sadece bir araba değildi. Bir tanktı.

Adam kendi istekliliğini neredeyse kontrol edemiyordu. Tepkimi görmek için yüzüme baktı ve şaşkınlığımı görmek onu memnun etmiş gibiydi. Sözcükler ağzından dökülüverdi. "Warner'ı buraya getirdiğim tanklardan birini bozmayı becerdiğim konusunda ikna ettim. Bu şeyler elektrikle çalışmak üzere tasarlanmışlardır – bu yüzden ona, ana ünitenin kimyasal izlerle temas yüzünden kavrulduğunu söyledim. Atmosferdeki bir şey yüzünden bozuldu, dedim. Ondan sonra buraya gelip örnek toplamam için bir araba ayarladı ve tankı olduğu yerde bırakmamız gerektiğini söyledi." Neredeyse gülümsüyordu. "Warner beni buraya babasının isteklerine karşı gelerek göndermişti ve 500 bin dolarlık bir tankı bozduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Resmi raporda, tankın asilerce kaçırıldığı yazıyor."

"Başka birisi daha buraya gelip tankın burada durduğunu görmüş olamaz mı?"

Adam yolcu kapısını açtı. "Siviller buradan epey uzak duruyor ve başka asker de buraya gelmedi. Hiç kimse radyasyon alma riskine girmek istemiyor." Başını kaldırdı. "Warner'ın seni bana emanet etmesinin nedenlerinden biri de bu. *Görevim* uğruna ölmeye istekli olmam hoşuna gitmişti."

"Haddini aşacağın hiç aklına gelmemiştir," diye mırıldandım, durumu kavrayarak.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Bir de, iz sürme seru-

mu olayından sonra burada çılgınca şeyler olduğundan şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Olur da kontrol etmek ister diye tankın elektrik ünitesini ben devre dışı bıraktım." Başıyla devasa taşıtı işaret etti. "Bir gün işe yarayacağını hissetmiştim. Hazırlıklı olmak daima iyidir."

Hazırlıklıydı. Daima hazırlıklıydı. Tabanları yağlamak için. Kaçmak için.

Bunun nedenini merak ettim.

"Buraya gelsene," dedi, sesi fark edilir şekilde daha nazikti. Loş ışıkta bana uzandı ve ellerinin çıplak kalçalarıma sürtünmesi mutlu bir tesadüfmüş gibi yaptım. Tanka binmeme yardım ederken elbisemdeki yırtıklarla mücadele etmesi inanılmaz bir his vermiyormuş gibi yaptım. Güneşin son parçasının da ufkun altına inerken bana nasıl baktığını göremiyormuş gibi yaptım.

"Bacaklarınla ilgilenmem gerek," dedi, fısıltısı tenimdeydi, kanım elektriklendi. Bir an için ne demek istediğini anlamadım bile. Umurumda bile değildi. Düşüncelerim öylesine mantıksızdı ki kendimi şaşırtıyordum. Daha önce birine dokunma özgürlüğüm hiç olmamıştı. Kesinlikle hiç kimse ellerimi üzerinde *istememişti.* Adam tamamen yeni bir deneyimdi.

Tek düşünmek istediğim ona dokunmaktı.

"Kesikler çok da kötü değil," diye devam etti, parmak uçları baldırlarımda geziniyordu. Nefesimi tuttum. "Ama ne olur ne olmaz, temizleyelim. Bazen, kasap bıçağıyla kesilmek, rastgele bir demir parçasının çizmesinden daha güvenlidir. İltihaplanmasını istemeyiz."

Başını kaldırıp baktı. Elleri şu anda dizimdeydi.

Başımı öne sallıyordum ve nedenini bilmiyordum. Acaba dışım da içim kadar titriyor mu diye merak ediyordum. İçerisinin, yüzümün nasıl kıpkırmızı olduğunu, beni çıldırtmadan

dizime dokunmasının mümkün olmadığını göremeyeceği kadar karanlık olduğunu umuyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu. "Galiba artık gitmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldı ve kendini toplamış gibi gözüktü. "Evet. Gitmemiz gerek." Akşamın karanlığına baktı. "Onlar hâlâ hayatta olduğumu fark etmeden önce biraz zamanımız var. Bu zamanı da kendi yararımıza kullanmalıyız."

"Ama buradan ayrılınca... iz sürücü yine devreye girmeyecek mi? Ölmediğini anlamayacaklar mı?"

"Hayır." Sürücü koltuğuna zıpladı ve el yordamıyla kontağı aradı. Anahtar yoktu, sadece bir düğme vardı. Kullanma izni için Adam'ın başparmak izini tanıyor mu diye düşündüm. Motordan çıkan küçük bir boğulma sesinden sonra makine kükreyerek hayata döndü. "Her geriye dönüşümde Warner'ın serumu yinelemesi gerekiyordu. Serum bir kez gitti mi, gitmiştir." Kocaman gülümsedi. "Artık buradan cidden çıkıp gidebiliriz."

"İyi de nereye gidiyoruz?" diye sordum nihayet.

Cevap vermeden önce vitesi taktı.

"Evime."

OTUZ

"Senin *evin* mi var?" Görgü kurallarını düşünemeyecek kadar şoke olmuştum.

Adam güldü ve kırlık alandan çıktı. Tank şaşırıcı derecede hızlı, beklenmedik şekilde çevik ve fark edilmesi güçtü. Motor sessizleşti, sesi dinlendirici bir uğultuya dönüştü ve acaba tanklarını bu yüzden mi benzinden elektriğe geçirdiler diye düşündüm. Bu şekilde çok daha az fark edilirlerdi. "Tam olarak değil," diye cevap verdi Adam. "Ama öyle sayılır işte. Evet."

Hem sormak istiyordum, hem istemiyordum, hem sormam gerekiyordu hem de hiç istemiyordum. Sormak zorundaydım. Kendimi hazırladım. "Baban ..."

"Bir süre önce öldü." Adam artık gülümsemiyordu. Sesi sadece benim nasıl anlamlandırmam gerektiğini bildiğim bir şeyle gerilmişti. Acıyla. Üzüntüyle. Öfkeyle.

"Ya."

Sessizce yol alıyorduk, ikimiz de kendi düşüncelerimize gömülmüştük. Annesine ne olduğunu sormaya cesaret edemiyordum. Sadece öylesine aşağılık bir babası varken nasıl bu kadar iyi biri olduğunu merak ediyordum. Bir de, bu kadar nefret

ediyorsa ne diye orduya katıldığını merak ediyordum. Şu anda bunları soramayacak kadar çekingendim. Duygusal sınırlarına tecavüz etmek istemiyordum.

Tanrı biliyordu ya, bende bir milyon tane vardı.

Nerelerden geçtiğimizi görmek için gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım ama artık kanıksadığım o hüzünlü, uzayıp giden araziden başka bir şey seçemedim. Bulunduğumuz yerde hiç sivil yoktu: Yeniden Kuruluş mahallerinden ve sivil yerleşkelerinden aşırı uzaktaydık. 30 metreden daha yakındaki başka bir tankın bölgeyi dolaştığını fark ettim ama bizi gördüğünü sanmıyordum. Adam, tankı muhtemelen dikkati olabildiğince az çekmek için farları yakmadan sürüyordu. Yönünü nasıl bulduğunu anlamıyordum. Ay, yolumuzu aydınlatan tek lambaydı.

Etraf tüyler ürpertici biçimde sessizdi.

Bir an için düşüncelerimin Warner'a sürüklenmesine izin verdim; acaba şu anda neler oluyordu? Kaç kişi beni arıyordu? Beni geri alana kadar ne kadar ileri gidecekti? Adam'ı ölü istiyordu. Beni ise canlı istiyordu. Yanında kapana kısılana kadar durmayacaktı.

Ona dokunabildiğimi asla asla asla bilemeyecekti.

Vücuduma ulaşabilse ne yapacağını sadece hayal edebiliyordum.

Hızlı, keskin, titrek bir nefes aldım ve olanları Adam'a anlatmayı düşündüm. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve durumu yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm. O anda her şey karmaşa içindeydi. Dikkatim dağılmıştı. Belki de hayal görmüştüm. Evet.

Belki de hayal görmüştüm.

Adam'ın bana dokunabilmesi yeterince tuhaftı. Bu dünyada dokunuşlarıma bağışıklığı olan iki kişinin bulunma ihtima-

li mümkün gözükmüyordu. Aslında, bunu düşündükçe hata yapmış olabileceğime daha çok ikna oluyordum. Bacağıma herhangi bir şey sürtünmüş olabilirdi. Belki camı kırmak için kullandıktan sonra Adam'ın arkasında bıraktığı çarşaf parçasıydı. Belki yataktan düşmüş bir yastıktı. Belki Warner'ın yerde duran bir kenara atılmış eldivenleriydi. Evet.

Bana dokunabilmiş olması mümkün değildi çünkü dokunmuş olsaydı acı içinde bağırırdı.

Tıpkı başka herkes gibi.

Adam sessizce ellimi tuttu, ben de parmaklarını iki elimle sıkıca tuttum, aniden kendimi, bana bağışıklığı olduğunu konusunda yeniden temin etme isteğine kapıldım. Ansızın varlığının her damlasını içme, daha önce hiç bilmediğim her bir anın zevkine varma isteğine kapıldım. Birden bire bu olayın bir son kullanma tarihi olduğu konusunda endişe duydum. Gece yarısını vuran bir saat. Kabaktan bir at arabası.

Onu kaybetme ihtimali

Onu kaybetme ihtimali

Onu kaybetme ihtimali aklıma getirmek istemediğim 100 yıllık yalnızlık demekti. Kollarımın onun sıcaklığından mahrum kalmasını istemiyordum. Dokunuşu. Dudakları, Tanrım dudakları, boynumdaki ağzı, bedenime sarılmış bedeni, bu dünyadaki varlığımın boşuna olmadığını doğrularcasına bana sımsıkı sarılması.

Gerçeklerin farkına varma, ay büyüklüğünde bir sarkaçtı. Bana vurmaktan vazgeçmiyordu.

"Juliette?"

Boğazımdaki kurşunu yutuyorum. "Evet?"

"Neden ağlıyorsun?.." Sesi, neredeyse elini ellerimden çekişi kadar yumuşaktı. Yüzümden süzülen yaşlara dokundu ve ben o kadar utanıyordum ki neredeyse ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Bana *dokunabiliyorsun*," dedim ilk defa; ilk defa bunu sesli dile getirdim. Sözcüklerim fısıltıya dönüştü. "Bana dokunabiliyorsun. Beni umursuyorsun ve ben nedenini bilmiyorum. Bana iyi davranıyorsun ve buna mecbur değilsin. Kendi annem bile beni yeterince sev – s-sev ..." Sesim kesildi ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Sımsıkı mühürledim. Kendimi sessiz olmaya zorladım.

Bir kayaydım ben. Heykeldim. Zamanda donup kalmış bir harekettim. Buz hiçbir şey hissetmezdi.

Adam cevap vermedi, tek bir kelime etmedi, ta ki tankı kenara çekip eski bir yeraltı otoparkına girene kadar. İnsanların yaşadığı bir tür yere geldiğimizin farkındaydım ama yeraltı zifiri karanlıktı.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordum ve bir kez daha Adam'ın bu işi nasıl başardığını merak ettim. Gözlerim, önündeki gösterge tablosunda aydınlatılmış ekrana takıldı ve tankın gece görüş sistemi olduğunu fark ettim. *Elbette.*

Adam motoru kapattı. İç çektiğini duydum. Silüetini güç bela seçebiliyordum ki, elini baldırımda hissettim, diğer eli de yüzümü bulmak için vücudumdan yukarı tırmanıyordu. Sıcaklık erimiş lav gibi bacaklarıma yayıldı. El ve ayak parmaklarım karıncalanarak hayata döndüler ve vücudumu zangır zangır sarsmak için fırsat kollayan o ürpertiye söz geçirdim.

"Juliette," diye fısıldadı ve ne kadar yakınımda olduğunu fark ettim. Neden buharlaşıp hiçliğe karışmadığımdan emin değildim. "Bütün dünyaya karşı hep sen ve bendik.," dedi. "Hep öyle oldu. Bununla ilgili bir şey yapmamın bu kadar uzun sürmesi benim hatamdı."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bu senin hatan değil ..."

"Öyle. Sana uzun zaman önce aşık olmuştum. Ama harekete geçecek cesaretim olmadı hiç."

"Çünkü seni öldürebilirdim."

Sessizce güldü. "Çünkü seni hak ettiğimi düşünmüyordum."

Dövülerek şekillendirilmiş bir şaşkınlık parçasıydım. "Ne?"

Burnunu benimkine dokundurdu. Boynuma yaslandı. Bir tutam saçımı parmaklarına doladı ve ben soluk alamıyordum alamıyordum alamıyordum. "O kadar... iyisin ki," diye fısıldadı.

"Ama ellerim ..."

"Kimseye zarar verecek bir şey yapmadı."

Tam karşı çıkacaktım ki kendini düzeltti. "Bilerek olmadı." Arkasına yaslandı. Boynunun yanını ovuşturduğunu zar zor görebiliyordum. "Asla kendini savunmazdın," dedi biraz sonra. "Nedenini hep merak ederdim. Asla bağırmazdın, sinirlenmezdin, ya da birilerine bir şey söylemeye çalışmazdın," dedi ve ben ikimizin de yeni baştan üçüncü dördüncü beşinci altıncı yedinci sekizinci dokuzuncu sınıfta olduğumuzu biliyordum. "Ama lanet olsun, bir milyon kitap falan okumuşsundur." Bunu söylerken gülümsediğini biliyordum. Durakladı. "Kimsenin canını sıkmazdın ama her gün ayaklı hedef olurdun. Kendini savunabilirdin. İsteseydin herkese zarar verebilirdin."

"Kimseye zarar vermek istemiyorum." Sesim fısıltıdan bile az çıkıyordu. 8 yaşındaki Adam'ın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. İncinmişti. Terk edilmişti. Gözyaşları toprağa dökülüyordu.

İnsanlar güç uğruna neler yapıyorlardı.

"Bu yüzden asla Warner'ın istediği şeyi olmayacaksın."

Karanlıkta bir noktaya bakıyordum, ihtimaller zihnime işkence ediyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Dudakları benimkilere öylesine yakındı ki. "Çünkü hâlâ dünyayı umursuyorsun."

Kesik bir nefes aldım ve o beni öpmeye başladı; derin, güç-

lü ve frenlenmemiş bir öpücüktü bu. Kollarını sırtıma doladı, ben resmen yatay pozisyona gelene kadar vücudumu eğdi ve bu umurumda değildi. Başım koltuktaydı, bedeni tepemde dikiliyordu, elleriyle yırtık pırtık giysimin altından kalçalarımı sıkıca kavradı ve arzu dolu bir milyon alev beni öyle yalıyordu ki güçlükle soluk alabiliyordum. Adam sıcak bir banyo, kesik bir nefes, bedenimde öyküler yazan 5 parmağa sıkıştırılmış 5 yaz günü gibiydi. Ona çarpan utanç verici bir sinir yığınıydım, varlığımın içinden geçen bir elektrik akımı tarafından kontrol ediliyordum. Kokusu duyularıma saldırıyordu. Konuştuğunda

gözleri

elleri

göğsü

dudakları

kulağımdaydı. "Aklıma gelmişken, buradayız." Canını kurtarmak için koştuğunda aldığından daha sık nefes alıyordu. Kalbinin kaburgalarımda attığını hissediyordum. Sözcükleri kesik bir fısıltıydı. "Belki de içeri girmeliyiz. Orası daha güvenli." Ama kıpırdamadı.

Neden bahsettiğini az kalsın anlamıyordum. Beni görmediğini hatırlayana kadar emme basma tulumba gibi başımı öne salladım. Konuşmayı hatırlamaya çalıştım ama baldırlarımda gezdirdiği parmaklarına cümle kuramayacak kadar kapılmıştım. Mutlak karanlıkta olmanın, beni enfes bir baş dönmesiyle sarhoş eden şeyin ne olduğunu görememenin değişik bir yanı vardı. Sadece, "Evet," demeyi başarabildim.

Beni tekrar oturur pozisyona getirdi, alnını benimkine yasladı. "Üzgünüm," dedi. "Kendime hakim olmak benim için o kadar güç ki." Sesi tehlikeli bir şekilde kısıktı; sözleri tenimde çınladı.

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve Adam kaskatı olup

yutkundu. Parmaklarımı yontulmuş kadar mükemmel vücut hatlarında gezdirdim. Sadece kastan ibaretti. "Kendine hakim olmak zorunda değilsin," dedim ona.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendi kalbimden ayırt edemiyordum. Aramızdaki hava 5.000 derece sıcaklıktaydı. Parmakları kalça kemiğimin hemen altındaki girintide, beni azıcık edepli gösteren ufacık kumaş parçasıyla oynuyordu. "Juliette..."

"Adam?"

Şaşkınlıkla başımı hızla kaldırdım. Korku. Endişe. Adam durdu, önümde donakaldı. Nefes aldığından emin değildim. Etrafıma baktım ama adını seslenen sesle eşleşecek bir yüz bulamadım; paniklemeye başlamıştım ki Adam kapıyı hızla açtı ve dışarı fırladı. Derken o sesi tekrar duydum.

"Adam... sen misin?"

Bu bir oğlandı.

"James!"

Çarpmanın boğuk gürültüsü, çarpışan 2 vücut, tehlikeli olamayacak kadar mutlu 2 ses.

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum! Yani, sen olduğunu düşündüm çünkü bir şey duyduğumu düşündüm ve ilk önce bir şey değildir dedim ama sonra emin olmak için kontrol etmem gerektiğine karar verdim çünkü ya *sen idiysen* ve ..." Durakladı. "Bekle – ne işin var burada?"

"Eve geldim." Adam biraz güldü.

"Gerçekten mi?" diye ciyakladı James. "Temelli mi döndün?"

"Evet." Adam iç çekti. "Seni görmek güzel."

"Seni özledim," dedi James, aniden sessizleşerek.

Derin bir nefes. "Ben de, evlat. Ben de."

"Hey, bir şey yedin mi? Benny biraz önce akşam yemeği paketimi bıraktı ve seninle paylaşabilir..."

"James?"

James durakladı. "Evet?"

"Tanışmanı istediğim biri var."

Avuçlarım terlemişti. Yüreğim ağzımdaydı. Adam'ın tanka geri yürüdüğünü duydum ama bir düğmeye basana kadar başını içeri uzattığını fark etmedim. Soluk bir acil durum ışığı kabini aydınlattı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve yaklaşık 1,5 metre uzakta duran genç bir oğlan gördüm; yuvarlak yüzünü çevreleyen kirli sarı saçları ve aşırı tanıdık mavi gözleri vardı. Konsantre olmuş bir şekilde dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bana bakıyordu.

Adam kapımı açıyordu. Aşağı inmeme yardım etti, yüzündeki gülümsemeyi zar zor kontrol edebiliyordu ve kendi gerginliğim beni şaşırtıyordu. Neden böylesine gergin olduğumu bilmiyordum ama Tanrım, gergindim. Bu oğlanın Adam için önemli olduğu belliydi. Nedenini bilmiyordum ama bu *anın* da önemli olduğunu hissediyordum. O kadar endişeliydim ki her şeyi mahvedecektim. Elbisemin yırtık kıvrımlarını düzeltmeye çalıştım, kumaşın içine işlemiş kırışıklıkları gidermeye uğraştım. Parmaklarımı saçlarımda gelişigüzel gezdirdim. Boşunaydı.

Zavallı çocuk put kesilecekti.

Adam beni öne doğru götürdü. James benden sadece birkaç santim kısaydı ama yüzünden genç, saf ve dünyanın acımasız gerçeklerinin çoğundan nasibini almamış olduğu belliydi. Masumiyetinin güzelliğinin tadını çıkarmak istiyordum.

"James? Bu, Juliette." Adam bana baktı.

"Julliette, bu benim erkek kardeşim, James."

OTUZ BİR

Erkek kardeşi.

Gerginliğimden silkinip kurtulmaya çalıştım. Yüzümü inceleyen, vücudumu güç bela örten zavallı kumaş parçalarını inceleyen oğlana gülümsemeye çalıştım. Adam'ın kardeşi olduğunu nasıl bilmezdim? Bunu nasıl hiç bilemeyebilirdim?

James, Adam'a döndü. "Juliette *bu* mu?"

Orada bir saçmalık külçesi gibi duruyordum. Kibarlığı falan unutmuştum. "Sen beni tanıyor musun?"

James benim tarafıma döndü. "Evet. Adam senden *çok* bahsediyor."

Utançtan kıpkırmızı kesildim ama Adam'a bakmadan edemedim. Adam gözünü yerde bir noktaya dikmişti. Boğazını temizledi.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," demeyi becerdim.

James başını kaldırdı. "Ee, hep böyle mi giyinirsin sen?"

Hafiften ölmek istedim.

"Hey, evlat," diye sözünü kesti Adam. "Juliette bir süre bizimle kalacak. Neden gidip yerde iç çamaşırı falan var mı diye

kontrol etmiyorsun, hı?"

James dehşete düşmüş gibiydi. Başka bir şey söylemeden fırlayıp karanlığa karıştı.

Epey bir süre sessizlik oldu. Uzakta damlama sesi gibi bir şey duyuyordum.

Derin bir nefes aldım. Alt dudağımı ısırdım. Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum. Yapamadım. "Kardeşin oluğunu bilmiyordum."

Adam tereddüt etti. "Olmasının... bir sakıncası var mı? Hepimiz aynı yeri paylaşacağız ve ben ..."

Midem dizinin üstüne çöktü. "*Tabii* ki, sakıncası yok! Ben sadece – yani – *onun* için – sakıncası olmadığından emin misin? Yani benim burada olmamın?"

"*Hiçbir yerde* iç çamaşırı falan yok," diye haber verdi James, ışığa yürüyüp ortaya çıkınca. Nereye kaybolduğunu, evin nerede olduğunu merak ediyordum. Bana baktı. "Demek bizimle kalacaksın?"

Adam araya girdi. "Evet. Biraz bizimle kalacak."

James önce bana, sonra Adam'a, sonra tekrar bana baktı. Elini uzattı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Rengim kireç gibi oldu. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Dizlerim kırılmak üzereydi. Bana uzattığı küçük elinden gözlerimi alamıyordum.

"*James*," dedi Adam biraz ters bir şekilde.

James gülmeye başladı. "Sadece şakaydı." Elini indirdi.

"Ne?" Güç bela nefes alabiliyordum. Başım dönüyordu, şaşkındım.

"*Endişelenme*," dedi James, hâlâ kıkırdayarak. "Sana dokunmayacağım. Adam bütün o sihirli güçlerini anlattı." Gözlerini devirdi.

"Adam – o – *ne* – söyledi?"

"Hey, içeri girsek iyi olur." Adam boğazını biraz gürültülü bir şekilde temizledi. "Şu çantalarımızı hemen alayım ..." Tanka doğru ağır ağır koştu. Ben ise hâlâ James'e bakıyordum. Merakını gizlemiyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu bana.

"On yedi."

Başını öne salladı. "Adam öyle demişti."

Saçlarım diken diken oldu. "Adam benim hakkımda başka ne dedi?"

"Senin de anne babanın olmadığını söyledi. Sen de bizim gibiymişsin."

Yüreğim, sıcak bir yaz günü pervasızca eriyen bir kalıp tereyağı gibiydi. Sesim yumuşadı. "*Sen* kaç yaşındasın?"

"Gelecek yıl on bir olacağım."

Kocaman gülümsedim. "Yani on yaşındasın?"

Kollarını kavuşturdu. Kaşlarını çattı. "İki yıl sonra on iki olacağım."

Bu çocuğu şimdiden sevmiştim galiba.

Kabin ışığı söndü ve bir an için zifiri karanlığa gömüldük. Hafif bir tık *sesi* geldi ve soluk, dairesel bir parıltı ortalığı aydınlattı. Adam'ın el feneri vardı.

"Hey, James? Neden bize yolu göstermiyorsun?"

"Baş üstüne, efendim!" Adam'ın ayaklarının önünde kayarak durdu, bize abartılı bir selam verdi ve o kadar hızlı koşmaya başladı ki peşinden gitmenin imkanı yoktu. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Yürümeye başlayınca Adam elimi tuttu. "İyi misin?"

Parmaklarını sıktım. "On yaşındaki kardeşine benim sihirli gücümü mü anlattın?"

Güldü. "Ona çok şey anlatırım."

"Adam?"

"Evet?"

"Warner'ın bakacağı ilk yer *evin* olmaz mı? Tehlikeli değil mi bu?"

"Öyle olurdu. Ama resmi kayıtlara göre benim evim yok."

"Peki kardeşin?"

"Warner'ın ilk hedefi olurdu. Ona göz kulak olabileceğim bir yerde olması daha güvenli. Warner, kardeşim olduğunu biliyor, ama yerini bilmiyor ve bunu öğrenene kadar – ki öğrenecektir – hazırlanmalıyız."

"Savaşmak için mi?"

"Mücadele etmek için. Evet." Bu yabancı yerdeki loş ışığında bile onu bir arada tutan kararlılığı görebiliyordum. Canım şarkı söylemek istiyordu.

Gözlerimi kapattım. "Tanrım."

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye bağırdı James uzaktan.

Biz de yola koyulduk.

Otopark, karanlığa gömülmüş, eski, terk edilmiş bir ofis binasının altındaydı. Yangın çıkışından yukarı çıkınca doğrudan zemin kata çıkılıyordu.

James o kadar heyecanlıydı ki basamaklardan bir aşağı bir yukarı atlıyor, birkaç adım çıkıp koşarak geri iniyor, yeterince hızlı gelmediğimizden şikayet ediyordu. Adam onu arkasından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Güldü. "Boynunu kıracaksın."

James sadece yarım ağızla karşı çıktı. Ağabeyi yeniden yanında oluğu için aşırı mutluydu.

Belli belirsiz bir duygu keskin biçimde yüreğime saplanıp canımı yakmıştı. Adını koyamadığım acı tatlı bir şekilde yaralıyordu beni. Aynı anda kendimi hem sıcak hem de donuk hissediyordum.

Adam devasa çelik kapının yanındaki mini klavyeye şifre kodladı. Hafif bir *tık* ve *bip* sesi duyuldu ve Adam kapı kolunu çevirdi.

İçerde gördüklerim beni şaşkına uğratmıştı.

OTUZ İKİ

Burası dört dörtlük bir salondu; geniş ve konforluydu. Kalın bir kilim, yumuşak koltuklar, duvarın karşısına konulmuş bir divan vardı. Yeşil, kırmızı ve turuncu tonları hakimdi, geniş odayı hafifçe aydınlatan, sıcak ışıklı lambalar vardı. Şimdiye kadar gördüklerim içinde en çok eve benzeyen yer burasıydı. Çocukluğumun soğuk, yalnız anılarıyla kıyas bile kabul etmezdi. Kendimi öylesine güvende hissettim ki bu duygu beni aniden korkuttu.

"Hoşuna gitti mi?" Adam bana kocaman gülümsüyordu, yüzümdeki ifadenin onu eğlendirdiğine şüphe yoktu. Mağara gibi açılan ağzımı kapatmayı başardım.

"Çok güzel," dedim, yüksek sesle mi yoksa içimden mi söyledim, emin değildim.

"Adam yaptı," dedi James, gururla, göğsünü gereğinden biraz fazla şişirerek. "Benim için yaptı."

"Ben *yapmadım*," diye itiraz etti Adam, kıkırdayarak. "Ben sadece... burayı biraz temizledim."

"Burada kendi başına mı yaşıyorsun?" diye sordum James'e.

Ellerini cebine soktu ve başını öne salladı. "Benny, benimle

çok kalıyor ama çoğunlukla burada yalnızım. Şanslıyım ama."

Adam çantalarımızı divana bıraktı. Elini saçında gezdirdi ve sırtındaki kasların bir araya toplanıp sımsıkı kasıldığını gördüm. Soluğunu verdikçe gerilimin de bedeninden çıkıp gidişini izledim.

Nedenini biliyordum ama yine de sordum. "Neden şanslısın?"

"Çünkü ziyaretçim var. Diğer çocukların hiçbirinin ziyaretçisi olmuyor."

"Burada başka çocuklar da mı var?" Hissettiğim dehşeti belli etmediğimi umuyordum.

James başını öne o kadar hızlı sallıyordu ki, başını sallayan oyuncaklar gibiydi. "Ya evet. Bütün bu sokak. Bütün çocuklar burada. Ama kendi odası olan tek çocuk benim." Etrafı işaret etti. "Burası tamamen benim çünkü Adam burayı benim için yaptı. Ama diğer herkes paylaşmak zorunda. Okulumuz var, yani bir nevi öyle. Benny de yiyecek paketlerimi getiriyor. Adam, diğer çocuklarla oynayabileceğimi ama onları içeri getiremeyeceğimi söylüyor." Omuz silkti. "Sorun değil."

Söylediği şeyin aslı zehir gibi mide boşluğuma yayıldı.

Burası öksüz çocuklara ayrılmış bir sokaktı.

Acaba anne babaları nasıl ölmüştü? Bunu çok uzun süre merak etmedim.

Odanın envanterini yaptım ve küçük bir buzdolabıyla, üzerine oturmuş küçük bir mikrodalga fırın fark ettim; ikisi de köşeye yerleştirilmişti. Depo olarak bir kenara konmuş çekmeceli bir dolap da gördüm. Adam getirebildiği kadar çok şey getirmişti – her çeşit konserve yiyecek ve dayanıklı eşyalar. İkimiz de tuvalet malzemelerimizi ve birçok giysi getirmiştik. Çantalarımıza en azından bir süre hayatta kalacak kadar çok eşya koymuştuk.

James dolaptan alüminyum folyo paketi çıkardı ve mikrodalga fırının içine koydu.

"Bekle – James – yapma ..." Onu durdurmaya çalıştım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, donakaldı. "Ne?"

"Alüminyum folyo – mikrodalgaya – mikrodalgaya – metal koyamazsın ..."

"Mikrodalga ne?"

Gözlerimi o kadar çok kırpıştırdım ki oda dönmeye başladı. "Ne?.."

Alüminyum folyo kutusunun kapağını açtı ve ortaya küçük bir kare çıktı. Bulyon küplerine benziyordu bu. Önce küpü gösterdi, sonra da başıyla mikrodalgayı işaret etti. "Sorun yok. Hep koyarım ben bunu otomata. Hiçbir şey olmuyor."

Yiyeceğim moleküler yapısını alıyor ve çoğaltıyor." Adam yanımda duruyordu. "Fazladan besleyici bir değeri yok ama seni daha uzun süre tok tutuyor."

"Hem de ucuz!" dedi James, küpü tekrar garip alete koyarken ağzı kulaklarındaydı.

Ne kadar çok şeyin değiştiğini beni çok şaşırtmıştı. İnsanlar o kadar umutsuz durumdaydılar ki *yiyeceklerin* sahtesini yapıyorlardı.

Soracak o kadar çok çok sorum vardı ki infilak etmem olasıydı. Adam nazikçe omzumu sıktı. "Daha sonra konuşacağız, söz veriyorum," diye fısıldadı. Ama ben aşırı boş sayfası olan bir ansiklopedi gibiydim.

James, başı Adam'ın kucağında uyuyakaldı.

Yemeğini bitirince hiç durmadan konuştu, bana bir nevi okulunu, bir nevi arkadaşlarını, Benny'yi, ona göz kulak olan yaşlı kadını anlattı. Ona göre, yaşlı kadın onunla ilgileniyordu çünkü "Adam'ı benden daha çok seviyor ama bazen bana şeker

aşırıyor, bu yüzden sorun değil." Herkesin sokağa çıkma yasağı vardı. Askerler hariç hiç kimsenin gün battıktan sonra dışarıya çıkma izni yoktu, her bir asker silahlıydı ve kendi takdirlerine göre ateş etmeleri emredilmişti. "Bazı insanlar, diğerlerinden daha çok yiyecek ve eşya alıyorlar," dedi James ama bunun nedeni, insanların Yeniden Kuruluş'a sağlayabildikleri şeylere göre sınıflandırılmalarıydı; açlıktan ölmemeye hakları olan insanlar olarak görülmüyorlardı.

Benimle paylaştığı her sözcükle kalbim biraz daha kırılıyordu.

"Çok konuşmamın sakıncası yok, değil mi?" Alt dudağını ısırdı ve beni incelemeye başladı.

"Tabii ki yok."

"Herkes çok konuştuğumu söylüyor da." Omuz silkti. "Ama söyleyecek bu kadar çok şeyim varken ne yapmam gerekiyor?"

"Hey – konu açılmışken ..." diye sözünü kesti Adam. "Kimseye burada olduğumuzu söyleyemezsin, tamam mı?"

James'in ağzı sözcüğün yarısında kalakalmıştı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sert bir ifadeyle ağabeyine baktı. "Benny'ye bile mi?"

"Hiç kimseye," dedi Adam.

Çok kısa bir an için gözlerinde ham anlayışa benzer bir şeyin bir şeyin parladığını gördüm. Gözün kapalı güvenebileceğin 10 yaşında bir çocuktu o. Tekrar tekrar başını öne salladı. "Tamam. Buraya hiç gelmediniz."

Adam, James'in alnına dökülen inatçı saç tutamlarını geriye attı. Kardeşinin yüzüne, sanki bir yağlıboya tablonun her fırça darbesini hatırlamak istiyormuşçasına bakıyordu. Onun James'e bakışlarına bakıyordum.

Kalbimi ellerinde tuttuğunu bilip bilmediğini merak ediyor-

dum. Titrek bir nefes aldım

Adam başını kaldırıp baktı, ben de başımı eğdim ve ikimiz de farklı nedenlerden utanmıştık.

"Galiba onu yatırsam iyi olacak," diye fısıldadı ama harekete geçmek için bir şey yapmadı. James derin derin derin bir uykudaydı.

"Onu en son ne zaman görmüştün?" diye sordum, sesimi alçak tutmaya özen göstererek.

"Yaklaşık altı ay önce." Durakladı. "Ama telefonda çok konuşuyorduk." Biraz gülümsedi. "Seni ona çok anlattım."

Kıpkırmızı oldum. Bütün parmaklarımın orada olduğundan emin olmak için hepsini saydım. "Warner aramalarınızı izlemiyor mu?"

"Evet. Ama Benny'nin izi sürülemeyen bir hattı var ve hep resmi raporlarla sınırlandırmışımdır konuşmalarımızı. Zaten James seni uzun zamandır biliyordu."

"Gerçekten mi?.." Bilmek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama kendime engel olamıyordum. Düğüm olmuş kelebekler gibiydim.

Başını kaldırıp baktı, yüzünü çevirdi. Benimle göz göze geldi. İç çekti. "Juliette, seni gittiğin o günden beri arıyordum ben."

Kirpiklerim kaşlarıma takıldı; ağzım bir karış açık kaldı.

"Senin için endişeleniyordum," dedi sessizce. "Sana ne yapacaklarını bilmiyordum."

"Neden," diyerek yutkundum, sözcükleri toparlamakta güçlük çekiyordum. "Neden umursayasın ki?"

Divana yaslandı. Boştaki elini yüzünde gezdirdi. Mevsimler değişti. Yıldızlar patladı. Birisi ayda yürüyordu. "Okulda ortaya çıktığın ilk günü hâlâ hatırladığımı biliyor musun?"Hafifçe ve hüzünlü bir şekilde güldü. "Belki çok küçüktüm ve belki dün-

ya hakkında pek bir şey bilmiyordum ama sende beni anında çeken bir şey vardı. Sanki sadece senin yanında olmak istiyordum, sanki hayatımda asla – asla bulamadığım o *iyilik* sende vardı. Evde asla bulamadığım o tatlılık. Sadece senin konuştuğunu duymak istiyordum. Beni görmeni, bana gülümsemeni istiyordum. Her gün seninle konuşacağıma dair kendime söz veriyordum. Seni *tanımak* istiyordum. Ama her gün korkaklık ediyordum ve günün birinde ortadan kayboluverdin."

"Söylentiler duyuyordum ama ben işin aslını biliyordum. Kimseye zarar vermeyeceğini biliyordum." Başını eğdi. Dünya ikiye yarılmıştı ve ben o yarığın içine düşüyordum. "Bu, kulağa çılgınca geliyor," dedi sonunda, çok sessizce. "Yani, seninle hiç konuşmadan sana bu kadar çok değer vermiş olmam." Tereddüt etti. "Ama seni düşünmeden edemiyordum. Nereye gittiğini düşünmeden edemiyordum. Sana ne olacağını. Asla mücadele etmeyeceğinden korkuyordum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki dilimi ısırmak istedim.

"Seni bulmak zorundaydım," diye fısıldadı. "Her yere sordum ama hiç kimse cevabı bilmiyordu. Dünya durmadan parçalara ayrılıyordu. İşler kötüye gidiyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.James'e bakmam gerekiyordu ve yaşamak için bir yol bulmak zorundaydım; orduya katılmamın faydası olup olmayacağını bilmiyordum ama seni hiç unutmadım. Hep," sesi titredi, "seni bir gün yeniden göreceğimi umut ettim."

Sözcüklerim tükenmişti. Ceplerim, birbirine bağlayamadığım harflerle doluydu ve ben bir şey söylemeyi öylesine çok istiyordum ki hiçbir şey söylemedim ve kalbim göğsümü yarıp dışarı fırlayacak gibiydi.

"Juliette?.."

"Beni buldun." 2 hece, şaşkınlık dolu 1 fısıltı.

"Anlattıklarım... seni üzdü mü?"

Başımı kaldırıp baktım ve ilk defa onun gergin olduğunu fark ettim. Kaygılıydı. Bu itirafa nasıl tepki vereceğimden emin değildi. Gülsem mi, ağlasam mı, yoksa vücudunun her santimini öpsem mi bilmiyordum. Atmosferde atan kalbinin sesiyle uyuyakalmak istiyordum. Sonsuza dek hayatta ve iyi olacağını, soluk alıp vereceğini, güçlü, aklı yerinde ve sağlıklı olacağını bilmek istiyordum. "Sen bana değer veren tek kişisin." Gözlerim yaşlarla doluyordu ve gözlerimi kırpıştırarak yaşları geri savuşturuyordum; boğazımdaki yanmayı hissediyordum ve her şey her şey her şey canımı yakıyordu. Tüm günün ağırlığı bana tosladı, az daha kemiklerimi kıracaktı. Mutluluktan, ıstıraptan, coşkudan ve adaletin yokluğundan bağırmak istiyordum. Bana önem veren tek kişinin kalbine dokunmak istiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hiç bilemeyeceğin kadar çok hem de."

Gözler, anılarla dolu bir gece yarısı anı gibiydi, dünyama açılan yegane pencerelerdi. Çenesini, ağzını sımsıkı kapatmıştı. Başını kaldırıp baktı ve genzini temizlemeye çalıştı; kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. James'i yatağa yatırması gerektiğini söyledim. Başıyla onayladı. Kardeşini kucaklayıp göğsüne yasladı. Ayağa kalktı ve James'in yatak odası olan depo odasına götürdü. Ailesinden kalan tek kişiyle birlikte uzaklaşmasını izledim ve Adam'ın neden orduya katıldığını anladım.

Neden Warner'ın şamar oğlanı olmaya katlandığını anladım. Neden korkunç savaş gerçeğiyle uğraştığını, kaçmak için neden bu kadar yanıp tutuştuğunu, neden mümkün olduğunca çabuk kaçmaya hazır olduğunu anladım.

Kendisinden çok daha daha fazlası için mücadele ediyordu.

OTUZ ÜÇ

"Şu kesiklere bir baksam ya?"

Adam, elleri cebinde, James'in odasının önünde duruyordu. Gövdesini saran koyu kırmızı bir tişört giyiyordu. Kolları kusursuzca yontulmuş, artık nasıl tanıyacağımı bildiğim dövmelerle profesyonelce boyanmıştı. Bakışlarımı yakaladı.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu," dedi, kolunun aşağısına kazınmış, birbirini izleyen siyah mürekkep şeritlerini inceleyerek. "Hayatta kalmak zorundaydık. Bulabildiğim tek iş buydu."

Odanın ortasında onun yanına gelip tenindeki desenlere dokundum. Başımı öne salladım. "Anlıyorum."

Neredeyse gülüyordu, az kalsın gülümsüyordu. Başını sadece bir milimetre sağa sola salladı.

"Ne?" Elimi hızla çekip uzaklaştırdım.

"Hiçbir şey." Ağzı kulaklarına vardı. Kollarını belime doladı. "Bir türlü inanamıyorum. Gerçekten buradasın. Benim evimde."

Yüzüme sıcaklık bastı ve ve üzerinde, kırmızıya batırılmış fırça olan bir merdivenden düştüm. İltifatlar, nasıl tepki vereceğimi bildiğim şeylerden değildi. Dudağımı ısırdım. "Dövmeni

nereden buldun?"

"Bunları mı?" Tekrar kollarına baktı.

"Hayır." Tişörtüne uzanıp o kadar beceriksizce yukarı çektim ki Adam neredeyse dengesini kaybediyordu. Sendeleyip duvara yaslandı. Tişörtü yakasına doğru çektim. Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım. Göğsüne dokundum. Kuşa dokundum. "*Bunu* nereden buldun?"

"Ah." Bana bakıyordu ama aniden vücudunun güzelliği ve kalçalarının hemen üstünde duran düşük belli kargo pantolonu dikkatimi dağıtmıştı. Büyük ihtimalle kemerini çıkartmış olduğunu fark ettim. Bakışlarımı güçlükle yukarıya çevirdim. Parmaklarımla karın kaslarını yokladım. Sığ bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece – bu beyaz kuşu rüyamda görüp duruyordum. Eskiden kuşlar uçardı, biliyorsun."

"Rüyanda mı görüyordun?"

"Evet. Hem de her zaman." Anımsarken biraz gülümsedi, biraz soluk aldı. "Ne güzeldi. Bana kendimi iyi hissettiriyordu – umut veriyordu. Bu anıya tutunmak istiyordum çünkü bunun süreceğinden emin değildim. Bu yüzden de onu kalıcı hale getirdim."

Dövmeyi avucumla kapattım. "Ben de bu kuşu hep rüyamda görüyordum."

"*Bu* kuşu mu?" Kaşları tavana değebilirdi.

Başımla evetledim. "Tam olarak bu kuşu." Sanki bir şeyler yerine oturmuş gibiydi. "Ta ki sen hücremde ortaya çıkana dek. O günden beri kuşu rüyamda görmedim." Başımı kaldırıp ona kaçamak bir bakış attım.

"Şaka yapıyorsun." Ama şaka yapmadığımı biliyordu.

Tişörtünü indirdim ve alnımı göğsüne yasladım. Kokusunu içime çektim. Beni daha yakına çekmekte hiç vakit kaybetmedi. Çenesini başımın üstüne, ellerini sırtıma koydu.

Ben onun sıcaklığı olmayan bir dünyayı hatırlamayacak kadar yaşlanıncaya dek bu şekilde durduk.

Adam, kesiklerimi odanın biraz kenarında kalan banyoda temizledi. Burası, içinde klozet, lavabo, küçük bir ayna ve ufak bir duş olan küçücük bir odaydı. Hepsi hoşuma gitmişti. Banyodan çıkıp, nihayet üstümü değiştirdiğimde ve yatmak için elimi yüzümü yıkadığımda Adam karanlıkta beni bekliyordu. Yere serili battaniyeler ve yastıklar vardı ve bu, gözüme cennet gibi gözüktü. O kadar bitkindim ki birkaç yüzyıl uyuyabilirdim.

Usulca yanına gittim ve beni kollarına aldı. Burada hava kayda değer derecede daha soğuktu ve Adam mükemmel bir fırındı. Yüzümü göğsüne gömdüm, o da beni sımsıkı kendine bastırdı. Parmaklarımı çıplak sırtında dolaştırıyordum, dokunuşumla gerilen kaslarını yokluyordum. Elimi pantolonunun bel kısmına koydum. Dilimdeki sözcüklerin tadına baktım."Bunu bilerek yaptım."

Kısa bir an için nefesini tuttu. Kalbi bir anlığına hızlandı. "Neyi isteyerek yaptın?.." Gerçi neyi kastettiğimi biliyordu.

Kendimi ansızın öylesine utangaç hissettim ki. Öylesine kör, öylesine gereksiz gereksiz yere cesurdum ki. Kalkıştığım şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, üzerimde hissetmek istediğim yegane eller onunkilerdi. Sonsuza dek.

Adam geriye doğru eğildi ve sadece yüzünün şeklini, karanlıkta parlayan gözlerini seçebiliyordum. Konuşurken dudaklarına bakıyordum. "Senden asla durmanı istemedim." Parmaklarımı, pantolonunu yerinde tutan düğmeye koydum. "Bir kere bile."

Bana bakıyordu, göğsü saniyede birkaç kez inip kalkıyordu. Şaşkınlıktan donakalmış gibiydi.

Kulağına eğildim. "Dokun bana."

Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yüzüm ellerinde, dudaklarımsa dudaklarındaydı ve beni öpüyordu; sanki ben oksijendim, o da soluk almak için ölüyordu. Vücudu neredeyse benimkinin üzerindeydi, bir eli saçlarımdaydı, diğeriniyse silüetimden aşağıya indiriyor, beni daha yakına ve daha yükseğe çekmek ve daha sıkı tutmak için dizlerimin arkasına kaydırıyordu. Boğazımdan aşağıya beni zevkten çıldırtan öpücükler gönderiyordu, sanki içime girip beni kavuran, beni tutuşturan elektrik enerjisi gibiydi bu öpücükler. Her bir anın coşkusuyla tutuşup yanmak üzereydim. Varlığına dalmak, 5 duyumun hepsiyle onu duyumsamak, varlığımı saran mucize dalgalarında boğulmak istiyordum.

Vücut arazisini tatmak istiyordum.

Ellerimi tuttu ve göğsüne bastırdı, gövdesinden aşağıya inen parmaklarımı yönlendirdi, sonra dudakları benimkilerle tekrar, tekrar, tekrar birleşerek beni uyuşturup asla Eriyip içine karışmak istiyordum, sadece dudaklarımla vücut hatlarında gezinmek istiyordum. Kanım damarlarımda sökün ediyor, irademi yerle bir ediyor, her şeyi fırıl fırıl döndürerek bir duygu hortumuna çeviriyordu. Nefes almak için durunca onu geriye doğru ittim, bana dokunması için yanıp tutuşuyor, ölüp bitiyordum. Ellerini tişörtümün altına soktu, belimin iki yanından tuttu. Bana daha önce hiç cesaret edemediği gibi dokunuyordu ve tişörtümü tam başımdan çıkarmak üzereydi ki kapı ciyaklayarak açıldı. İkimiz de donakaldık.

"Adam?.."

Adam zar zor soluk alabiliyordu. Kendisini yanımdaki yastığın üzerine indirmeye çalışıyordu ama sıcaklığını, vücudunu, kulaklarımda güm güm atan kalbini hâlâ hissedebiliyordum. İçimde yükselen bir milyon çığlığı güçlükle bastırdım. Adam başını sadece birazcık kaldırdı. Normal gözükmeye çalışıyordu. "James?"

"Gelip burada seninle uyuyabilir miyim?"

Adam doğruldu. Nefesleri sıktı ama aniden gözü açıldı. "Elbette uyuyabilirsin." Durakladı. Sesi alçalıp yumuşadı. "Kötü rüya mı gördün?"

James yanıt vermedi.

Adam ayağa kalktı.

10 yaşındaki bir çocuğun gözyaşlarının sessiz hıçkırıklarını duyuyordum ama James'e sarılan Adam'ın vücut hatlarını güçlükle seçebiliyordum. "Daha iyiye gittiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadığını duydum ama sözleri suçlayıcı değil, nazikti.

James duyamadığım bir şey söyledi.

Adam onu kaldırdı ve James'in Adam'a göre ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Yatak odasına girip gözden kayboldular ve hemen sonra yatak takımıyla birlikte geri döndüler. Adam, James'i ancak güvenli bir şekilde uzağa yatırdıktan sonra kendisini dermansızlığa teslim etti. Derin soluk alıp verişleri odadaki tek sesti.

Adam bana döndü. Şoke olmuş, derinden yaralanmış, kesilmiş bir dilim sessizlik gibiydim. James'in daha bu küçük yaşında nelere şahit olduğunu hiç bilmiyordum. Adam'ın onu ardında bırakarak nelere katlanmak zorunda olduğunu hiç bilmiyordum. Artık insanların nasıl yaşadıklarını hiç bilmiyordum. Nasıl hayatta kaldıklarını.

~~Annemle babama ne olduğunu bilmiyordum.~~

Adam yanağımı okşadı. Beni kollarına aldı. "Üzgünüm," dedi; ben de onu öperek özüre gerek olmadığını söyledim.

"Doğru zaman geldiğinde," dedim ona.

Yutkundu. Boynuma yaslandı. Soluk aldı. Elleri, tişörtümün altında, sırtımın yukarısındaydı.

Az daha çığlığı basacaktım. "Yakında."

OTUZ DÖRT

Adam'la ben dün gece birbirimizden 1,5 metre uzakta kalmak için kendimizi zorlamıştık ama her nasılsa kollarında uyandım. Ağır ağır, düzgünce soluyordu, sabah havasında ılık bir uğultusuydu. Gözlerimi kırpıştırarak günışığına bakıyordum ki 10 yaşındaki bir çocuğun yüzündeki bir çift mavi gözle karşılaştım.

"Nasıl oluyor da *ona* dokunabiliyorsun?"James kollarını kavuşturmuş bir biçimde tepemizde dikiliyordu, hatırladığım o inatçı oğlan çocuğuna geri dönmüştü. Yüzünde korkudan eser yoktu, yüzünden aşağı süzülmek üzere olan gözyaşları da yoktu. Sanki dün gece hiç yaşanmamıştı. "*Ee*?" Sabırsızlığı beni ürkütüyordu.

Sıçrayıp Adam'ın çıplak gövdesinden o kadar hızlı uzaklaştım ki, Adam sarsılıp uyandı. Biraz.

"Bana uzandı. "Juliette?.."

"Bir *kıza* dokunuyorsun!"

Adam öylesine çabuk doğruldu ki çarşaflara dolanıp bileklerinin üstüne düştü. "Tanrım, James ..."

"Bir *kızın* yanında uyuyordun!"

Adam birkaç kez ağzını açıp kapattı. Bana baktı. Kardeşine baktı. Gözlerini kapattı sonunda iç çekti. Elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Onun kimseye dokunamadığını söyledin sanıyordum." James şu anda kuşkuyla bana bakıyordu.

"Dokunamıyor."

"Sen hariç mi?"

"Doğru. Ben hariç."

~~Bir de Warner.~~

"Sen hariç hiç kimseye dokunamıyor."

~~Bir de Warner.~~

"Doğru."

"Bu son derece *münasip* gözüküyor." James gözlerini kıstı.

Adam yüksek sesle güldü. "Böyle konuşmayı nereden öğreniyorsun sen?"

James kaşlarını çattı. "Benny çok söylüyor bunu. Bahanelerimin 'son derece münasip' olduğunu söylüyor." İki parmağıyla havada tırnak işareti yaptı. "Bunun, sana inanmıyorum, anlamına geldiğini söylüyor. Ben de sana inanmıyorum."

Adam ayağa kalktı. Sabahın ilk ışıkları mükemmel bir anda, mükemmel bir açıyla küçük pencerelerden içeri süzülüyordu. Altın rengi bir ışıkla yıkanıyordu, adaleleri gergindi, pantolonu biraz belinden aşağı inmişti ve doğru düzgün düşünmek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Kendi iradesizliğim beni çok şaşırtıyordu ama bu duyguları nasıl bastıracağımı bildiğimden emin değildim. Adam sahip olmayı hayal bile etmediğim şeyleri arzulamamı sağlıyordu.

Kardeşiyle göz göze gelmek için çömelmeden önce kolunu, onun omuzuna uzattı."Seninle bir şey konuşabilir miyim?" dedi. "Özel olarak."

"Sadece seninle ben mi?" James göz ucuyla bana baktı.

"Evet. Sadece ben ve sen."

"Tamam."

İkisinin James'in odasına girip gözden kaybolmalarını izledim ve Adam'ın ona ne söyleyeceğini merak ettim. Bir an sonra, James'in büyük ihtimalle benim aniden ortaya çıkışını tehdit olarak algılamış olduğunu fark ettim. Nihayet ağabeyini 6 ay sonra gördüğünde, ağabeyi yanında çılgın sihirli güçleri olan bir kızla eve geliyor. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyordu. Keşke beni böyle yapan sihir olsaydı.

James'in, Adam'ı ondan aldığımı düşünmesini istemiyordum.

Tekrar yatak örtüsünün altına girdim ve beklemeye başladım. Sabah serindi ve insanı kendine getiriyordu; düşüncelerim Warner'a kaydı. Güvende olmadığımı unutmamam gerekiyordu. Henüz değildik, belki de hiç olmayacaktık. Asla aşırı rahat olmamam gerektiğini unutmamalıydım. Doğruldum. Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bileklerime doladım.

Acaba Adam'ın bir planı var mıydı?

James'in kapısı ciyaklayarak açıldı. İki kardeşten önce yaşça küçük olanı, sonra da büyüğü dışarı çıktı. James'ün yüzü hafif pembeleşmişti ve gözlerime zar zor bakabiliyordu. Utanmışa benziyordu ve Adam'ın onu cezalandırıp cezalandırmadığını merak ettim.

Kalbim bir an duracak gibi oldu.

Adam, James'in omzuna hafifçe vurdu ve sıktı. "İyi misin?"

"*Kız arkadaş* ne demek, biliyorum ..."

"Bilmiyorsun demedim ki ..."

"Yani sen, ağabeyimin *kız arkadaşı* mısın?" James kollarını kavuşturarak bana baktı.

Soluk boruma 400 tane makyaj pamuğu tıkanmıştı. Adam'a baktım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senin okula falan hazırlanman gerekmiyor mu, ha?" Adam buzdolabını açtı ve James'e yeni bir alüminyum folyo paketi verdi. Galiba bu, onun kahvaltısıydı.

"Gitmek *zorunda* değilim," diye karşı çıktı James. "Gerçek okul gibi değil orası, hiç kimse gitmek *zorunda* ..."

"Ben senin gitmeni istiyorum," diye sözünü kesti Adam. Kardeşine küçük bir gülümsemeyle tekrar döndü. "Endişe etme. Geri döndüğünde burada olacağım."

James tereddüt etti. "Söz veriyor musun?"

"Evet." Tekrar gülümsedi. Başıyla onu yanına çağırdı. "Gel buraya."

James öne koştu ve sanki ortadan yok olmasından korkuyormuşçasına Adam'a sıkıca tutundu. Adam, Otomata folyo yiyeceği attı ve düğmeye bastı. James'in saçını karıştırdı. "Saçlarını kestirmen gerek, evlat."

James burnunu kırıştırdı. "Ben seviyorum."

"Sence de biraz uzun değil mi?"

James sesini alçalttı. "Bence *onun* saçı cidden uzun."

James'le Adam bana göz attılar ve ben eriyip pembe oyun hamuruna dönüştüm. İstemeden saçıma dokundum, aniden utanmıştım. Başımı öne eğdim. Saçımı kesmem için hiç nedenim olmamıştı. Hiç kimse bana keskin nesneler vermezdi.

Kaçamak bir bakış attım ve Adam'ın hâlâ bana baktığını gördüm. James ise Otomata bakıyordu.

"Ben, Juliette'in saçını seviyorum," dedi Adam ve ben kiminle konuştuğundan emin değildim.

Adam, James'in okul için hazırlanmasına yardım ederken iki kardeşi izledim. James, ağabeyi yanında olduğu için öylesine hayat dolu, öylesine enerji dolu, öylesine heyecanlıydı ki. 10 yaşındaki bir çocuk için tek başına yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bu sokakta yaşayan bütün çocuklar için

nasıl bir şey olduğunu.

Kalkıp üstümü değiştirmeyi çok istiyordum ama ne yapmam gerektiği bilmiyordum. James'in ya da Adam'ın ihtiyacı olur diye banyoyu meşgul etmek istemiyordum. Doldurduğum alandan daha fazlasını istemiyordum. Bana, Adam'la James arasındaki bu ilişki o kadar özel, o kadar kişisel geliyordu ki. Bu asla sahip olmadığım ve olamayacağım türden bir bağdı. Ama bu kadar çok sevginin etrafında olmak donmuş kısımlarımı çözüp insanca bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı. İnsan olduğumu *hissediyordum*. Belki de bu dünyanın bir parçası olabilirmişim gibi hissediyordum. Belki canavar olmam gerekmiyor gibi hissediyordum. Belki de canavar değildim.

Belki işler değişebilirdi.

OTUZ BEŞ

James okulda, Adam ise duştaydı; ben de Adam'ın yemem için bıraktığı bir kase tahıl gevreğine bakıyordum. James, folyo kabın içindeki ne idüğü belirsiz şeyi yemek zorundayken benim bunu yiyor olmam bana çok yanlış geliyordu. Ama Adam, James'e her öğün için belli bir miktar tahsis edildiğini ve onun kanunen bunu yemekle yükümlü olduğunu söyledi. Bunları ziyan ettiği ya da attığı tespit edilirse ceza alabilirdi. Bütün öksüzlerin, otomatlarına konulan folyo yiyeceğini yemeleri gerekiyordu. James, "tadı çok da kötü değil," diyordu.

Soğuk sabah havası beni biraz ürpertti ve elimle duş çıkışı hâlâ nemli olan saçımı düzelttim. Burada su sıcak değildi. Hatta ılık bile değildi. Ilık su bir lükstü.

Birisi kapıyı güm güm çalıyordu.

Ayağa kalktım.

Fırıldak gibi döndüm.

Etrafıma bakındım.

Korkmuştum.

Aklıma gelen ilk şey şuydu: *Bizi buldular.* Midem gevşek bir

krep, yüreğim aklını kaçırmış bir ağaçkakan, kanım ise bir endişe nehri gibiydi.

Adam duştaydı.

James ise okuldaydı.

~~Tamamen savunmasızdım.~~

Aradığımı bulana kadar Adam'ın silindir çantasını karıştırdım. 2 silah, her bir elim için 1 silah. Silahlar ateş almazsa diye 2 el. Nihayet dövüşürken rahat olabileceğim türden giysiler giyiyordum. Derin bir nefes aldım ve ellerimin titrememesi için yalvardım.

Kapıdaki gümbürtü gittikçe sertleşiyordu.

Silahları kapıya doğrulttum.

"Juliette?.."

Arkama dönünce Adam'ın bana, silahlara ve kapıya baktığını gördüm. Saçları ıslaktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Başıyla, elimdeki fazladan silahı işaret etti ve hiçbir şey söylemeden silahı ona attım.

"Warner olsaydı kapıyı çalmazdı," dedi ama silahını da indirmedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Warner bana ulaşmak için kapıya ateş eder, patlayıcı kullanır, yüz kişiyi öldürürdü. Kesinlikle kapıyı açmam için beklemezdi. İçimde bir şey sakinleşti ama kendime rahatlamam için izin vermedim. "Sence kim ..."

"Benny olabilir – genellikle James'i kontrol etmeye gelir ..."

"Ama şu anda James'in okulda olduğunu bilmez miydi?"

"Başka kimse yaşadığım yeri bilmiyor ki ..."

Gümbürtü azalmaya başladı. Yavaşladı. Istırap dolu alçak bir ses duyuldu.

Adam'la göz göze geldik.

Kapıya bir yumruk daha vuruldu. Yere çökme sesi duyuldu. Bir inilti daha geldi. Birinin kapıya yaslandığını duyduk.

İrkildim.

Adam elini saçında gezdirdi.

"Adam!" diye bağırdı birisi. Öksürdü. "Lütfen, dostum, içeri deysen ..."

Donup kaldım. Ses tanıdık geliyordu.

Adam'ın omurgası anında esnedi. Dudakları aralandı, gözlerinde hayret ifadesi belirdi. Şifreyi tuşladı ve kolu çevirdi. Kapıyı açarken silahı kapıya doğrulttu.

"*Kenji*?"

Kısa bir hırıltı, boğuk bir inilti geldi. "Ya, dostum, neden bu kadar geç açtın?"

"Ne *işin* var senin *burada*?" *Çıt.* Kapının küçük yarığından güç bela görebiliyordum ama Adam'ın birisinin gelmesinden hoşnut olmadığı belliydi. "Seni buraya kim gönderdi? Kiminlesin?"

Kenji birkaç kez daha sessizce sövdü. "*Bana bir baksana*," diye ısrar etti ama daha çok bir yakarış gibiydi. "Sence buraya seni öldürmeye mi geldim?"

Adam durakladı. Nefes aldı. Tereddüt etti. "Kıçına bir kurşun sıkmak benim için sorun olmaz."

"Endişelenme, kardeşim. Kıçımda bir kurşun var zaten. Ya da bacağımda. Ya da her ne boksa. Bilmiyorum bile."

Adam kapıyı açtı. "Kalk ayağa."

"Sorun değil, kıçımı içeri sürüklersen ses etmem."

Adam çenesini ovuşturdu. "Kanını halıma bulaştırmanı istemiyorum. Kardeşimin böyle bir şeyi görmemesi gerekir."

Kenji odaya paldır küldür girdi. Sesini daha önce bir kez duymuştum ama yüzünü hiç görmemiştim. Gerçi şimdi ilk izlenimler için hiç uygun bir zaman değildi. Gözleri şiş ve mordu; alnının yan tarafında kocaman bir yarık vardı. Dudağı kesikti ve hafifçe kanıyordu, vücudu çökmüş ve hırpalanmıştı.

Hareket ederken yüzünü buruşturuyor, kesik kesik soluyordu.

Giysileri yırtık pırtıktı, vücudunun üst kısmında sadece atlet vardı. İyi gelişmiş kolları yara bere içindeydi. Donup ölmediğine şaşırıyordum. Hemen değil, biraz zaman geçince farkına vardı.

Durdu. Gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde, acının gölge düşürdüğü komik bir sırıtış belirdi. "Vay anasını," dedi, gözleriyle beni yercesine. "*Vay* anasını." Gülmeye çalıştı. "Ahbap, *aklını kaçırmışsın* sen ..."

"Banyo orada." Adam taş kesilmişti.

Kenji yürümeye başladı ama durmadan arkasına bakıyordu. Silahı yüzüne doğrulttum. Daha şiddetli gülmeye başladı, irkildi, biraz hırıldadı. "Bu deli karıyla mı kaçtın sen yahu! Psikopat kızla kaçmışsın!" diye seslendi Adam'ın arkasından. "Ben de uyduruyorlardır, demiştim. Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptın? Bu psikopat karıyla ne halt edeceksin? Warner'ın seni ölü istemesine *şaşmamalı* – OF, DOSTUM, ne *halt* etmeye ..."

"Deli falan değil o. *Sağır* da değil, seni hödük."

Kapı arkalarından hızla çarptı ve sadece boğuk sesle tartıştıklarını duyabildim. İçimde, Adam'ın, Kenji'ye söyleyeceklerini duymamı istemediğine dair bir his vardı. Ya bundandı ya da çığlıktandı.

Adam'ın ne yaptığını hiç bilmiyordum ama galiba Kenji'nin vücudundan kurşun çıkarmakla ve geriye kalan yaralarını elinden geldiği kadar tedavi etmekle ilgili bir şeydi. Adam'ın epey kapsamlı ilk yardım malzemeleri ve güçlü, kararlı elleri vardı. Bu becerileri orduda mı edindi, diye merak ettim. Belki kendine bakmak için edinmişti. Veya belki de kardeşine. Mantıklı geliyordu.

Sağlık sigortası uzun zaman önce yitirdiğimiz bir hayaldi.

Silahı elimde yaklaşık bir saattir tutuyordum. Kenji'nin çığlıklarını yaklaşık bir saattir dinliyordum ve bunu bilmemin nedeni saniyeler akıp giderken onları saymayı sevmemdi. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Galiba James'in odasında saat vardı ama onun odasına izinsiz girmek istemiyordum.

Elimdeki silaha, pürüzsüz, ağır metale baktım ve silahı elimde tutmanın verdiği histen hoşlandığımı fark edince şaşırdım. Sanki vücudumun bir uzantısıydı. Artık beni korkutmuyordu.

Onu kullanabileceğim düşüncesi beni daha çok korkutuyordu.

Banyo kapısı açıldı ve Adam dışarı çıktı. Elinde küçük bir havlu vardı. Ayağa kalktım. Bana hafifçe gülümsedi. Küçük buzdolabını açıp daha da küçük dondurucu bölmesine uzandı. Birkaç buz küpü aldı ve havlunun içine koydu. Tekrar banyoya girip gözden kayboldu.

Tekrar divana oturdum.

Bugün yağmur yağıyordu. Gökyüzü bizim için ağlıyordu.

Adam banyodan çıktı, bu kez eli boştu ve hâlâ yalnızdı.

Tekrar ayağa kalktım.

Alnını ve ensesini ovuşturdu. Divanda yanıma geldi. "Üzgünüm," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne için?"

"Her şey için." İç çekti. "Kenji, üsteyken arkadaşım sayılırdı. Biz gittikten sonra Warner ona işkence ettirmiş. Bilgi için."

Çığlığımı bastırdım.

"Hiçbir şey söylemedim, diyor – aslında, söyleyecek bir şeyi de yoktu – ama epey hırpalanmış. Kaburgaları kırık mı yoksa sadece çürümüş mü bilmiyorum ama kurşunu bacağından çıkarmayı başardım."

Elini tuttum. Sıktım.

"Kaçarken vurulmuş," dedi Adam biraz sonra.

Aniden aklıma bir şey geldi. Panikledim. "İz sürme serumu ..."

Adam başını öne salladı, gözleri üzgün ve deli gibi endişeliydi "Tahminimce işlevini yitirmiş olabilir ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Gerektiği gibi çalışıyor olsaydı eminim ki Warner çoktan soluğu burada alırdı. Yine de riske giremeyiz. Buradan gitmek zorundayız, gitmeden önce de Kenji'yi başımızdan defetmeliyiz."

Başımı iki yana salladım. Birbiriyle çarpışan inanamama dalgaları arasında sıkışıp kalmıştım. "İyi de, seni nasıl *buldu* ki?"

Adam'ın yüzü sertleşti. "Ben soramadan çığlık atmaya başladı."

"Peki James?" diye fısıldadım, neredeyse düşünmeye korkarak.

Adam başını ellerinin arasına aldı. "James eve gelir gelmez gitmemiz gerek. Bu zamanı hazırlanmak için kullanabiliriz." Gözlerine baktım. "James'i ardımda bırakamam. Artık burası onun için güvenli değil."

Yanaklarına dokundum, o da elime doğru eğildi ve avucumu yüzüne koydu. Gözlerini kapattı.

"*Seni anasız keçinin çocuğu -*"

Adam'la birbirimizden ayrıldık. Saçlarımın dibine kadar kıpkırmızı olmuştum. Adam sinir olmuş gibiydi. Kenji banyo koridorunda duvara yaslanmış, derme çatma buz paketini yüzünde tutuyordu. Gözlerini dikmiş bize bakıyordu.

"Ona *dokunabiliyor* musun? Yani – oha, az önce ona dokunduğunu gördüm ama bu ..."

"Gitmek zorundasın," dedi Adam ona. "Ardında zaten yolu doğrudan evime çıkan kimyasal bir iz bıraktın. Buradan gitmemiz gerek ve sen bizimle gelemezsin."

"Dur bir saniye bakalım." Kenji sendeleyerek salona girdi, ağırlığını bacağına verdikçe yüzünü buruşturuyordu. "Sizi yavaşlatmaya falan çalışmıyorum, dostum. Bildiğim bir yer var. Güvenli bir yer. Hem de yasal, süper güvenli bir yer. Oraya götürebilirim sizi. Oraya nasıl gideceğinizi gösterebilirim. Tanıdığım biri var."

"Saçmalama." Adam hâlâ kızgındı. "Hem nereden buldun sen beni? *Kapımda* mantar gibi bitmeyi nasıl becerdin, Kenji? Sana güvenmiyorum ..."

"Bilmiyorum, dostum. Yemin ederim, ne olduğunu hatırlamıyorum. Belli bir noktadan sonra nereye koştuğumu bilmiyordum. Sadece tel örgülerden atlıyordum. İçinde eski bir kulübe olan kocaman bir tarla buldum. Bir süre uyudum orada. Galiba belli bir noktada ya acıdan ya da soğuktan bilincimi yitirdim – *dışarısı* aşırı soğuk – bir de ne göreyim, herifin teki beni sırtına atmış, taşıyor. Beni senin kapına bıraktı. Çenemi bu konuda kapalı tutmamı çünkü senin tam burada yaşadığını söyledi." Ağzı kulaklarına vardı. Göz kırpmaya çalıştı. "Galiba rüyamda seni görüyordum."

"Dur bir saniye – ne dedin sen?" Adam öne eğildi. "Ne demek, adamın biri seni taşıyordu? Hangi adam? Adı neydi? *Beni* nereden tanıyormuş?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi ve benim de soracak kadar kafam yerinde değildi. Ama adam *devasaydı*. Yani, beni taşıdığına göre öyle olmalı."

"Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Başka seçeneğin yok." Kenji omuz silkti.

"Tabii ki seçeneğim var." Adam ayağa kalktı. "Sana güvenmem için hiçbir sebep yok. Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmak için nedenim yok."

"O zaman bacağımda bir kurşunla burada ne işim var? Ne-

den Warner seni daha bulmadı? Neden *silahsızım* ..."

"Planınızın bir parçası olabilir bul"

"Sen de buna rağmen bana yardım ettin!" Kenji sesini yükseltmeye yeltendi. "Neden ölmeme izin vermedin? Neden beni vurup öldürmedin? Neden bana *yardım* ettin?"

Adam tereddüt etti. "Bilmiyorum."

"*Biliyorsun.* İşleri berbat etmek için burada olmadığımı *biliyorsun.* Senin için temiz bir dayak yedim ben ..."

"Benimle ilgili bir bilgin yoktu."

"Kahretsin be, daha ne dememi istiyorsun? *Geberteceklerdi* beni diyorum sana. Kaçmak zorunda kaldım. Adamın biri beni senin kapına bıraktıysa suçum ne?"

"Sorun sadece *ben* değilim, anlamıyor musun? Kardeşime güvenli bir yer bulmak için deli gibi çalıştım ve bir sabah sen *yıllarca* yaptığım planları mahvettin. Şimdi ne yapacağım dersin? Onu güvenceye almak için bir yol bulana kadar kaçmak zorundayım. Bununla uğraşamayacak kadar küçük o ..."

"*Hepimiz* bu boktan durumla uğraşamayacak kadar küçüğüz." Kenji hızla soluyordu. "Kendini kandırma, kardeşim. Bizim gördüklerimizi kimse görmemeli. Kimse sabah uyanıp salonunda cesetler bulmamalı, ama bunlar oluyor. Bununla başa çıkıyor, *hayatta kalmak* için bir yol buluyoruz. Sorunları olan bir tek sen değilsin."

Adam divana çöktü. 36 kiloluk endişe omuzlarına binmişti. Kafası ellerinin arasında, öne eğildi.

Kenji bana baktı. Ben de ona baktım.

Sırıttı ve öne doğru aksayarak yürüdü. "Psikopat bir hatuna göre feci seksisin."

Çıt.

Kenji, elleri havada geriliyordu. Adam silahı Kenji'nin alnına bastırmıştı. "Biraz saygı göster, yoksa kafana kurşunu yersin."

"*Şaka* yapıyordum yahu..."

"Tabii ya, hiç şüphem yok."

"Ya Adam, sakin olsana ..."

"Bizi götürebileceğin o 'süper güvenli' yer neresi?" Ayağa kalktım, silah hâlâ elimdeydi. Adam'ın yanında yerimi aldım. "Yoksa uyduruyor musun?"

Kenji coştu. "Hayır, gerçek. Tamamen gerçek. Aslında, senden bahsetmiş olabilirim de, olmayabilirim de ve o yeri işleten adam, ne ilginçtir ki seninle tanışmakla biraz ilgilenmiş olabilir de, olmayabilir de."

"Sence ben arkadaşlarına göstereceğin bir ucube miyim?" Silah doluydu. Emniyeti açıktı.

Kenji boğazını temizledi. "Ucube değilsin. Sadece... ilginçsin."

Silahımı burnuna doğrulttum. "O kadar ilgincim ki seni çıplak ellerimle öldürebilirim."

Gözlerinde çok belli belirsiz bir korku belirip kayboldu. Yutkundu, birkaç litre tevazu yuttu. Gülümsemeye çalıştı. "Deli olmadığından emin misin?"

"Hayır." Başımı kaldırdım. "Emin değilim."

Kenji sırıttı. Beni tepeden tırnağa süzdü. "Hadi öyle olsun. Ama *çok güzel* deli sesi çıkarıyorsun."

"Suratını dağıtmama yaklaşık on santim kaldı," diye uyardı Adam, onu, sesi çelik gibiydi, vücudu öfkeden kaskatıydı, korkusuz gözlerini kısmıştı. Yüz ifadesinde şakadan eser yoktu. "Başka bir neden daha gerekmez."

"Ne var ya?" Kenji azimli bir şekilde güldü. "*Çok uzun zamandır* bir hatuna bu kadar yakın olmamıştım. Deli olsun ya da olmasın."

"İlgilenmiyorum."

Kenji bana döndü. "Eh, seni suçlayamam. Şu anda berbat görünüyorum. Ama temizlenip biraz kendime çeki düzen ve-

reyim." Gülmeye çalıştı. "Bana birkaç gün var, beni bir de öyle gör. Fikrini değiştirebilirsin ..."

Adam, Kenji'nin suratına dirseğini gömdü ve bunun için özür de dilemedi.

OTUZ ALTI

Kenji hafif küfürleri bitirmiş, ağırlarına geçmişti, kan revan içindeydi, burnunu tutuyor, topallayarak banyoya doğru gidiyordu.

Adam beni, James'in yatak odasına çekti.

"Bana bir şey söyle," dedi. Tavana baktı, güçlükle bir nefes aldı. "Herhangi bir şey söyle bana ..."

Onunla göz göze gelmeye çalıştım, nazikçe nazikçe nazikçe ellerini tuttum. Bana bakana kadar bekledim. "James'e hiçbir şey olmayacak. Onu koruyacağız. Söz veriyorum."

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar acı içindeydi. Dudaklarını araladı. Birbirine bastırdı. Sözcükleri aramızdaki havaya paldır küldür dökülene kadar bir milyon kez fikrini değiştirdi. "Babamızı tanımıyor bile." İlk kez bu konuyu açtı. İlk kez bu konuda bir şey bildiğimi kabul etmiş oldu. "Onun bilmesini hiç istemedim. Onun için hikayeler uydurdum. *Normal* olmak için bir şansı olsun istedim." Onun dudaklarından sırlar, benim kulaklarımdan da mürekkep dökülüyor, tenimi onun öyküleriyle dolduruyordu. "Hiç kimsenin ona dokunmasını istemiyordum. Onu mahvetmek istemiyordum. Yapamaz-

dım – Tanrım, bunun olmasına izin veremezdim," dedi bana. Sustu. Sessizleşti.

Doğru sözcükleri bulmak için bütün dünyayı aradım, ama ağzım boş kaldı..

"Asla yetmiyor," diye fısıldadı. "Ne kadar uğraşsam da yeterli olamıyorum. Hâlâ çığlık çığlığa uyanıyor. Hâlâ ağlaya ağlaya uyuyor. Kontrol edemediğim şeyler görüyor." Bir milyon kez gözlerini kırpıştırdı. "Çok fazla insan, Juliette."

Nefesimi tuttum.

"Öldü."

Dudaklarındaki sözcüğe dokundum, o da parmaklarımı öptü. Gözleri iki kusursuzluk gölüydü, açık, dürüst, mütevaziydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi ve sanki bu ona, benim anlayabileceğimden çok daha pahalıya mal olan bir itiraf gibiydi. Denetim parmaklarından kayıp gidiyor ve o, kaybetmemek için direniyordu. "*Ne yapmam gerektiğini söyle bana.*"

Aramızdaki sessizlikte kalp atışlarımızı duyabiliyordum. Dudaklarının şeklini, yüzünün güçlü hatlarını, kızların uğruna öleceği kirpikleri, içlerinde yüzmeyi öğrendiğim derin, koyu mavi gözleri inceledim. Elimdeki tek seçeneği önerdim. "Kenji'nin planı düşünmeye değer."

"Ona güveniyor musun?" Adam şaşkın bir şekilde arkaya eğildi.

"Gidebileceğimiz bir yer bildiği konusunda yalan söylediğini sanmıyorum."

"Bu iyi bir fikir mi, bilmiyorum."

"İyi ama neden..."

Kahkaha olmaması muhtemel bir ses çıkardı. "Daha oraya varamadan onu öldürebilirim."

Dudaklarını büküp hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Saklanabileceğimiz başka bir yer yok, değil mi?"

Cevap verdiğinde güneş, ayın etrafında dönüyordu. Başını iki yana salladı. Bir kez. Hızlı. Sertçe.

Elini sıktım. "O halde denemek zorundayız."

"Ne halt ediyorsun sen orada?" diye bağırdı Kenji kapıdan. Kapıyı birkaç kez hızla vurdu. "Yani, oha, dostum, çıplak kalmanın kötü zamanı olmaz bence ama şu an muhtemelen sevişmek için uygun zaman değil. O yüzden öldürülmek istemiyorsan oradan çıkmanı öneririm. Gitmek için hazırlanmalıyız."

"Onu şu anda öldürebilirim," diye fikrini değiştirdi Adam.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, parmak uçlarımda kalktım ve onu öptüm. Dudakları 2 yastıktı adeta, öylesine yumuşak, öylesine tatlılardı ki. "Seni seviyorum."

Gözlerimin içine ve ağzıma bakıyordu; sesi boğuk bir fısıltıydı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

James okuldan eve dönmeden önce üçümüz de toplandık ve gitmeye hazırlandık. Adam'la ben en önemli temek gereksinimleri topladık: yiyecekler, giysiler, Adam'ın biriktirdiği para. Sanki bu kadar kolay kaybettiğine inanamıyormuşçasına durmadan bu küçük mekana bakıp duruyordu. Burası için ne çok emek harcadığını, küçük kardeşi bir yuvaya sahip olsun diye ne çok çabaladığını ancak hayal edebiliyordum. Kalbim onun için paramparça oluyordu.

Arkadaşıysa tamamen farklı bir türdendi.

Kenji yeni çürükleriyle ilgileniyordu ama morali bozuk gibi değildi, anlayamadığım nedenlerden dolayı heyecanlıydı. Tuhaf bir şekilde kendini çabuk toparlayan ve neşeli biriydi. Gözünü yıldırmak imkansız gibiydi ve elimde olmadan azmine hayranlık duyuyordum. Ama gözünü bana dikmekten vazgeçmiyordu.

"Ee, nasıl oluyor da Adam'a dokunabiliyorsun?" dedi biraz sonra.

"Bimiyorum."

Kahkahayla güldü. "Saçmalık."

Omuz silktim. Nasıl bu kadar şanslı olduğum konusunda onu ikna etme gereği duymuyordum.

"Ona nasıl dokunduğunu nasıl öğrendin ki? Hastalıklı bir tür deney falan mıydı bu?"

Yüzümün kızarmadığını umut ediyordum. "Bizi götüreceğin şu yer neresi?"

"Neden konuyu değiştiriyorsun?" Sırıtıyordu. Sırıttığından emindim. Ama ona bakmamak için ayak diretiyordum. "Belki *bana* da dokunabilirsin. Neden denemiyorsun?"

"Sana dokunmamı istemezsin."

"Belki de isterim." Kesinlikle sırıtıyordu.

"O kurşunu geri bacağına sokmadan onu rahat bırakmalısın belki," dedi Adam.

"Pardon – yalnız bir adamın harekete geçmesine izin yok mu, Kent? Belki de geri basıp kızın kendi adına konuşmasına izin vermelisin."

Adam elini saçlarında gezdirdi. Hep aynı elini kullanıyordu. Hep saçında gezdiriyordu. Sinirliydi. Öfkeliydi. Hatta belki utanıyordu.

"Hâlâ ilgilenmiyorum," diye hatırlattım ona, sesimde sinirli bir tını vardı.

"Evet, ama *bunun*" – hırpalanmış yüzünü işaret etti – "kalıcı olmadığını unutmayalım."

"Ama ben seninle kalıcı olarak ilgilenmiyorum." Ona müsait olmadığımı söylemeyi öylesine çok istiyordum ki. Ona ciddi bir ilişkim olduğunu söylemek istiyordum. Adam'ın bana sözleri verdiğini söylemek istiyordum.

Ama yapamıyordum.

İlişki yaşamanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Seni seviyorum" demek "karşılıklı hariç" demenin farklı yolu muydu ve Adam, James'e onun kız arkadaşı olduğumu söylediğinde ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bu aksi takdirde karmaşık olan bir soruya bulunmuş bir bahane, bir kamuflajdı. Keşke Kenji'ye bir şey söyleseydi – keşke ona resmen, başkaları olmamak üzere birlikte olduğumuzu söyleseydi.

Ama söylemiyordu.

Ben de nedenini bilmiyordum.

"Bence şişlik inene kadar karar vermemelisin," diye devam etti Kenji, sakin bir şekilde. "Hakkımı yeme. Oldukça göz alıcı bir yüzüm vardır."

Adam öksürürcesine güldü.

"Aramızın eskiden süper olduğumuza yemin edebilirdim," dedi Kenji, bakışlarını Adam'a çevirerek.

"Nedenini hatırlayamıyorum."

Kenji sinirlendi. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Sana güvenmiyorum."

"O zaman neden hâlâ buradayım?"

"Çünkü *ona* güveniyorum."

Kenji dönüp bana baktı. Şapşal bir şekilde gülümsemeyi becerdi. "Vay canına, bana güveniyor musun?"

"Namlunun ucunda durduğun sürece." Elimdeki silahı daha sıkı kavradım.

Çarpık bir biçimde gülümsedi. "Nedenini bilmiyorum ama beni tehdit etmen bir şekilde hoşuma gidiyor."

"Ahmağın tekisin de ondan."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sesin seksi de ondan. Söylediğin her şey bu yüzden kulağa edepsizce geliyor."

Adam o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse sehpayı deviriyordu.

Kenji yaralarının verdiği acı yüzünden hırıldayarak bir kahkaha patlattı. "Sakin ol, Kent, çüş. Sadece ikinizle kafa buluyorum. Şu psikopat hatunu kızdırmak hoşuma gidiyor." Bana göz attı, sesini alçalttı. "Bunu iltifat olarak söylüyorum – çünkü, anlarsın ya" – elini rastgele bir şekilde bana doğru salladı – "psikopat sende işe yarıyor gibi."

"*Senin* neyin var?" Adam diye aniden Kenji'ye saldırdı.

"Esas *senin* neyin var?" Kenji siniri bozulmuş bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Burada herkes çok gergin."

Adam elindeki silahı sıktı. Kapıya yürüyüp geri döndü. Odayı arşınlıyordu.

"Kardeşin için de kaygılanma," diye ekledi Kenji. "Birazdan burada olacağından eminim."

Adam gülmedi. Odayı arşınlamaya devam etti. Çenesi seğirdi. "Kardeşim için kaygılanmıyorum. Seni şimdi mi yoksa sonra mı vursam, ona karar vermeye çalışıyorum."

"Sonra," dedi Kenji, divana çökerek. "Şu anda bana hâlâ ihtiyacın var."

Adam konuşmaya çalıştı ama vakti olmadı.

Kapıdan bir çıt sesi ve bipleme geldi ve açıldı.

James eve gelmişti.

OTUZ YEDİ

"Bunu bu kadar iyi karşılamana çok sevindim – ben – ama James, bu hiç de heyecanlanacak bir şey değil. Canımızı kurtarmak için kaçıyoruz."

"Ama bunu *beraber* yapıyoruz," dedi beşinci kez, yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle. Kenji'den neredeyse aşırı hızlı bir şekilde hoşlanmıştı ve şimdi ikisi kötü durumumuzu, bir çeşit gösterişli göreve dönüştürmek için işbirliği içindeydiler. "Hem, *yardım edebilirim*!"

"Hayır, bu ..."

"Elbette edebilirsin ..."

Adam'la Kenji aynı anda konuşmuşlardı. Önce Kenji kendine geldi. "Neden yardım edemesin? On yaş yardım etmek için yeterince büyük."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil", dedi Adam, sesini kontrol etmek için dikkatli davranarak. Kardeşinin hatırına sakin kaldığını biliyordum. "Hem bu seni ilgilendirmez."

"Sonunda *seninle* geleceğim," dedi James, azimli bir şekilde. "Hem yardım etmek istiyorum ben."

James haberleri doğal karşıladı. Adam eve gerçek geliş nede-

nini ve birlikte olma nedenimizi açıkladığında kılı bile kıpırdamadı. Kenji'nin çürük içindeki ve hırpalanmış suratını görmenin onu korkutacağını, sinirini bozacağını, kalbine korku salacağını sanmıştım ama James tüyler ürpertici bir şekilde duygusuzdu. Çok daha kötüsünü görmüş olabileceği aklıma geldi.

Adam, Kenji'ye dönmeden önce birkaç derin nefes aldı. "Ne kadar uzakta?"

"Yürüyerek mi?" Kenji ilk kez kararsız gözüküyordu. "En az birkaç saat. Aptalca bir şey yapmazsak alacakaanlıkta orada oluruz herhalde."

"Peki, ya arabayla gidersek?"

Kenji gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki şaşkınlık yerini koskoca bir sırıtışa bıraktı. "Yuh be, Kent, niye bunu daha önce söylemedin?"

"Kardeşimin yanında laflarına dikkat et."

James gözlerini devirdi. "*Her gün* bundan daha kötü şeyler duyuyorum ben. Benny bile kötü laflar kullanıyor."

"*Benny* mi?" Adam'ın kaşları yukarı kalktı.

"Evet."

"Ne diyor ..." Adam durdu. Fikrini değiştirdi. "Bu, durmadan böyle şeyler duyuyor olmanı haklı çıkarmıyor."

"Neredeyse on bir yaşındayım ben!"

"Hey, küçük adam," diye sözünü kesti Kenji. "Sorun değil. Benim hatam. Daha dikkatli olmam gerek. Hem, yanımızda hanımlar var." Kenji bana göz kırptı.

Yüzümü çevirdim. Etrafıma bakındım.

Bu mütevazı evi terk etmek *benim* için zordu, bu yüzden Adam'ın şu anda neler yaşadığını sadece hayal edebiliyordum. Galiba, James önümüzdeki tehlikeli yol için neler olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Buraya bir daha dönmeyeceğimizi anlayamıyordu.

Hepimiz canımızı kurtarmak için kaçan kaçaklardık.

"Ne yani – araba mı çaldın?" diye sordu Kenji.

"Tank çaldım."

Kenji bir kahkaha patlattı. "GÜZEL."

"Ama gündüz biraz dikkat çeker bu."

"*Dikkat çeker* ne demek?" diye sordu James.

"Yani biraz fazla... göze çarpar." Adam yüzünü buruşturdu.

"*KAHRETSİN.*" Kenji sendeleyerek ayağa kalktı.

"Laflarına dikkat et demiştim ..."

"Duydun mu?"

"Neyi duydum mu –?"

Kenji'nin gözleri dört dönüyordu. "Buradan başka çıkış yolu var mı?"

Adam ayağa kalktı. "JAMES..."

James, ağabeyinin yanına koştu. Adam silahını kontrol etti. Çantaları sırtıma atıyordum, Adam da aynısını yapıyordu ama ön kapı dikkatini dağıttı.

"ACELE EDİN..."

"Ne kadar yakındalar–?"

"HİÇ VAKİT YOK..."

"Ne..."

"KENT, KOŞ..."

Koşmaya başladık, Adam'ın peşinden James'in odasına girdik. Adam duvarların birindeki perdeyi yırttı ve tam salondan 3 bip sesi geldiğinde ortaya gizli bir kapı çıktı.

Adam çıkış kapısına ateş etti.

Arkamızda 4,5 metreden daha yakında bir şey patladı. Ses kulaklarımı sağır etti, vücudumu titreştirdi. Patlamanın şiddetiyle neredeyse yere çöküyordum. Her yerde silah sesleri vardı. Ayak sesleri büyük bir gürültüyle eve doluyordu ama biz çıkıştan dışarı koşuyorduk bile. Adam, James'i kaldırıp kucağına aldı

ve sokağa, gözümüzü kamaştıran ani ışık patlamasına fırlamıştık. Yağmur kesilmişti. Yollar kaygan ve çamurluydu. Her yerde çocuklar, yaklaştığımızda aniden çığlık atan rengarenk küçük bedenler vardı. Artık dikkat çekmememin bir anlamı yoktu.

Bizi çoktan bulmuşlardı.

Kenji geride kalmıştı, son kalan adrenalin patlamasıyla topallayarak ilerliyordu. Dar bir ara sokağa saptık ve Kenji duvara çöktü. "Üzgünüm," dedi nefes nefese, "Yapamıyorum– beni bırakabilirsiniz..."

"Seni bırakamayız–," diye bağırdı Adam, her yere bakarak, çevremizi kavramaya çalışıyordu.

"Bu hoş, kardeşim, ama sorun değil..."

"Gideceğimiz yeri bize göstermen gerek!"

"Of, *lanet olsun*..."

"Bize yardım edeceğini söylemiştin..."

"*Tankın* olduğunu söylediğini sanıyordum..."

"Fark etmedin galiba, planlarımızda beklenmedik bir değişiklik oldu..."

"Ayak uyduramıyorum, Kent. Zar zor yürüyebilirim..."

"Denemek zorundasın..."

"*Kaçak asiler var. Silahlılar ve ateş etmeye hazırlar. Sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Herkes derhal evlerine dönsün. Kaçak asiler var. Silahlılar ve ateş et...*"

Hoparlörlerin sesi sokaklarda yankılanıyor, dikkati birbirimize sokulmuş vücutlarımıza çekiyordu. Birkaç kişi bizi görüp çığlık attı. Botların sesi daha yüksek geliyordu. Silah sesleri giderek şiddetleniyordu.

Çevre binaları inceleyip, sabit bir yerleşkede olmadığımızı fark etmem biraz zaman aldı. James'in yaşadığı sokak, bakımsız bir çim sahaydı: Bir dizi terk edilmiş, bir araya sıkıştırılmış ofice binası, eski hayatlarımızdan arta kalanlar vardı burada.

Nüfusun geri kalanı gibi neden bir yerleşkede yaşamadığını anlamıyordum. Neden sadece iki yaş grubunu gördüğümü, neden yaşlıların ve öksüz çocukların buranın tek sakinleri olduğunu, neden burada bulunmaması gereken askerlerle birlikte yasadışı topraklara atıldıklarını anlayacak vaktim yoktu. Kendi sorularımın cevaplarını düşünmeye korkuyordum ve panikle-diğim bir anda James'in hayatı için endişe ettim. Koşarken arkama döndüm ve bir an için Adam'ın kucağında duran küçük bedenini gördüm.

Gözlerini öyle sıkı kapatmıştı ki eminim canı acıyordu.

Adam sessizce sövdü. Adam, terk edilmiş bir binanın bulabildiğimiz ilk kapısına tekme atıp kırdı ve bağırarak peşinden içeri gelmemizi söyledi.

"Burada kalmalısın," dedi Kenji'ye. "Aklım yerinde değil ama James'i seninle bırakmam gerek. Ona dikkat etmen lazım. Juliette'i ve *beni* arıyorlar. İkinizi bulmayı beklemiyorlar bile."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kenji.

"Araba çalmam gerek. Sonra da sizi almak için döneceğim." Adam onu yere koyarken James itiraz bile etmedi. Küçük dudakları bembeyazdı. Elleri titriyordu. "Seni almak için geri döneceğim, James," dedi Adam tekrar. "Söz veriyorum."

James tekrar tekrar başını öne salladı. Adam, kardeşinin kafasını bir kez sert ve hızlı bir şekilde öptü. Silindir çantalarımızı yere koydu. Kenji'ye döndü. "Ona bir şey olmasına müsaade edersen seni öldürürüm."

Kenji gülmedi. Kaşlarını çatmadı. Derin bir nefes aldı. "Ona göz kulak olacağım."

"Juliette?"

Elimi tuttu ve birlikte sokaklara girip gözden kaybolduk.

OTUZ SEKİZ

Yollar kaçmaya çalışan yayalarla tıklım tıklımdı. Adam'la ben silahlarımızı pantolonlarımızın belinde saklıyorduk ama görünüşe göre telaşlı gözlerimiz ve ürkek hareketlerimiz bizi ele veriyordu. Herkes bizden uzak duruyor, aksi yönlere fırlıyor, bazıları ciyaklıyor, bağırıyor, ellerindeki şeyleri düşürüyorlardı. Ama bütün insanlar için tek bir araba bile görmüyordum. Araba sahibi olmak, özellikle de bu bölge için, zor olmalıydı.

Tam kafamın üzerinden uçarak bir kurşun geçtiğinde Adam beni yere itti. Başka bir kapıya daha ateş edip kırdı; başka bir çıkışa doğru başka kalıntıların arasından koşuyorduk, eskiden tuhafiyeci olan dükkanın labirentimsi yollarında kapana kısılmıştık. Bizi bu sokaklarda takip eden, farklı gruplar halinde kümelenmiş, şehrin farklı bölgelerine dağılmış, yakalamaya ve öldürmeye hazır en az yüz asker olmalıydı.

Ama beni öldürmeyeceklerini biliyordum.

Endişelendiğim kişi Adam'dı.

Adam'ın bedenine mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışıyordum çünkü Warner'ın, beni canlı getirmelerini emrettiğinden emindim. Ama ne kadar uğraşsam da çabalarım zayıf

kalıyordu. Adam'ın boyu ve kaslarının yanında cüce gibi kalıyordum. Sıkı bir nişancı ona nişan alabilirdi. Onu tam kafasından vurabilirlerdi.

Tam benim önümde.

Adam iki atış yapmak için döndü. Bir tanesi ıskaladı. Diğeriyse boğuk bir çığlığa neden oldu. Hâlâ koşuyorduk.

Adam hiçbir şey söylemiyordu. Bana cesur olmamı söylemiyordu. İyi olup olmadığımı, korkup korkmadığımı sormuyordu. Beni yüreklendirmiyor ya da her şeyin yoluna gireceğimiz konusunda beni temin etmiyordu. Onu ardımda bırakıp kendimi kurtarmamı söylemiyordu. Ölmesi durumunda bana kardeşiyle ilgilenmemi söylemiyordu.

Söylemesine gerek yoktu.

İkimiz de durumumuzun gerçekte ne olduğunu biliyorduk. Adam tam şu anda vurulabilirdi. Ben her an yakalanabilirdim. Bütün bu bina aniden infilak edebilirdi. Birileri, Kenji'yle James'i bulabilirdi. Bugün hepimiz ölebilirdik. Gerçekler ortadaydı.

Ama yine de şansımızı denememiz gerektiğini biliyorduk.

Çünkü ileriye doğru hareket etmek hayatta kalmanın tek yoluydu.

Silah elimde giderek kayganlaşıyordu ama ben yine de tutuyordum. Bacaklarım acı karşısında çığlık atıyordu ama ben yine de onları daha hızlı itiyordum. Ciğerlerim göğüs kafesimi testereyle ikiye kesiyordu ama ben yine de onları oksijeni işlemeleri için zorluyordum. Hareket etmeye devam etmeliydim. İnsani yetersizlikler için zaman yoktu.

Bu binanın yangın çıkışını bulmak neredeyse imkansızdı. Ayaklarımız fayans zemine hızla çarpıyor, ellerimiz kasvetli ışıkta bir tür çıkış, sokaklara ulaşma yolu arıyordu. Bu bina beklediğimizde daha büyüktü, yüzlerce olası yönle devasaydı.

Buranın sadece bir dükkan değil de *büyük bir mağaza* olduğunu fark ettim. Adam beni de onunla birlikte aşağıya çekerek terk edilmiş bir masanın arkasına eğildi.

"Aptalca davranma, Kent – daha fazla koşamazsın!" diye bağırdı birisi. Ses 3 metreden daha yakından geliyordu.

Adam yutkundu. Dişlerini sıktı. Onu öldürmeye çalışanlar eskiden öğle yemeğini birlikte yediği aynı insanlardı. Birlikte eğitim gördüğü. Birlikte yaşadığı. Bu adamları *tanıyordu*. Bunu bilmek durumu daha kötü yapıyor muydu acaba?

"Bize kızı ver," diye ekledi yeni bir ses. "Bize kızı ver, biz de seni vurmayalım. Seni kaybetmiş gibi yaparız. Gitmene izin veririz. Warner sadece kızı istiyor."

Adam güçlükle nefes alıyordu. Elindeki silahı sıkıca kavradı. Çok kısa bir süre için başını çıkarıp ateş etti. Birisi çığlık atarak yere düştü.

"KENT, SENİ OROSPU ÇO..."

Adam bu anı kaçmak için kullandı. Masanın arkasından fırladık ve hızla merdiven boşluğuna doğru koştuk. Mermiler bizi milimetrik ıskalıyordu. Acaba peşimizden içeri sadece bu iki adam mı gelmişti?

Dönen merdivenler daha aşağıdaki bir kata, bir tür bodrum katına iniyordu. Birisi, Adam'a nişan almaya çalışıyordu ama düzensiz hareketlerimiz bunu neredeyse imkansız kılıyordu. Onun yerine beni vurma ihtimali aşırı yüksekti. Peşimizden küfürler yağdırıyordu.

Koşarken Adam önümüze çıkan şeyleri deviriyor, arkamızdaki askeri yavaşlatacak, dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bir çift kasırga sığınağı kapısı gördüm ve bu bölgenin kasırgalar tarafından yerle bir edildiğini fark ettim. Hava çalkantılıydı; doğal afetler sık ve yaygındı. Hortumlar şehri ikiye ayırmış olmalıydı. "Adam..." Kolunu çekiştirdim. Alçak

bir duvarın arkasına saklandık. Tek mümkün kaçış yolumuzu işaret ettim.

Elimi sıktı. "Gözlerin iyi görüyor." Ama hava etrafımızda dönene kadar hareket etmedik. Yanlış bir adım. Boğuk bir çığlık. Burası neredeyse zifiri karanlıktı; elektriğin uzun zaman önce kesildiği ortadaydı. Asker, Adam'ın bıraktığı engellerden birine takılmıştı.

Adam silahı göğsüne yakın tuttu. Derin bir nefes aldı. Döndü ve hızla ateş etti.

Mükemmel nişan almıştı.

Havada kontrolsüzce uçuşan küfürler bunu doğruluyordu. Adam güçlükle nefes aldı. "Sadece etkisiz hale getirmek için ateş ediyorum," dedi. "Öldürmek için değil."

"Biliyorum," dedim. Gerçi bundan emin değildim.

Kapılara doğru koştuk ve Adam kapı kolunu çekip açmak için uğraşıyordu. Neredeyse pastan sıkışmıştı. Umudumuzu yitiriyorduk. Başka bir asker grubu tarafından bulunmamız nekadar sürerdi, bilmiyordum. Tam kapıya ateş edip açmayı önerecektim ki Adam nihayet kırıp açmayı başardı.

Kapıları tekmeleyip açtı ve paldır küldür sokağa çıktık. Sokakta 3 araba duruyordu, içlerinden birini seçebilirdik.

O kadar mutluydum ki ağlayabilirdim.

"Eh, zamanı gelmişti," dedi.

Ama bunu söyleyen Adam değildi.

OTUZ DOKUZ

Her yer kan içindeydi.

Adam yerdeydi, vücudunu tutuyordu ama neresinden vurulduğunu bilmiyordum. Etrafı asker kaynıyordu ve ben, beni tutan kolları tırmalıyordum, havaya tekmeler savuruyor, boşluğa bağırıyordum. Birisi beni sürükleyerek götürüyordu, Adam'a ne yaptıklarını ise göremiyordum. Acıdan, bacaklarım tutuluyor, eklemlerime kramp giriyor, vücudumdaki her bir kemik kırılıyordu. Gökyüzüne haykırmak, dizlerimin üstüne çöküp toprağa gözyaşlarımı akıtmak istiyordum. Istırabın neden çığlıklarımla kaçıp gitmediğini bilmiyordum. Ağzımın neden başka birinin elleriyle kapandığını anlamıyordum.

"Bırakırsam çığlık atmayacağına söz ver," dedi bana.

Yüzüme çıplak elleriyle dokunuyordu ve silahımı nerede düşürdüğümü bilmiyordum.

Warner beni hâlâ işler durumdaki bir binaya sürükledi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Bir düğmeye bastı. Fluoresan lambalar tekdüze bir uğultuyla titreyerek açıldı. Duvarlara yapıştırılmış resimler, mantar panolara raptiyelenmiş alfabe gökkuşakları vardı. Küçük masalar odaya saçılmıştı. Bir sınıftaydık.

Acaba burası James'in okula gittiği yer miydi?

Warner elini indirdi. Donuk yeşil gözleri o kadar keyifliydi ki donup kaldım. "Tanrım, seni özledim," dedi bana. "Gitmene bu kadar kolay izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

"Adam'ı vurdun," aklıma gelen tek sözcüklerdi. Aklım başımıza gelen imkansız şeyler yüzünden bulanıktı. Sürekli onun o iki büklüm olmuş, güzel vücudunu görüyordum, kırmızı kırmızı kırmızıydı. Sağ olup olmadığını öğrenmeliydim. Sağ olmak zorundaydı.

Warner'ın gözleri parladı. "Kent öldü."

"*Hayır...*"

Warner beni geri geri bir köşeye götürdü ve hayatımda hiç bu kadar savunmasız olmadığımı fark ettim. Hiç bu kadar kırılgan olmamıştım. 17 yılı, lanetimin benden alınmasını dileyerek geçirmiştim ama şu anda her zamankinden daha çok ona yeniden sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Warner'ın gözleri umulmadık bir şekilde sıcaklaştı. Sürekli olan duygu değişimlerini tahmin etmek güçtü. Karşı koymak da güçtü.

"Juliette," dedi. Elime öylesine nazikçe dokundu ki beni ürküttü. "Fark ettin mi? Görünüşe göre yeteneğine karşı bağışıklığım var." Gözlerimi inceliyordu. "Bu inanılmaz değil mi? Fark ettin mi?" diye sordu tekrar. "Kaçmaya çalıştığında hani? Hissettin mi?.."

Gözünden asla hiçbir şey kaçmayan Warner. Her bir detayı özümseyen Warner.

Elbette biliyordu.

Ama sesindeki yumuşaklık beni şoke etmişti. Cidden öğrenmek istiyordu. Çılgın, vahşi bir köpek gibiydi, karmaşaya susamıştı, aynı zamanda tasvip edilmek, kabul görmek için yanıp tutuşuyordu.

Aşktı bu.

"Gerçekten birlikte olabiliriz," dedi bana, sessizliğimden gözü yılmayarak. Beni yakınına, çok fazla yakınına çekti. Beş yüz korku katmanında donup kaldım. Kederden, şaşkınlıktan afalladım.

Ellerini yüzüme, dudaklarını dudaklarıma uzattı. Beynim yanıyordu, bu anın imkansızlığından patlamaya hazırdı. Sanki vücudumdan ayrılmış, müdahale etmekten aciz bir şekilde bunların olmasını izliyordum. Her şeyden daha çok, nazik elleri ve içten gözleri beni şaşırtıyordu.

"Beni seçmeni istiyorum," dedi. "Benimle olmayı seçmeni istiyorum. Bunu *istemeni* istiyorum..."

"Delisin sen." Boğuluyordum. "Psikopatsın..."

"Sadece yapmaya muktedir olduklarından korkuyorsun." Sesi yumuşaktı. Sakindi. Yavaştı. Aldatıcı bir biçimde ikna ediciydi. Daha önce sesinin ne kadar ikna edici olduğunu hiç fark etmemiştim. "İtiraf et," dedi. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Gücü istiyorsun. Elindeki silahın verdiği his hoşuna gidiyor. Benden... etkileniyorsun."

Yumruğumu savurmaya çalıştım ama kollarımı yakaladı ve iki yanıma çiviledi. Gözüktüğünden çok daha güçlüydü. "Kendine yalan söyleme, Juliette. İstesen de istemesen de benimle geri geleceksin. Ama bunu istemeyi seçebilirsin. Bundan zevk almayı seçebilirsin..."

"Asla." diye güç bela soludum. "Hastasın sen – sen hasta, sapkın bir canavarsın..."

"Bu doğru cevap değil," dedi ve samimi olarak hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Bu her zaman benden alacağın tek cevap."

Dudakları çok fazla yaklaştı. "Ama ben seni seviyorum."

"Hayır. sevmiyorsun."

Gözlerini kapattı. Alnını benimkine dayadı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Senden nefret ediyorum."

Başını çok yavaşça iki yana salladı. Eğildi. Burnu, enseme sürtündü ve korku dolu bir ürpertiyi güçlükle bastırdım fakat bunu yanlış yorumladı. Dudaklarını tenime değdirdi ve gerçekten sızlandım. "Tanrım, senden sadece bir ısırık almayı isterdim."

Ceketinin iç cebindeki gümüşi parıltıyı fark ettim.

Bir ümitle heyecanlandım. Korkuyla. Yapmak zorunda olduğum şey için kendime güç verdim. Bir an, onurumu yitirecek olmamın yasını tuttum.

Ve rahatladım.

Kollarımdaki gerginliğin geçtiğini hissetti ve karşılık verdi. Gülümsedi, Sıkıca tuttuğu omzumu gevşetti. Kollarını belime sardı. Beni ele verme tehlikesi olan kusmuğu yuttum.

Askeri ceketinin bir milyon düğmesi vardı ve silahı ele geçirene kadar kaçını çözmem gerektiğini bilmiyordum. Ellerini vücudumda dolaştırıyor, vücut hatlarımı hissetmek için belimden aşağıya indiriyordu ve ters bir şey yapmamak için var gücümle mücadele ediyordum. Hakkından gelecek kadar hünerli değildim ve nasıl olup da bana dokunabildiğini hiç bilmiyordum. Dün betonu neden kırabildiğimi hiç bilmiyordum. Bu enerjinin nereden geldiğini hiç bilmiyordum.

Bugün bütün avantajlar ondaydı ve kendimi ele vermenin zamanı değildi.

Daha olmazdı.

Ellerimi göğsüne koydum. Beni vücudunun kavisine bastırdı. Gözlerine bakmam için çenemi yukarı kaldırdı. "Sana iyi davranacağım," diye fısıldadı. "Sana çok iyi davranacağım, Juliette. Söz veriyorum."

Titrememin belli olmadığını umut ediyordum.

Ve beni öptü. Aç bir şekilde. Umutsuzca. Beni ikiye yarıp tadıma bakmak için can atarcasına. Öylesine afalladım, öylesine dehşete düştüm, delilik tarafından öyle sarmalandım ki kendimi unuttum. Orada, donakalmış bir biçimde tiksintiyle duruyordum. Ellerim göğsünden kaydı. Tek düşünebildiğim Adam ve kandı, Adam ve silah sesleriydi, kan gölünde yatan Adam'dı ve az kalsın Warner'ı üzerimden itiyordum. Ama Warner yılmayacaktı.

Beni öpmeye ara verdi. Kulağıma hiçbir anlamı yokmuş gibi gelen bir şey fısıldadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bu kez rol yapmayı unutmadım. Onu kendime çektim, ceketini avuçladım ve onu olabildiğince sert bir biçimde öptüm, parmaklarım düğmelerinin ilkini çözmeye girişmişti bile. Warner kalçalarımı sıkıca kavradı ve elleriyle vücudumu fethetmeye başladı. Tadı nane şekerine benziyordu, gardenya gibi kokuyordu. Beni kollarıyla güçlü bir şekilde sarmıştı, dudakları yumuşaktı, tenimde neredeyse tatlı bir his bırakıyordu. Aramızda beklemediğim bir elektrik oldu.

Başım dönüyordu.

Dudakları boynumdaydı, tadıma varıyor, beni yalayıp yutuyordu; kendimi doğru dürüst düşünmek için zorluyordum. Bu durumun anormalliğini anlamak için kendimi zorluyordum. Zihnimdeki karmaşayı, kararsız tiksintimi, dudaklarına verdiğim açıklanamaz kimyasal tepkimi nasıl uzlaştıracağımı bilmiyordum. Bunu sona erdirmeliydim. Hemen.

Düğmelerine uzandım.

O da gereksiz yere cesaretlendi.

Warner beni belimden tutup yukarı kaldırdı ve duvara yasladı; popomu avuçluyor, bacaklarımı zorla beline dolamaya uğraşıyordu. Ceketinin içine uzanmam için bana kusursuz bir açı

sağladığının farkında değildi.

Dudakları, dudaklarımı buldu, ellerini tişörtümden içeri soktu; güçlükle nefes alıyor, beni daha sıkı tutuyordu ve ben umutsuzlukla neredeyse ceketini parçalayacaktım. Bunun daha fazla sürmesine izin veremezdim. Warner'ın işleri ne kadar ileri götürmek istediğini bilmiyordum ama onun çılgınlığını cesaretlendirmeye devam edemezdim.

Sadece çok az daha eğilmesi gerekiyordu–

Ellerimle silahı kavradım.

Warner'ın donup kaldığını hissettim. Geri çekildi. Yüzünün karışıklık/korku/kızgınlık/dehşet/öfke arasında nasıl gidip geldiğini izledim. Tam parmaklarım tetiği çekmişti ki, beni yere bıraktı.

Silahın gücü yatıştırıcıydı; sesi ise umduğumdan çok daha yüksekti. Yankıları kulağımda ve vücudumdaki her kalp atışımda titreşiyordu.

Tatlı bir tür müzikti.

Küçük bir zaferdi.

Çünkü bu kez kan Adam'ın kanı değildi.

KIRK

Warner yere düştü.

Kalktım ve onun silahıyla kaçmaya başladım.

Adam'ı bulmalıydım. Araba çalmalıydım. James'le Kenji'yi bulmalıydım. Araba kullanmayı öğrenmeliydim. Her şeyi tam olarak bu sırayla yapmalıydım.

Adam ölmüş olamazdı.

Adam ölmemişti.

Adam ölmeyecekti.

Gün batarken ayaklarım kaldırıma sabit bir ritimle çarpıyordu, tişörtümle yüzüme kan sıçramıştı, ellerim hâlâ hafifçe titriyordu. Keskin bir rüzgar etrafımda hızla esti ve beni içinde yüzmekte olduğum bu çılgın gerçeklikten sarsarak çıkardı. Güçlükle bir nefes aldım, gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım ve karanlık çökmeden önce çok fazla vaktimin olmadığını fark etim. En azından sokaklar epeydir boşalmış durumdaydı. Ama Warner'ın adamlarının nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Acaba Warner'ın da iz sürme serumu var mıydı? Acaba öldüğünü biliyorlar mıydı?

Karanlık köşelere daldım, ipucu için sokakları okumaya çalıştım. Adam'ın nerede yere düştüğünü hatırlamaya uğraşıyordum ama hafızam aşırı derecede zayıf ve dağınıktı; beynim de bu tür detaylarım farkına varamayacak kadar kötü durumdaydı. O iğrenç an, zihnimde bir delilik kümesi gibiydi. Hiçbir anlam veremiyordum ve Adam şu anda her yerde olabilirdi. Ona her şeyi yapmış olabilirlerdi.

Ne aradığımı bile bilmiyordum.

~~Vaktimi boşa harcıyor olabilirdim.~~

Ani bir hareket duydum ve hızla bir ara sokağa fırladım, elimde kayganlaşan silahı daha sıkı kavradım. Artık bir silahı ateşlediğim için elimdeyken daha rahattım, ne beklemem gerektiğinin ve nasıl çalıştığının daha çok bilincindeydim. Ama bu kadar ölümcül bir şeyle bu kadar çabuk rahat olduğum için mutlu mu olmalıydım yoksa dehşete mi düşmeliydim, bilmiyordum.

Ayak sesleri duydum.

Duvara yaslanarak kalktım, kollarımı, bacaklarımı kaba dokulu yüzeye yapıştırdım. Gölgelerin beni gizlediğini umut ediyordum. Acaba Warner'ı bulmuşlar mıydı?

Bir askerin tam önünden geçişini izledim. Göğsüne asılı tüfekleri vardı, elindeyse daha küçük otomatik bir silah vardı. Başımı eğip kendi elimdeki silaha baktım ve ne çok farklı çeşidin olduğunu hiç bilmediğimi fark ettim. Tek bildiğim bazılarının diğerlerinden daha büyül olduğuydu. Bazılarının sürekli yeniden doldurulması gerekiyordu. Şu anda elimde tuttuğum gibi olan bazılarınıysa gerekmiyordu. Belki Adam bana farkları öğretebilirdi.

Adam.

Nefesimi içime çekip elimden geldiğince sessiz ilerledim sokaklarda. Önümdeki kaldırımda kopkoyu bir gölge görünce

uzak durmaya çalıştım. Ama yaklaştıkça fark ettim ki gölge falan değildi bu. Bir lekeydi.

Adam'ın kanı.

Dişlerimi sıktım, ta ki acı, çığlıkları korkutup kaçırana dek. Kısa, sığ, aşırı hızlı soluyordum. Odaklanmaya ihtiyacım vardı. Bu bilgiyi kullanmalıydım. Dikkatimi vermeliydim-

Kan izlerini takip etmeliydim.

Adam'ı sürükleyip götüren her kimse ortalığı temizlemek için dönmemişti. Düzenli bir şekilde damlamış kanlar ana yoldan ayrılıp loş ara sokaklara doğru ilerliyordu. Ortalık öyle karanlıktı ki kan damlalarını görebilmek için eğilip yere yakından bakmak zorunda kalıyordum. Kan damlalarının izini yitirmeye başlamıştım. Buradakiler daha azdı. Galiba tümüyle kaybolmuşlardı. Bulduğum kara benekler kan damlası mıydı, kaldırıma yapışmış eski sakızlar mıydı yoksa bir başkasının etinden damlayan can mıydı, bilemiyordum. Adam'ın izini kaybetmiştim.

Birkaç adım geriledim, izleri tekrar takip etmeye başladım.

Bunu 3 kez daha yaptıktan sonra onu bir yere sokmuş olduklarını düşündüm. Eski ve paslı kapısı hiç açılmamış gibi duran eski, çelik bir yapı vardı. Yıllardır kullanılmamışa benziyordu. Başka seçenek göremedim.

Kapının koluna asıldım. Kilitliydi.

Tüm ağırlığımı vererek kapıyı kırmaya, omuz atarak açmaya çabaladım ama elime tek geçen sağımı solumu acıtmak oldu. Adam'dan gördüğüm gibi kapının kilidine ateş edebilirdim ama ne silah kullanma becerimden ne hedefi tutturabileceğimden ne de gürültüyü göze alabileceğimden emin değildim. Burada olduğumu bilmelerine izin veremezdim.

Binaya girmenin bir başka yolu olmalıydı.

Binaya girmenin başka yolu yoktu.

Huzursuzluğum büyüyordu. Çaresizliğim beni felç ediyordu. İsterim beni mahvetmekle tehdit ediyordu ve ciğerlerim patlayana kadar haykırmak istiyordum. Adam bu binadaydı. Burada olmaya mecburdu.

Binanın kapısında duruyor ama içeri giremiyordum.

Olamazdı bu.

Yumruklarımı sıktım, beni kucaklayıp saran o delirtici çaresizliğe karşı koymaya çalıştım ama çıldırdığımı hissediyordum. Delirmiştim. Aklımı kaçırmıştım. Adrenalin kaçıp gidiyordu, dikkatim kayıp gidiyordu, güneş ufukta batıyordu ve ~~James'i, Kenji'yi ve Adam'ı Adam'ı Adam'ı ve Warner'ın vücudumu saran ellerini ağzımdaki dudaklarını boynumu öpen dilini ve~~

her yerdeki

her yerdeki

her yerdeki

kanı hatırlayıp salakça bir şey yaptım.

Kapıya yumruğumu indirdim.

Bir an içinde zihnim adalelerime yetişti ve etin çeliğe çarpışına, sağ kolumdaki her bir kemiğin kırılışının acısını hissetmeye kendimi hazırladım. Ancak yumruğum 30 santim kalınlığındaki çeliği, karşısında tereyağı varmışçasına delip geçti. Şaşalamıştım. Aynı patlamaya hazır enerjiyi toplayıp kapıya bir tekme savurdum. Ellerimi kullanarak çeliği paramparça ettim, vahşi bir hayvan gibi pençelerimle metali yarıp kendime bir yol açtım.

İnanılmazdı. Coşku vericiydi. Tümüyle vahşiceydi.

Herhalde Warner'ın işkence odasındaki betonu da böyle delip geçmiştim. Bu da demek oluyor ki Warner'ın işkence odasındaki betonu nasıl delip geçtiğimi aslında bilmiyordum.

Açtığım delikten tırmanıp içerideki gölgelere karıştım. Zor

olmamıştı. İçerisi zifiri karanlıktı. Ne bir ışık ne bir makine ya da elektrik sesi vardı. Doğaya terk edilmiş, boş ve sıradan depolardan biriydi.

Yerlere baktıysam da kan izi göremedim. Kalbim aynı anda hem yükseldi hem de yere çakıldı. Adam'ın iyi olmasına ihtiyacım vardı. Sağ olmasına. Adam ölmemişti. Ölemezdi.

Adam, James'e onu almak için döneceğine dair söz vermişti.

Bu sözünden asla dönmezdi.

Önce etrafta asker vardır korkusuyla temkinlice, ağır ağır hareket ettim. Fakat çok geçmeden farkına vardım ki bu binada tek bir yaşam sesi bile yoktu. Koşmaya karar verdim.

İhtiyatı cebime tıktım, gerekirse oradan uzanıp alabilmeyi umut ettim. Kapılardan uçarcasına geçtim, köşeleri savrularak döndüm, her bir ayrıntıyı zihnime kazıdım. Burası sadece bir depo değildi. Fabrikaydı.

Duvarlara eski makineler dizilmiş, taşıyıcı bantlar yerlerinde donakalmış, binlerce kutu dağ gibi yığılmıştı. Hafif bir nefes, boğuk bir öksürük işittim.

Çift kanatlı bir kapıdan fırlayıp geçtim, o cılız sesi aradım, en ufak ayrıntılara odaklanmaya çabaladım. Kulaklarımı dört açtığımda sesi tekrar duydum.

Güçlükle soluyordu birisi.

Yaklaştıkça daha net duyar olmuştum. Adam olmalıydı bu. Silahımı kaldırıp ateş etmeye hazırlandım. Gözlerim pür dikkat saldırgan arıyordu. Bacaklarım çevikçe, zahmetsizce, sessizce hareket ediyordu. Az daha kolilerin yere düşürdüğü gölgeye kurşun sıkacaktım. Bir köşeyi daha döndüm.

Yere yıkılmama ramak kalmıştı.

Adam, üstü çıplak, her yanı kan revan içinde, bileklerinden bağlı vaziyette sallanıyordu. Başı önüne düşmüştü ve sol bacağı, baldır hizasından sarılı turnikeye rağmen kandan sırılsık-

lamdı. Vücudunun ne kadar zamandır böyle bileklerinden asılı olduğunu bilmiyordum. Omuzlarının çıkmamış olmasına şaşırmıştım doğrusu. Hâlâ mücadele etmeye çalışıyor olmalıydı.

Bileklerine dolanmış ip, tavan boyunca giden bir tür metal çubuğa bağlanmıştı. Daha yakından bakınca çubuğun, taşıma bandın bir parçası olduğunu gördüm. Adam'ın da bandın üstünde yattığını.

Fabrikadan ibaret değildi burası.

Bir mezbahaydı.

İsteriye teslim olma lüksüm olmayacak kadar fakirdim şu anda.

Onu aşağı indirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ancak yaklaşmaya çekiniyordum. Gözlerimle etrafı taradım, bir yerlerde pusuya yatmış askerlerin beklediğinden neredeyse emindim. Derken, belki de başından beri bir tehdit yerine konmadığım kafama dank etti. Hele ki Warner beni sürükleyip götürmeyi başardıysa.

Hiçkimse beni burada görmeyi beklemiyordu.

Taşıma bandına tırmandım, Adam da başını kaldırmaya çalıştı. Hayal gücümün beni felç etmesine izin vermemek için, yaralarına çok dikkatli bakmamaya çalıştım. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

"Adam?.."

Ani bir enerji patlamasıyla başını kaldırıverdi. Gözleri beni buldu. Yüzüne neredeyse hiç dokunulmamıştı; sadece ufak tefek morluklar ve küçük çizikler vardı. Aşina olan şeylere odaklanmak beni bir nebze sakinleştirmişti.

"Juliette-?"

"İpleri kesip seni indirmem lazım-"

"İsa aşkına, Juliette - nasıl buldun beni?" Öksürdü. Hırıldadı. Hızla bir nefes aldı.

"Daha sonra." Uzanıp yüzüne dokundum. "Sonra her şeyi anlatırım. Önce bir bıçak bulmam lazım."

"Pantolonumda-"

"Ne?"

"İçinde" - yutkundu- "pantolonumda var-"

Ceplerini araştırdım, başını iki yana salladı. Ona baktım. "Nerede - "

"Pantolonumun *içinde* bir cep var-"

Üstündekileri yırtarcasına çıkardım. Bol pantolonunun astarına dikilmiş küçük bir cep vardı. Elimi içine soktum, küçük bir çakı çıktı. Kelebek çakı. Daha önce de görmüştüm bunlardan.

Yasadışıydılar.

Taşıma bandına kolileri üst üste dizmeye başladım. Üstlerine tırmandım, ne yaptığımı umarım biliyorumdur, diye dua ettim. Bıçak jilet gibi keskindi ve Adam'ın bileğindeki düğümleri hemen açtı. Geç de olsa farkına varmıştım ki, kaçmak için kullandığımız aynı ipti bu.

Adam özgür kalmıştı. Aşağı indim, bıçağı katlayıp cebime koydum. Adam'ı buradan nasıl çıkaracağımı bilemiyordum. Bilekleri tahriş olmuş, kanıyordu. Bedeni tek parça acıdan oluşuyordu, kurşun isabet etmiş bacağından kanlar akıyordu.

Düşecek gibi oldu.

Ona elimden geldiğince kibar şekilde destek olmaya, onu, canını yakmadan kendime bastırmaya çalıştım. Canının yandığından bir kez olsun söz etmedi ve nefes almakta güçlük çektiğini gizlemek için elinden geleni yaptı. Tüm bu acı karşısında yüzünü buruşturuyor, ancak fısıltıyla da olsa tek bir şikayetini dile getirmiyordu. Tüm söylediği, "Beni bulduğuna inanamıyorum," oldu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Hiç de sırası olmadığı-

nı biliyordum. Mantıksız olduğunu biliyordum. Yine de onu öptüm.

"Ölmeyeceksin," dedim ona. "Buradan çıkacağız. Bir araba çalacağız. James ile Kenji'yi bulacağız. Sonra tekrar güvende olacağız."

Gözlerini dikip bana baktı. "Tekrar öp beni," dedi.

Öyle de yaptım.

Tekrar kapıya ulaşmak adeta bir ömür sürmüştü. Adam bu binanın ta içlerine gömülmüştü ve ön kapının yolunu bulmak sandığımdan da zor olmuştu. Adam elinden geldiğince hızlı hareket etmek için çaba harcadığı halde, çok yavaştı. "Warner'ın beni bizzat öldürmek istediğini söylediler," diye açıklamada bulundu. "Sırf kaçamayayım diye beni kasten bacağımdan vurduğunu. Böylelikle seni kaçırıp götürecek, ardından yanıma dönecek fırsatı olmuş. Belli ki planı beni işkenceyle öldürmekti." Yüzünü astı. "Tadına varmak istediğini, beni aceleyle öldürmek istemediğini söyledi." Acı bir kahkaha. Kısa bir öksürük.

~~Elleri bedenimde elleri bedenimde elleri bedenimde~~

"Yani seni sadece bağladılar, sonra terk edip gittiler mi?"

"Beni hiç kimsenin bulamayacağını söylediler. Binanın tepeden tırnağa betondan ve güçlendirilmiş çelikten yapıldığını, içeri hiç kimsenin zorla giremeyeceğini söylediler. Warner hazır olduğunda buraya gelecekti." Durdu. Bana baktı. "Sağ salim olduğuna öyle sevindim ki."

Ona gülümsedim. Organlarımın dökülmemesi için uğraşıyordum. Kafamdaki delikler görünmesin diye çabalıyordum.

Kapıya vardığımızda durakladı. Metal lime lime olmuştu. Sanki vahşi bir hayvan saldırmış ama kaybetmiş gibiydi. "Nasıl oldu da-"

"Bilmiyorum," diye kabullendim. Omuz silkmeye, kayıtsız davranmaya çalıştım. "Yumrukladım işte."

"Sadece yumrukladın."

"Biraz da tekmeledim."

Gülümsedi. Kollarına atılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Dikkatimi yüzüne vermeliydim. Gözlerimin mahvolmuş bedeninde gezinmesine izin veremezdim.

"Hadi, gel," dedim ona. "Yasa dışı bir şeyler yapalım."

Adam'ı gölgelerde bırakıp ana yolun kenarına fırladım, terk edilmiş otomobillere baktım. Üç farklı ara sokağı dolaştıktan sonra nihayet bir arabaya denk geldik.

"Nasılsın?" diye sordum ona, yanıtı duymaktan çekinerek.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Başıyla onaylarmış gibi bir hareket yaptı. "İyi," dedi.

Hiç iyi değildi bu.

"Sen burada bekle."

Mürekkep gibi karanlıktı hava, görünürlerde tek bir sokak lambası yoktu. Bu iyiydi. Bir bakıma da kötüydü. Bana hem avantaj sağlıyordu hem de saldırılara karşı korunaksız hale getiriyordu. Gözümü dört açmalıydım. Parmak uçlarımda arabaya yaklaştım.

Camı kırmaya hazırdım ama önce kapının kolunu yokladım. Ne olur ne olmaz diye.

Kapı açıktı.

Kontak anahtarı arabanın üstündeydi.

Arka koltukta yiyecek paketleri vardı.

Birisi bu beklenmedik sokağa çıkma yasağını duyuran alarmla paniğe kapılmış olmalıydı. Elindeki her şeyi olduğu gibi bırakıp bir yerlere saklanmıştı. İnanılmazdı. Bir de araba kullanmayı bilsem harika olacaktı.

Koşa koşa Adam'ın yanına döndüm, onun topallayarak yolcu tarafına oturmasına yardım ettim. Oturur oturmaz ne kadar acı çektiğini anladım. Vücudunu herhangi bir şekilde bükmek.

Kaburgalarına baskı uygulamak. Kaslarını germek. "Bir şeyim yok," diye yalan söyledi bana. "Uzun süre ayakta duramıyorum."

Arkaya uzanıp alışveriş torbalarını karıştırdım. İçlerinde gerçek yiyecekler vardı. Sadece Otomatlara konan o tuhaf bulyon küpleri değil, sebze ve meyveler. Warner bile bize hiç muz vermemişti.

Sarı meyveyi Adam'a uzattım. "Ye şunu."

"Yiyebileceğimi hiç-" duraksadı. Elindeki nesneye baktı. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Galiba öyle."

Bu olasılıksızlığı düşünüp taşınmaya zamanımız yoktu. Muzun kabuğunu soydum. Küçük bir ısırık almaya ikna ettim onu. İyi bir şey olmasını umuyordum. Muzda potasyum olduğunu duymuştum. Midesinde tutabilmesi için dua ediyordum.

Dikkatimi ayaklarımın altındaki makineye vermeye çalıştım.

"Sence Warner bizi bulana kadar ne kadar zamanımız var?" diye sordu Adam.

Birkaç yudum oksijen almaya çalıştım. "Bilmiyorum."

Bir an sessizlik oldu. "Elinden nasıl kurtuldun?.."

Yanıt verirken ön camdan dışarıya diktim gözümü. "Vurdum onu."

"Hadi canım." Sürpriz. Huşu. Hayranlık.

Ona Warner'ın tabancasını gösterdim. Kabzasına özel bir desen kazınmıştı.

Adam apışıp kalmıştı. "Yani o... öldü mü?"

"Bilmiyorum," dedim sonunda utanıp. Bakışlarımı indirdim, direksiyonun üstündeki girintilere baktım. "Emin değilim." Tetiği çekmekte çok gecikmiştim. Beklemediğim kadar sertti tetik. Silahı ellerimde tutmak düşündüğümden de zordu. Mermi vücuduna isabet ettiğinde Warner beni zaten indiriyor-

du. Kalbine nişan almıştım.

Iskalamamış olmak için Tanrı'ya yakarıyordum.

İkimiz de fazlasıyla sessizdik.

"Adam?"

"Evet?"

"Araba kullanmayı bilmiyorum."

KIRK BİR

"Şansın varmış ki araba düz vites değil." Gülmeye çalıştı.

"O ne demek?"

"Vitesleri elle değiştiriyorsun."

"Yani?"

"Bundan biraz daha karışık."

Dudağımı ısırdım. "James ile Kenji'yi nerede bıraktığımızı hatırlıyor musun?" Oradan ayrılmış olmaları ihtimalini hayal bile etmek istemiyordum. Yakalandıklarını. Hiçbir şeyi. Bu düşünceyi zihnimden bile geçiremiyordum.

"Evet." Sanırım o da benimle tam olarak aynı şeyi düşünmüştü.

"Oraya nasıl gideceğim?"

Adam bana sağdakinin gaz pedalı olduğunu söyledi. Soldaki frendi. Arabayı hareket ettirmek için vitesi *D* konumuna getirmem gerekiyordu. Sağa sola dönmek için de direksiyonu kullanacaktım. Arkamı görmemi sağlayan aynalar vardı. Farları yakamazdım ve ay ışığında yol bulmaya çalışacaktım.

Kontağı çevirdim, frene bastım, vitesi değiştirdim. İhtiyaç duyduğum tek navigasyon sistemi Adam'ın sesiydi. Frenden

ayağımı çektim. Gaza bastım. Az daha bir duvara tosluyorduk.

Terk edilmiş binaya nihayet böyle dönebildik.

Gaz. Fren. Gaz. Fren. Aşırı gaz. Aşırı fren. Adam şikayet etmiyordu ve bu daha da kötüydü. Araba sürüşümün onun yaralarına neler yaptığını tahmin bile edemiyordum. En azından hâlâ hayatta olduğumuza şükrediyordum, şimdilik.

Neden hiç kimsenin bizi görmediğini bilmiyordum. Belki de Warner gerçekten ölmüştü. Her yere bir karmaşa mı hakim diye merak ettim. Şehirde neden hiç asker olmadığını merak ettim. Hepsi de ortadan kaybolmuşlardı.

Sanırım.

Belli belirsiz tanıdık gelen yıkık dökük binaya vardığımızda arabayı otoparka bırakmayı unutuyordum neredeyse. Adam'ın direksiyona uzanıp bunu benim yerime yapması gerekti. Onu arka koltuğa geçirdim, nedenini sordu.

"Çünkü arabayı Kenji sürecek ve kardeşin seni bu halde görsün istemiyorum. Karanlıkta gövdeni görmez. Yaralandığını görmese de olur bence."

Sonsuz bir anın ardından başını öne salladı. "Sağ ol."

Çıkıp yıkık binaya doğru koştum. Kapıyı çekip açtım. Karanlıktaki iki figürü güçlükle seçebildim. Gözlerimi kırpıştırınca figürler de netleşti. James, başını Kenji'nin kucağına koymuş, uyuyordu. Çantalar açılmış, konserve kutuları yere saçılmıştı. Sağ salimdiler.

Tanrı'ya şükür sağ salimdiler.

Sevinçten ölebilirdim.

Kenji, James'i kaldırıp kucağına aldı, oğlanın ağırlığıyla biraz zorlandı. Yüzü pürüzsüz, ciddi, korkusuzdu. Gülmüyordu. Aptalca bir şey söylemedi. Sanki haberi varmış gibi, geri dönmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü biliyormuş gibi, böyle perişan halde görünmemin, üstümün başımın kan içinde

olmasının tek bir sebebi olabilirmiş gibi, gözümün içine baktı. Muhtemelen yüzüm de kanlanmıştı. Ellerim de. "Adam nasıl?"

Az kalsın oracıkta kendimi yitirecektim. "Arabayı senin sürmen gerekiyor."

Derin bir nefes aldı. Başını birkaç kez öne salladı. "Sağ ayağım hâlâ sağlam," dedi bana, ama sağlam olmasaydı da umursamazdım. Sözünü ettiği o güvenli yere ulaşmalıydık ve arabayı ben kullandığım sürece bir yere gittiğimiz yoktu.

Kenji, uyuyan James'i yolcu koltuğuna oturttu, onun uyanık olmadığına sevindim.

Çantaları kapıp arka koltuğa taşıdım. Kenji sürücü koltuğuna oturdu. Dikiz aynasından baktı. "Seni sağ gördüğüme sevindim, Kent."

Adam gülümser gibi oldu. Başını iki yana salladı. "James'e göz kulak olduğun için sağ ol."

"Artık bana güveniyor musun?"

Hafifçe içini çekti. "Belki."

"*Belki*ye de razıyım ben," deyip sırıttı. Arabayı çalıştırdı. "Hadi, gidelim buradan."

Adam titriyordu.

Çıplak vücudu soğuk havanın, saatler süren işkencenin, kendine bu kadar süre hakim olmanın gerginliğiyle nihayet pes etmişti. Çantaları karıştırıp bir palto aradım ama elime gömlekten, kazaktan başka bir şey geçmedi. Bunları, canını yakmadan ona nasıl giydirebileceğimi bilmiyordum.

Kazakları kesmeye karar verdim. Kelebek çakıyı çıkardım, Adam'ın kazaklarından birkaçını kesip üstüne battaniye gibi örttüm. Başımı kaldırdım. "Kenji, bu arabanın kaloriferi var mı?"

"Çalışıyor ama dandik. Kendini zor ısıtıyor."

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Çok kalmadı."

"Bizi takip eden birilerini gördün mü?"

"Hayır." Duraksadı. "Çok tuhaf. Sokağa çıkma yasağına rağmen ortada hızla dolaşan bir araba neden kimsenin dikkatini çekmedi, bir türlü anlayamıyorum. Bu işte bir acayiplik var."

"Biliyorum."

"Neden olduğunu bilmiyorum ama belli ki takip serumum işe yaramıyor. Ya beni artık umursamıyorlar ya da artık işe yaramıyor. Sebebini de bilmiyorum."

Bilincimin yamacında küçücük bir ayrıntı oturuyordu. Onu inceledim. "Kaçtığın gece bir kulübede yattığını mı söylemiştin?"

"Evet, niye sordun?"

"Neredeydi peki?.."

Omuz silkti. "Ne bileyim. Kocaman bir tarlada. Çok acayipti. Değişik bir sürü şey yetişiyordu orada. Meyve sanıp bir şeyi yemeye kalkıştım, ama sonradan fark ettim ki bok gibi kokuyordu."

Nefesimi tuttum. "Boş bir tarla mı dedin? Çıplak mıydı? Terk edilmiş miydi?"

"Evet."

"Nükleer saha," dedi Adam, jetonunun düştüğü anlaşılıyordu sesinden.

"Ne nükleer sahası yahu?" diye sordu Kenji.

Durup açıkladım.

"Vay canına." Kenji direksiyonu sımsıkı kavradı. "Yani orada ölebilirdim ama ölmedim, öyle mi?"

Onu duymazdan geldim. "Peki, o zaman bizi nasıl buldular? Nerede yaşadığını nasıl öğrendiler-?"

"Bilmiyorum," deyip içini çekti Adam. Gözlerini yumdu. "Belki de Kenji bize yalan söylüyor."

"Yapma yahu, ne diye size-"

"Ya da," diyerek onun sözünü kesti Adam, "belki de Benny'yi satın aldılar."

"Hayır," dedim nefesimi tutarak.

"Mümkündür."

Hepimiz bir süre sessiz kaldık. Pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama bir faydası olmamıştı. Gece göğü, etrafımızdaki dünyayı boğan bir zift çukuruydu.

Adam'a dönüp baktığımda başını geriye yaslamış, ellerini sımsıkı kenetlemiş olduğunu gördüm. Karanlıkta dudakları neredeyse bembeyazdı. Kazakları ona daha da sıkı sardım. Yaprak gibi titrememek için kendini tutuyordu.

"Adam..." Alnına düşen bir tutam saçı geriye attım. Saçları biraz uzamıştı ve daha önce buna hiç dikkat etmediğimin farkına vardım. Hücreme adımını attığı gün saçları kısacık kesilmişti. Koyu renk saçlarının böyle yumuşacık olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Tıpkı erimiş çikolata gibiydi. Saçını kesmeyi ne zaman bıraktığını merak ettim.

Çenesini esnetti. Dudaklarını güç bela araladı. Bana tekrar tekrar yalanlar söyledi. "İyiyim," dedi.

"Kenji-"

"Söz veriyorum, beş dakikada oradayız. Bu aptal şeyi tam gaz sürmeye çalışıyorum-"

Adam'ın bileklerine dokundum, tahriş olmuş cildinde parmak uçlarımı gezdirdim. Kanlı yaraların üstünde. Avucunu öptüm. Zar zor nefes aldı. "Bir şeyin kalmayacak," dedim ona.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Başını öne sallamaya çalıştı.

Kenji damdan düşer gibi, "Siz birlikte olduğunuzu neden daha önce söylemediniz?" diye soruverdi. Sesi monoton ve ifadesizdi.

"Ne?" Hiç de yüzümün kızaracağı zaman değildi şimdi.

Kenji içini çekti. Dikiz aynasında bir an göz göze geldik. Yüzündeki şişlik neredeyse inmişti. Yüzü iyileşiyordu. "Böyle bir şeyi gözden kaçırmak için *kör* olmak lazım. Sana nasıl bakıyor. görmüyor musun? Hayatında hiç kadın görmemiş gibi. Açlıktan ölen bir adamın önüne yemek koyup da yiyemezsin demişler gibi."

Adam'ın gözleri birden açılıverdi. Göz göze gelmeye çalışım ama bana bakmadı.

"Neden bana söylemediniz?" diye sordu Kenji tekrar.

"Hiç fırsat olmadı." diye yanıtladı Adam. Sesi fısıltıdan bile hafifti. Gücünü hızla yitiriyordu. Konuşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Enerjisini saklaması gerekliydi.

"Dur bir saniye, onunla mı konuşuyorsun, benimle mi?" Kenji dönüp bize baktı.

"Bunu daha sonra konuşuruz-," demeye çalıştım ama Adam başını iki yana salladı.

"Sana sormadan James'e söyledim. Bir... tahminde bulundum." Durdu. "Öyle yapmamalıydım. Seçme hakkın olmalıydı. Daima bir seçme hakkın olmalıydı. Benimle olmayı istiyorsan bu da senin seçimin."

"Bana bakın. Bundan sonra sizleri duymamış gibi yapacağım. tamam mı?" Kenji eliyle gelişigüzel bir hareket yaptı. "Siz bildiğiniz gibi takılın."

Ama Adam'ın gözlerini, yumuşak, hem de çok yumuşak dudaklarını incelemeye kendimi kaptırmıştım. Adam kaşlarını çattı.

Kulağına doğru eğilip sesimi alçalttım. Sadece onun duyabilmesi için fısıldadım.

"İyileşeceksin," diye söz verdim ona. "İyileşince de sana yaptığım seçimi göstereceğim. Bedeninin her bir santimini dudaklarımla ezberleyeceğim."

Ansızın titreyerek nefesini verdi. Güçlükle yutkundu.

Gözleri beni dağlıyordu sanki. Ateşi çıkmış gibiydi, işleri daha da mı kötüleştiriyorum diye merak ettim.

Kendimi geri çekiyordum ki beni durdurdu. Elini bacağıma koydu. "Gitme," dedi. "Beni, aklımı kaçırmaktan alıkoyan tek şey, dokunuşun."

KIRK İKİ

"Geldik, artık gece oldu. Demek ki hesaplamalarım doğruysa aptalca bir şey yapmamış olmalıyız."

Kenji otoparka yöneldi. Tekrar yer altındaydık, garaj gibi bir yerdi burası. Daha demin dışarıdayken kaşla göz arasında yerin dibine girmiştik. Karanlıkta fark etmek şöyle dursun, normalde bile yerini bulmak imkansıza yakındı. Kenji buranın gözlerden uzak olduğu konusunda doğruyu söylemişti.

Son birkaç dakikadır Adam'ı uyanık tutmaya çabalıyordum. Vücudu tükenmişlikle, kan kaybıyla, açlıkla ve daha bir milyon farklı acıyla baş etmeye çalışıyordu. Elim kolum bağlıydı.

"Adam'ı doğruca hastane kısmına götürmek lazım," dedi Kenji.

"Hastaneleri de mi var?" Kalbim bir bahar vakti deniz paraşütüyle uçuyordu sanki.

Kenji sırıttı. "Burada yok yok. Akıllara zarar." Tavandaki bir düğmeye basınca eski sedan arabanın içi hafifçe aydınlandı. Kenji kapıyı açıp çıktı. "Burada bekleyin- ben sedye getirmesi için birilerini bulayım."

"Ya James?"

"Ha." Kenji'nin ağzı seğirdi. "O... şey - biraz daha uyuyacak."

"Bu da ne demek şimdi?.."

Genzini temizledi. Bir kez. İki kez. Üstündeki kırışıkları düzeltti. "Ona... bu yolculuğu hafif geçirmesi için bir şeyler vermiş olabilirim de, olmayabilirim de."

"On yaşındaki çocuğa *uyku hapı* mı içirdin sen?" Bu gidişle Kenji'nin kafasını kırmam gerekecekti.

"Başından sonuna uyanık olsa daha mı iyiydi sence?"

"Adam seni öldürecek."

Kenji, Adam'ın kapanan gözlerine baktı. "Eh, hiç değilse bu gece öldürmeyeceği için şanslıyım." Duraksadı. Arabanın içine eğildi, ellerini James'in saçlarında gezdirdi. "Çocuk değil melek. Sabaha bir şeyciği kalmaz," dedi.

"Bu yaptığına *inanamıyorum*-"

"Dur bir saniye-" Ellerini havaya kaldırdı. "Güven bana. Hiçbir şey olmayacak. Sadece gerekenden fazla travmaya maruz kalmasını istemedim." Omuz silkti. "Ne biliyorsun? Belki de Adam beni takdir edecek."

"Seni geberteceğim." Adam'ın sesi hafif bir mırıltıydı.

Kenji güldü. "Biraz daha sık dişini, kardeşim. Yoksa ciddi olmadığını düşüneceğim."

Kenji gözden yitti.

Adam'ı seyrettim, uyanık kalması için onu teşvik ettim. Neredeyse artık güvende olduğumuzu söyledim. Dudaklarımı alnına değdirdim. Yüzündeki her bir gölgeyi, her bir çizgiyi, her kesiği ve morluğu inceledim. Adaleleri gevşedi, yüz ifadesindeki gerginlik kayboldu. Biraz daha rahat solumaya başlamıştı. Üst dudağını öptüm. Alt dudağını öptüm. Yanaklarını. Burnunu. Çenesini.

Ardından her şey göz açıp kapayana kadar oldu.

4 kişi arabaya doğru koştu. 2'si yaşça benden büyüktü, di-

ğer 2'si yaşça diğerlerinden de büyüktü. İkisi kadın ikisi erkek. "Nerede o?" diye sordu yaşlıca olan kadın. Hepsi de endişeyle etraflarına bakıyorlardı. Onlara baktığımı görebiliyorlar mıydı acaba?

Kenji, Adam'ın kapısını açtı. Artık gülmüyordu. Aslını isterseniz.. farklı görünüyordu. Daha güçlü. Daha hızlı. Hatta daha uzun boylu. Kontrol ondaydı. Otoriteydi Kenji. Bu insanlar *tanıyorlardı* onu.

Adam'ı sedyeye yatırıp derhal durum değerlendirmesi yaptılar. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Kırık kaburgalardan söz ediyordu biri. Bir başkası kan kaybından. Solunum yolun, ciğer kapasitesi ve *ne olmuş bunun bileklerine?* Nabzını ölçmekle ilgili bir şey, ardından *kanaması ne kadardır sürüyor?* Genç erkek ve kadın bana bakıyorlardı. Tuhaf kıyafetleri vardı.

Tuhaf üniformaları. Baştan aşağı beyaz giymişlerdi ve elbiselerinin yanından gri şeritler iniyordu. Tıbbi bir üniforma mı diye merak ettim.

Adam'ı almış götürüyorlardı.

"Durun-" arabadan tökezleyerek indim. "Durun! Ben de onunla gitmek istiyorum-"

"Şimdi olmaz." Kenji beni durdurdu. Tavrı yumuşadı. "Onlar yapmaları gerekeni yaparken Adam'ın yanında olamazsın. Şimdi değil."

"Ne demek istiyorsun? Ona ne yapacaklar ki?" Dünya bir netleşip bir bulanıklaşıyor, hareketler kesikleşiyor, titreşen gri tonlar ortaya çıkıyordu. Ansızın her şey anlamını yitirdi. Ansızın her şey aklımı karıştırır oldu. Ansızın kafam bir kaldırım taşına dönüştü ve ezilerek öldürüldüm. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Kenji'nin kim olduğunu bilmiyordum. Kenji, Adam'ın arkadaşıydı. Onu Adam tanıyordu. Adam. Benim Adam'ım. Benden alıp götürdükleri, yanında olamadığım, ya-

nında olmak istediğim ama yanında olmama izin verilmeyen ve sebebini bilmediğim-

"Ona yardım edecekler - *Juliette* - kendini toparlaman gerekiyor. Şimdi pes edemezsin. Biliyorum, feci bir gündü - ama sakin kalman gerekiyor." Sesi. Öyle kararlıydı ki. Birden öyle akıcı konuşmaya başlamıştı ki.

"*Sen de kimsin*?.." Paniklemeye başlamıştım. James'i tuttuğum gibi oradan kaçmak istiyordum ama yapamazdım bunu. Kenji, James'e bir şey yapmıştı ve onu nasıl uyandıracağımı bile bilmiyordum. Ona dokunamazdım. Tırnaklarımı söküp atmak istiyordum. "*Kimsin sen-*"

Kenji içini çekti. "Açlıktan öleceksin. Bitap düştün. Şok geçiriyor, bir ton farklı hissi aynı anda duyuyorsun. Mantıklı davran. Sana zarar vermeyeceğim. Artık güvendesin. Adam güvende. James güvende."

"Onun yanında olmak istiyorum - ona ne yaptıklarını görmek istiyorum -"

"Buna izin veremem."

"Bana ne yapacaksın? Niye beni buraya getirdin?.." Gözlerim fal taşı gibi açılmış, bir o yana bir diğerine dönüyordu. Fırıldak gibi dönüyordum, kendi hayal gücümün okyanusunun orta yerinde mahsur kalmıştım, yüzmeyi de bilmiyordum. "Ne istiyorsun benden?"

Kenji yere baktı. Alnını ovaladı. Cepine uzandı. "Bunu yapmak zorunda kalmayı hiç istememiştim."

Galiba haykırdım.

KIRK ÜÇ

Uyandığımda eski, gıcırdayan bir merdivendim.

Birisi beni temizleyip pırıl pırıl yapmıştı. Tenim kadife gibiydi. Kirpiklerim yumuşacık, saçım pürüzsüzdü ve düğümleri çözülmüştü, yapay ışıkta parlıyordu, tenimin soluk kıyılarına bir çikolata nehri gibi vuruyor, hafif dalgalar köprücük kemiğimin üstünden dökülüyordu. Tüm eklemlerim sızlıyor, gözlerim giderilmesi imkansız bir yorgunlukla yanıyordu. Kalın örtünün altında çırılçıplaktım. Kendimi hiç bu kadar el değmemiş hissetmemiştim.

Ama kafayı buna yoramayacak kadar mecalsizdim.

Uykulu gözlerim içinde bulunduğum mekanın mal dökümünü yaptı ama zaten çok da bir şey yoktu. Yatakta yatıyordum. 4 duvar vardı. 1 de kapı. Yanıbaşımda küçük bir sehpa. Üstünde bir bardak su. Tepemde uğuldayan fluoresan lambalar. Her şey beyaz.

Bildiğim her şey değişiyordu.

Su bardağına uzandım ve kapı açılınca örtüyü çekebildiğim kadar yukarı çektim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Plastik gözlük takmış uzun boylu bir adamdı bu. Siyah çerçeve. Basit bir kazak. Ütülü pantolon. Açık kumral saçları gözlerine kadar iniyordu.

Elinde bir not panosu vardı.

"Kimsin sen?"

Odanın kenarında durduğunu fark etmediğim bir iskemleyi tuttu. İleri itti. Yatağımın yanına oturdu. "Baş dönmesi var mı? Ya dengesizlik?"

"Adam nerede?"

Kalemini kağıda götürdü. Bir şeyler yazdı. "Soyadın çift *r* ile mi yazılıyor? Yoksa tek mi?"

"James'e ne yaptınız? Kenji nerede?"

Durdu. Başını kaldırdı. Yaşı taş çatlasa 30'du. Burnu eğriydi. Bir günlük sakalı vardı. "En azından iyi olup olmadığına bakayım mı? Sonra sorularını yanıtlayacağım, söz veriyorum. Şu basit prosedürü bir tamamlayayım da."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Kendimi nasıl mı hissediyorum. Bilmiyorum.

Rüya görüyor muyum. Hiç sanmıyorum.

Nerede olduğumu biliyor muyum. Hayır.

Güvende olduğumu mu düşünüyorum. Bilmiyorum.

Olan biteni hatırlıyor muyum. Evet.

Kaç yaşındayım. 17.

Gözlerim ne renk. Bilmiyorum.

"Bilmiyor musun?" Kalemi bıraktı. Gözlüğünü çıkardı. "Dün olanları hatırlıyorsun ama kendi göz rengini bilmiyor musun?"

"Gözlerim yeşil galiba. Mavi de olabilir. Emin değilim. Neyi değiştirir ki?"

"Kendini tanıyabildiğinden emin olmak istiyorum. Kendi imgeni yitirmediğinden."

"Ama göz rengimi asla bilemedim ki. Son üç yıldır sadece

bir kez aynaya baktım."

Yabancı, gözlerini endişeyle kısarak bana baktı. Sonunda gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Bana nasıl dokundunuz?" diye sordum.

"Pardon?"

"Vücudum. Tenim. Çok... temizim."

"Ha." Baş parmağını ısırdı. Kağıtlarında bir şey işaretledi. "Evet. Buraya geldiğinde üstün başın kir pas ve kan içindeydi. Önemsiz kesiklerin ve çürüklerin vardı. Enfeksiyon riskini göze alamazdık. Kişisel mahremiyetine burnumuzu soktuğumuz için bağışla ama hiç kimsenin buraya bakteri taşımasına izin veremeyiz. O yüzden yüzeysel arındırma uyguladık."

"Tamam, orasını anlıyorum," diye devam ettim aceleyle. "İyi de, *nasıl* yaptınız?"

"Anlayamadım?"

"Bana nasıl dokundunuz?" Biliyor olmalıydı. Nasıl olur da bilmezdi? Umarım biliyordur, diye Tanrı'ya yakardım.

"Ha-" Başını öne sağladı. Panoya karaladığı sözcükler dikkatini dağıtmıştı. Gözlerini kısarak sayfaya baktı. "Lateks."

"Ne?"

"Lateks." Bir saniye başını kaldırıp baktı. Anlamadığımı gördü. "Eldiven."

"Tamam." Tabii ya. Eldivenler. Warner bile benim ne işe yardığımı keşfedene kadar eldiven takmıştı.

~~Keşfedene kadar. Keşfedene kadar. Keşfedene kadar.~~

O anı zihnimde tekrar tekrar tekrar oynatıyordum. Pencereden atlamakta bir an gecikmem. O duraksama anı her şeyi değiştirmişti. O anda tüm kontrolü yitirmiştim. Tüm gücü. Tüm üstünlüğü. Beni bulana kadar hiç durmayacaktı ve hepsi benim hatamdı.

Ölüp ölmediğini bilmeye mecburdum.

Kendimi zor sakinleştirdim. Ürpermemek, titrememek ya da kusmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Konuyu değiştirme ihtiyacı hissettim. "Elbiselerim nerede?" Kemiklerimi örten kusursuz beyazlıktaki örtüyle oynuyordum bir yandan.

"Temizlenmeni gerektiren aynı sebepten ötürü yok edildiler." Gözlüğünü aldı. Taktı. "Senin için özel bir kıyafet hazırladık. Bana sorarsan hayatını çok kolaylaştıracak."

"Özel kıyafet mi?" başımı kaldırdım. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı.

"Evet. O kısma sonra geleceğiz." Duraksadı. Güldü. Çenesi gamzeliydi. "Kenji'ye yaptığın gibi bana da saldırmazsın, değil mi?"

"Kenji'ye mi saldırdım ben?" neredeyse ağlayacaktım.

"Sadece biraz." Omuz silkti . "En azından artık dokunuşuna karşı bağışıklığı olmadığını biliyoruz."

"Ona *dokundum mu?*" Doğruldum, az daha örtüyü de çekmeyi unutuyordum. Tepeden tırnağa alev alev yanıyordum, zihnim bile kızarmıştı, sanki can kurtaran simidine sarılır gibi yapışmıştım örtüye. "Çok özür dilerim-"

"Eminim ki özrünü kabul edecektir." Sarışın neredeyse dini bir coşkuyla tuttuğu notları inceledi. Sanki kendi el yazısı onu bir anda büyülemişti. "Ama bir sorun olmadı. Birtakım yok edici eğilimler sergilemeni bekliyorduk zaten. Cehennem azabıyla dolu bir hafta geçirdim."

"Sen psikolog musun?"

"Onun gibi bir şey." Alnına düşen saçları geri attı.

"Onun gibi bir şey mi?"

Güldü. Durakladı. Kalemi parmakları arasında çevirdi. "Evet. Her bakımdan psikoloğum. Bazen."

"Bu ne demek oluyor?.."

Dudaklarını araladı. Sonra sımsıkı kapattı. Yanıt vermeyi düşünmüş gibiydi ancak onun yerine, beni inceledi. Bana o kadar uzun süre baktı ki, yüzümdeki sıcaklığı hissettim. Sonra deli gibi bir şeyler yazmaya koyuldu.

"Burada ne işim var?" diye sordum.

"Iyileşiyorsun."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Aşağı yukarı on dört saattir uyuyorsun. Sana bir hayli güçlü bir sakinleştirici verdik." Saatine baktı. "Sağlığın yerinde görünüyor." Duraksadı. "Aslını istersen çok iyi görünüyorsun. Hatta büyüleyici."

Ağzımda bir avuç dolusu karalanmış sözcük vardı. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. "Adam nerede?"

Derin bir nefes aldı. Kağıtlarındaki bir şeylerin altını çizdi. Dudakları seğirdi, gülümsedi.

"Nerede o?"

"Iyileşiyor." Nihayet başını kaldırmıştı.

"Iyi mi?"

Başını öne salladı. "İyi."

Ona dik dik baktım. "Bu ne demek peki?"

Kapı 2 kez çalındı.

Gözlüklü yabancı kılını bile kıpırdatmadı. Notlarını tekrar okumaya koyuldu. "Gel," diye seslendi.

Kenji biraz çekingen bir tavırla içeri girdi. İhtiyatlı gözlerle bana kaçamak bir bakış fırlattı. Onu gördüğüme bu kadar sevineceğimi söyleseler inanmazdım. Tanıdık bir yüz görmek her ne kadar yüreğime su serptiyse de, birden midem suçluluk duygusuyla dolup taştı, beni içten yıktı. Kimbilir ne kadar canını yakmıştım onun. İleri doğru bir adım attı.

Suçluluk duygusu kayboldu.

Ona daha yakından baktığımda sapasağlam olduğunu gör-

düm. Bacağının üstüne rahatça basabiliyordu. Yüzü normale dönmüştü. Gözleri artık şiş değildi, alnı tamir olmuş, pürüzsüz ve dokunulmamıştı. Haklıydı.

Muhteşem bir yüzü vardı.

Meydan okuyan bir çene. Kusursuz kaşlar. Saçları gibi kapkara gözler. Zarif. Güçlü. Biraz da tehlikeli.

"Merhaba güzellik."

Kendimi tutamayıp "Seni az daha öldürüyordum, özür dilerim," dedim.

"Ah." İrkildi. Ellerini ceplerine soktu. "Eh. Bunu da aradan çıkardığımıza sevindim." Üstünde eski püskü bir tişört olduğunu fark ettim. Koyu renk kot pantolon giymişti. Çok uzun süredir hiç kimsenin kot giydiğini görmemiştim. Son zamanlarda gördüğüm tek şey ordu üniformaları, pamuklu kıyafetler ve cafcaflı elbiselerdi.

Ona bakmaya cesaret edemiyordum. "Panikledim," diyerek açıklamaya çalıştım. Parmaklarımı birbirine kenetleyip açtım.

"Tahmin ettim," dedi, tek kaşını kaldırdı.

"Üzgünüm."

"Biliyorum."

Başımı öne salladım. "Daha iyi görünüyorsun."

Güldü. Gerindi. Kollarını göğsünde, bacaklarını ise bilek hizasında çaprazlayıp duvara yaslandı. "Bu senin için zor olsa gerek."

"Efendim?"

"Yüzüme bakmak. Haklı olduğumu bilmek. Yanlış karar verdiğinin farkına varmak." Omuz silkti. "Anlıyorum. Kibirli biri değilim. O yüzden seni bağışlıyorum."

Gülsem mi, kafasına bir şey mi fırlatsam bilemeden öylece bakıp kaldım. "Beni, sana dokunmak zorunda bırakma."

Başını iki yana salladı. "Birinin senin kadar iyi görünüp de

karşısındakilere kötü hissettirmesi akıl alacak şey değil. Kent şanslı piçin teki."

"Kusura bakmayın-" Psikolog ayağa kalktı. "İşiniz bitti mi?" Kenji'ye baktı. "Buraya gelişinin bir nedeni var sanmıştım."

Kenji kendini itip duvardan uzaklaştırdı. Doğruldu. "Haklısın. Evet. Castle onunla tanışmak istiyor."

KIRK DÖRT

"Şimdi mi?" Sarışın benden bile çok şaşırmıştı. "Ama muayenemi daha bitirmedim."

Kenji omuz silkti. "Onunla tanışmak istiyor."

"Castle da kim?" diye sordum.

Sarışın'la Kenji dönüp bana baktılar. Kenji bakışlarını kaçırdı. Sarışın kaçırmadı.

Başını yana eğdi. "Kenji sana burayı hiç anlatmadı mı?"

"Hayır," dedim, bakışlarını benden kaçıran Kenji'ye bakarak. "Hiçbir açıklama yapmadı. Güvenli bir yeri bulunan birini tanıdığını ve onun bize yardım edebileceğini söyledi-"

Sarışın şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi. Öyle şiddetli kahkahalar attı ki, katılıp kalacaktı. Ayağa kalktı. Gözlüğünün camlarını kazağıyla sildi. "Amma da adisin," dedi Kenji'ye. "Neden ona gerçeği söylemedin?"

"Gerçeği söylesem gelir miydi dersin?"

"Söylemeden nereden bilecektin?"

"Az daha *öldürüyordu* beni-"

İkisinin suratı arasında mekik dokuyordu gözlerim. Sarışından esmere, tekrar sarışına. "Neler dönüyor burada?" de-

dim. "Ben Adam'ı görmek istiyorum. James'i görmek istiyorum. Bir de üstüme *geçirecek* bir şeyler istiyorum-"

"Çıplak mısın sen?" Kenji hiç çekinmeden gözünü üstümdeki örtüye dikti.

Tüm çabalarıma rağmen pancar gibi morardım, utandım, bozuldum. "Sarışın, elbiselerimi yok ettiğini söyledi."

"*Sarışın mı?*" Sarışın adam içerlemişti.

"Winston. Benim adım Winston." Yüzü artık gülmüyordu.

"Benim için bir elbisen olduğunu söylememiş miydin?"

Kaşlarını çattı. Saatine baktı. "Şimdi işin orasını karıştırmayalım." İçini çekti. "Ona idareten giyeceği bir şeyler verir misin?" Kenji'yle konuşuyordu. Hâlâ beni gözleriyle yemekte olan Kenji'yle.

"Adam'ı görmek istiyorum."

"Adam seni görmeye henüz hazır değil." Sarışın Winston kalemini cebine koydu. "Hazır olduğunda sana haber vereceğiz."

"Onu görmeme bile izin vermiyorsanız size nasıl güvenebilirim ki? Ya da James'i görmeme bile izin vermezken? En temel şeylerden bile yoksunum. Bu yataktan çıkmak, üstüme bir şeyler giymek istiyorum."

"Koş getir, Moto." Winston kol saatini ayarlıyordu.

"Ben senin köpeğin değilim, *Sarışın*," dedi Kenji öfkeyle. "Bana Moto dememen için uyarmıştım seni."

Winston burnunun kemerini ovuşturdu. "Sorun değil. Castle'a, kızın onu hemen görmeye gelmemesinden senin sorumlu olduğunu söylerim."

Kenji bıyıkaltından yakası açılmadık bir küfür mırıldandı. Çıkıp gitti. Kapıyı neredeyse çarpmıştı.

Birkaç saniyeliğine gergin bir sessizlik oldu.

Derin bir nefes aldım. "İyi de, *moto* ne demek?"

Winston gözlerini devirdi. "Bir şey değil. Sadece bir lakap - Kenji'nin soyadı Kishimoto. Sözcüğü ikiye böldüğümüzde küplere biniyor."

"Niye ikiye bölüyorsun o zaman?"

Alaycı bir ifadeyle güldü. "Çünkü telaffuzu çok zor."

"Bahane mi şimdi bu?"

Kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

"Sana Winston değil de Sarışın dedim diye öfkenden kuduracaktın. Sen ona Kenji değil de Moto diye seslenirken onun kızmaya hakkı yok mu?"

Bir şeyler mırıldandı, galiba "İkisi aynı şey değil," demişti.

Yatakta biraz aşağı kaydım. Başımı yastığa koydum. "İkiyüzlü davranma."

KIRK BEŞ

Bu bol kıyafetlerin içinde kendimi palyaço gibi hissediyordum. Üstümde bir başkasının tişörtü vardı. Bir başkasının pijama altı. Başkasının terlikleri. Kenji, çantamdaki kıyafetleri de yok etmek zorunda kaldıklarını söylemişti, o yüzden şu anda bedenimden sarkan kıyafetler kimin, hiçbir fikrim yoktu. Öyle bol geliyorlardı ki, resmen içlerinde yüzüyordum.

Gevşek kumaşı düğümlemeye çalıştım ama Kenji engel oldu. "Mahvedeceksin tişörtümü," diye yakındı.

Ellerimi indirdim. "Bana *kendi* kıyafetlerini mi verdin?"

"Ya ne yapacaktım? Elimizin altında giysi deposu yok ki." Sanki bunu paylaştığı için bile minnet duymam gerekirmiş gibi bir bakış fırlattı bana.

Eh. Çıplak olmaktan iyiydi herhalde. "Peki, kimmiş bu Castle?"

"Her şeyin başında o var," dedi Kenji bana. "Tüm bu hareketin lideri."

Kulaklarım birden dikildi. "*Hareket mi?*"

Winston içini çekti. Sebebini bilmem, çok gergin gözüküyordu. "Kenji sana hiçbir şey anlatmadıysa belki de en iyisi biz-

zat Castle'dan öğrenmen. Azıcık sabret. tüm sorularına yanıt bulacağına söz veriyorum."

"Peki ya Adam? *James* nerede-"

"Vay be." Winston elini yumuşak saçlarında gezdirdi. "Pes etmiyorsun, değil mi, ha?"

"Adam iyi, Juliette," diye Kenji söze karıştı. "Kendine gelmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var. Artık bize güvenmelisin. Burada sana, Adam'a ya da James'e zarar verecek tek kişi bile yok. İkisi de iyiler. Her şey yolunda."

Ama *yolunda*nın yeteri kadar iyi olup olmadığından emin değildim.

Koca bir yeraltı şehrindeydik. Koridorlardan, geçitlerden, pürüzsüz taş zeminlerden, dokunulmamış kaba dokulu duvarlardan geçtik. Her birkaç metrede bir, yere gömülü ve yapay ışık saçan diskler vardı. Bilgisayarlar, tanımadığım aletler gördüm ve kapılar açıldığında tek gördüğüm şey içinde teknolojik aletlerden başka bir şey olmayan odalardı.

"Bunları çalıştırmak için gereken elektriği nereden buluyorsunuz?" diye sordum, tanımlayamadığım makinelere, ışık saçan ekranlara daha yakından bakıp bu yeraltı şehrinin çerçevesine inşa edilmiş yüzlerce bilgisayarın başka şeyle karıştırılması imkansız uğultusunu dinleyerek.

Kenji başıboş bir tutam saçımı çekti. Hızla döndüm. "Çalıyoruz," dedi. Sırıttı. Başıyla dar bir yolu işaret etti. "Bu taraftan."

Salonlar ve koridorlar genç, yaşlı, her şekil ve ırktan insanla dolup taşıyordu. Birçoğu bize dönüp bakıyordu, bazılarıysa bizimle ilgilenmeyecek kadar meşguldüler. Kimisi geçen gece arabamıza koşa koşa gelen erkek ve kadınlar gibi giyinmişti. Tuhaf bir üniformaydı bu. Gereksiz görünüyordu.

"Peki... herkes böyle mi giyiniyor?" diye fısıldadım, yanı-

mızdan geçen yabancıları çaktırmadan işaret ederek.

Kenji başını kaşıdı. Yanıt vermeden düşündü. "Herkes değil. Her zaman değil."

"Ya sen?" diye sordum ona.

"Bugün değil."

Onun şifreli yanıtlarıyla uğraşacağıma, açık seçik bir soru yönelttim. "Bana nasıl bu kadar hızlı iyileştiğini söyleyecek misin?"

"Evet," dedi Kenji, hiç istifini bozmadan. "Aslında sana bir sürü şey söyleyeceğiz." Hiç beklenmedik bir anda ansızın bir koridora saptık. "Ama öncelikle-" Kenji kocaman bir ahşap kapının önünde durakladı. "Castle seninle tanışmak istiyor. Seni isteyen oydu."

"*İsteyen mi-?*"

"Evet." Kenji bir anlığına huzursuz gibiydi.

"Dur bir dakika - ne demek istiyorsun-"

"Demek istiyorum ki, orduya girmem şans eseri değildi, Juliette." İçini çekti. "Adam'ın kapısında belirivermem de öyle. Vurulmam ya da ölesiye dayak yemem de gerekmiyordu ama oldu işte. Ama beni gelişigüzel biri bırakmadı oraya." Gülümsüyordu az daha. "Adam'ın nerede oturduğunu başından beri biliyordum. Bilmek benim işimdi." Duraksadı. "Hepimiz seni arıyorduk."

Şaşkınlıktan ağzım yerleri süpürdü.

"Hadi." Kenji beni içeri itekledi. "Hazır olduğunda çıkar."

Winston'ın tek söylediği "İyi şanslar," oldu.

Odaya önce 1.320 saniye girdi, ardından Castle.

Yöntemli bir şekilde hareket ediyordu. Yolundan şaşmış rastalı saçlarını kuyruk yaptı, odanın ön kısmında oturdu. Zayıf ve atletik yapılıydı, üstünde kusursuz duran basit bir takım

elbise giymişti. Lacivert. Beyaz gömlek. Kravat yok. Yüzünde hiç kırışık olmasa da saçlarında bir tutam gümüş vardı ve gözleri en azından yüz yaşında olduğunu itiraf ediyordu. Herhalde 40'larında olmalıydı. Etrafa bakındım.

Burası boştu ve etkileyici kılan da yalınlığıydı. Zemin ve tavan dikkatlice birleştirilmiş tuğlalardan oluşuyordu. Her şey yaşlı ve kadim görünüyordu, ancak her nasılsa bu mekanı canlı tutan şey modern teknolojiydi. Burada ne işim olduğunu bilmiyordum. Neye karşı hazırlıklı olmam gerektiğini de. Castle'ın nasıl biri olduğuna ilişkin en ufak fikrim yoktu ancak Warner'la bunca zaman geçirdikten sonra kesinlikle beklentilerimi yüksek tutmayacaktım. Castle konuşunca birden bunca zamandır nefesimi tuttuğumun farkına vardım.

"Umarım şimdiye kadar seni iyi ağırlayabilmişizdir."

Başımı hızla çevirip onun koyu renk gözleriyle, yumuşak, kadifemsi ve güçlü sesiyle yüzleştim. Gözleri gerçek bir merakla ve bir nebze şaşkınlıkla ışıldıyordu. Nasıl konuşacağımı unutmuştum.

Verebildiğim tek yanıt, "Kenji benimle tanışmak istediğini söyledi," oldu.

"Kenji doğru söylemiş." Acelesizce, derin derin nefes aldı. Yine acelesizce koltuğuna kuruldu. Acelesizce gözlerimi inceledi, sözcüklerini seçti, iki parmağını dudaklarına dokundurdu. Zaman kavramının efendisi olmuş gibiydi. Sanki *sabırsızlık* diye bir sözcük yoktu kitabında. "Senin hakkında... hikayeler duydum." Güldü. "Doğru olup olmadıklarını öğrenmek istedim."

"Ne duydun?"

Güldü. Dişleri öyle beyazdı ki, yüzündeki çikolata vadilere kar yağmış gibiydi. Ellerini açtı. Bir süre onlara baktı. Başını kaldırdı. "Çıplak teninden başka bir şey kullanmadan insanları

öldürebiliyorsun. Bir buçuk metre kalınlığında betonu avucunun içiyle parçalayabiliyorsun."

Havadan bir dağa tırmanıyordum ama ayaklarım kayıp duruyordu. Bir şeylere tutunmalıydım.

"Doğru mu bunlar?" diye sordu.

"Söylentilerin seni öldürme olasılığı, benim öldürme olasılığımdan yüksek."

Beni gereğinden uzun bir süre süzdü. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ardından.

"Sorularıma yanıt istiyorum." Bu iş fazla uzamıştı. Sahte bir güvenlik duygusuna pabuç bırakacak değildim. Adam ile James'in iyi olduğunu söylediler diye buna inanmayacaktım. Gözümle görmeden hiç kimseye güvenemezdim. Her şey yolundaymış gibi yapamazdım. Daha erkendi bunun için. "Güvende olup olmadığımı bilmek istiyorum," dedim ona. "Dostlarımın iyi olup olmadığını da. Geldiğimizde yanımızda on yaşında bir erkek çocuğu vardı. Onu görmek istiyorum. Sağ salim olduğundan emin olmam lazım. Yoksa sizinle işbirliği yapmam."

Gözleri beni bir süre daha tarttı. "Sadakatin çok iç açıcı," dedi ve bunu söylerken ciddiydi. "Burası tam sana göre."

"Dostlarım-"

"Evet. Tabii ki." Ayağa kalktı. "Gel benimle."

Burası düşündüğümden çok daha karmaşık, çok daha organize bir yerdi. İnsanın kaybolabileceği yüzlerce farklı yön, kimileri diğerlerinden büyük olan ve farklı amaçlara hizmet eden bir o kadar da oda vardı.

"Yemek salonu," dedi Castle bana.

"Yatakhaneler." Karşı kanatta.

"Eğitim tesisleri." Şu koridoru geçince.

"Dinlenme odaları." Hemen şuracıkta.

"Banyolar." Bu katın her iki ucunda.

"Toplantı salonları." Şu kapının ardında.

Her yer bedenlerle dolup taşıyordu ve her beden özel bir işleve uyum sağlamıştı. İnsanlar bizi gördüklerinde başlarını kaldırıp bakıyorlardı. Kimileri el sallıyor, neşeyle gülüyordu. Hepsinin de Castle'a baktığını fark ettim. Başıyla selam veriyordu. Gözleri kibar ve alçakgönüllüydü. Gülüşü ise güçlü ve rahatlatıcı.

Kenji, onun tüm *hareketin* lideri olduğunu söylemişti. Bu insanlar hayatta kalmaktan daha fazlasını borçluydular ona. Burası nükleer bomba sığınağından öte bir şeydi. Sadece bir sığınak değildi. Daha başka bir işe yarıyordu. Daha büyük bir amaca hizmet ediyordu.

Castle bir eliyle etrafı işaret ederek, "Omega Noktası'na hoş geldin," dedi bana.

KIRK ALTI

"Omega Noktası mı?"

"Omega, Yunan alfabesinin son harfidir. İlerlemenin ulaştığı son nokta, bir dizinin son üyesi." Önümde durdu ve ceketinin sırtına işlenmiş omega simgesini ilk defa o an fark ettim. "Bizler, uygarlığımızın geriye kalan son umutlarıyız."

"Ama -bu kadar az kişiyken- nasıl olur da onlarla başa çıkmayı-"

"Uzun zamandır hazırlık yapıyoruz, Juliette." Adımı ilk kez ağzına almıştı. Sesi güçlü, pürüzsüz ve kararlıydı. "Stratejimizi uzun yıllardır planlıyor, örgütlüyor ve haritasını çıkartıyoruz. İnsan toplumunun çöküşü sürpriz değil. Bu çorabı başımıza kendimiz ördük."

"Asıl soru, her şeyin *çöküp çökmeyeceği* değildi," diye devam etti. "*Ne zaman* çökeceğiydi. Tam bir bekleme oyunuydu. İktidarı kimin ele geçirmeye çalışacağının ve bunu nasıl kullanacağıydı. Bana sırtını bir an dönüp "Korku," dedi. Taşın üstündeki ayak sesleri zor duyuluyordu, "çok büyük bir motivasyon kaynağıdır."

"Bu çok berbat."

"Katılıyorum. İşte o yüzden görevlerimden biri tüm umudunu yitirmiş yüreklere tekrar can vermek." Bir başka koridora saptık. "Ve dünyamızın durumuna dair bildiğin neredeyse her şeyin yalan olduğunu söylemek."

Yerime çakılıp kaldım. Devriliyordum az daha. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, aslında durum Yeniden Kuruluş'un düşünmemizi istediği kadar kötü değil."

"Ama yiyecek yok-"

"Var ama *erişmene* izin vermiyorlar."

"Hayvanlar-"

"Saklı tutuluyorlar. Genetik olarak modifiye edildiler. Gizli otlaklarda yetiştiriliyorlar."

"Peki ya gökyüzü - mevsimler - *hava*-"

"Bize söyledikleri kadar kötü değil. Muhtemelen tek gerçek sorunumuz o, ancak Doğa Ana'yı sapkınca kötüye kullanmanın bir sonucu bu. Bu *insan yapımı* sapkınlığı hâlâ düzeltebiliriz." Bakışlarını bana çevirdi. Sabit bakışıyla dikkatimi toparlamamı sağladı.

"Hâlâ her şeyi değiştirmek için bir fırsat var. Tüm insanlığa temiz içme suyu sağlayabiliriz. Ekinlerin kâr için kontrol edilmesini önleyebilir, üreticilerin cebini şişirmek üzere genetik oynamalar yapılmadığından emin olabiliriz. İnsanlarımız ölüyor, çünkü onları zehirle besliyoruz. Hayvanlar ölüyor, çünkü onları çöp yemeye, kendi pisliklerinin içinde yemeye mahkum ediyor, hepsini kafeslere doldurup eziyet ediyoruz. Bitkiler solup gidiyor, çünkü toprağa, onları bizim için zararlı hale getiren kimyasal atıklar döküyoruz. Ancak düzeltebileceğimiz şeyler bunlar."

"Bizi yalanlarla doldurdular çünkü onlara inanmak bizleri zayıf, savunmasız, uysal kılıyor. Gıda için, sağlık için, geçimi-

mızı sağlamak için başkalarına muhtacız. Bu da elimizi kolumuzu bağlıyor. Halkımızı korkaklara dönüştürüyor. Çocuklarımızı ise kölelere. Artık karşılık verme zamanı geldi." Duygularının yoğunluğundan gözleri çakmak çakmaktı, yumruklarını öfkeyle sıkmıştı. Sözleri güçlüydü, inandırıcıydı, ustaca söylenmişti, anlamlıydı. Böyle hayalperest düşüncelerle nice insanı kandırdığından şüphem yoktu. Yitirilmiş bir geleceğe dair umut. Vaat edecek hiçbir şeyi olmayan kasvetli bir dünyada esen. Doğal bir liderdi. Yetenekli bir hatipti.

Ona inanmakta güçlük çekiyordum.

"Teorilerinin doğru olduğundan nasıl bu kadar eminsin? Kanıtın var mı?"

Elleri gevşedi. Gözlerini sessizce aşağı indirdi. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Elbette," dedi neredeyse gülerek.

"Bunun neresi komik?"

Başını iki yana salladı. Azıcık. "Şüpheciliğin hoşuma gitti. Aslını istersen takdir ettim. Duyduğun her lafa inanmaktan genelde hayır gelmez."

Bu sözdeki çifte anlamı fark etmiştim. Hakkını verdim. "Tuş. Bay Castle."

Durakladı. "Fransız mısınız, Bayan Ferrars?"

~~"Annem öyleydi belki de."~~ Bakışlarımı kaçırdım. "Peki senin kanıtın nerede?"

"Bu hareket yeteri kadar önemli bir kanıt. Bu gerçekler sayesinde hayattayız. Yeniden Kuruluş'un kurmuş olduğu çeşitli depolardan yiyecek ve malzeme çalıyoruz. Tarlalarını, çiftliklerin, hayvanlarını bulduk. Sırf tarıma ayrılmış yüzlerce dönüm arazileri var. Çiftçileri köle yapmışlar; kendilerinin veya sevdiklerinin ölüm tehdidiyle çalıştırıyorlar onları. Toplumun geri kalanıysa ya öldürülmüş ya da ağıllara kapatılmış, sürekli

gözlem altında tutuluyor ve her hareketi inceleniyor."

Yüz ifademin duygusuz, yumuşak ve tarafsız kalması için çaba gösterdim. Ona inansam mı, inanmasam mı hâlâ bilemiyordum. "Peki ya benden ne istiyorsun? Burada olup olmamam niye umurunda?"

Bir cam duvarın önünde durdu. Camın arkasındaki odayı işaret etti. Soruma yanıt vermedi. "Senin Adam halkımız sayesinde iyileşiyor."

Onu görmek için fırlayınca az daha düşecektim. Ellerimi cama bastırdım, pırıl pırıl aydınlatılmış odaya baktım. Adam uykudaydı, yüzü kusursuz ve huzurluydu. Hastane bölümü dedikleri burası olmalıydı.

"Dikkatli bak," dedi Castle bana. "Vücuduna bağlı iğne miğne yok. Onu hayatta tutan makineler de yok. Buraya geldiğinde üç kaburgası kırıktı. Akciğerleri çökmek üzereydi. Baldırında bir kurşun vardı. Vücudunun geri kalanı gibi böbrekleri de çok hırpalanmıştı. Derisinde kesikler vardı, bilekleri kan içindeydi. Ayak bileği burkulmuştu. Çoğu hastanenin yerine koyamayacağı kadar kan kaybetmişti."

Kalbim vücudumdan aşağı düşmek üzereydi. Camı kırmak, onu kucağıma almak istiyordum.

"Omega Noktası'nda yaklaşık iki yüz kişi var," dedi Castle. "Bunların yarısından azı bir tür beceriye sahipler."

Şaşalamıştım, fırıldak gibi döndüm ona.

"Seni buraya getirdim," dedi bana sessizce ve dikkatlice, "çünkü ait olduğun yer burası. Çünkü yalnız olmadığını bilmen gerekiyor."

KIRK YEDİ

Çenem ayakkabımın bağlarına değecekti neredeyse.

"Direnişimiz için çok önemlisin," dedi bana.

"Benim gibi... başkaları da mı var?" Zar zor nefes alabiliyordum.

Castle, ruhumla empati kuran gözlerle baktı bana. "Bu hastalığın bir tek bana özgü olamayacağını düşünen ilk kişiydim. Başkalarını da aradım, söylentilerin peşinden gittim, öyküler dinledim, gazetelerde anormal insan davranışlarına ilişkin haberler okudum. İlk başta sırf yalnızlığımı paylaşacak birileri olsun diye yapmıştım bunu." Durdu. "İnsanlıktan sıkılmıştım. İnsanlık dışı bir şey, bir canavar olduğumu düşünmekten de. Sonra farkına vardım ki zayıflık gibi görünen şey aslında bir avantajdı. Beraberce sıra dışı bir şeyler yapabilirdik. *İyi* bir şeyler."

Nefes alamıyordum. Ayaklarım yere basmıyordu sanki. Boğazıma gelip düğümlenen o şaşkınlığı öksürüp çıkaramıyordum.

Castle tepkimi veriyordu.

Bir anda tedirginleştiğimi hissettim. "Peki, senin... becerin ne?" diye sordum ona.

Gülümsemesiyle güvensizliğimi dağıtıverdi. Elini uzattı. Başını hafifçe yana eğdi. Uzakta bir kapının gıcırtıyla açıldığını duydum. Havanın ve metalin, hareketin sesi vardı. Sese doğru döndüğümde bir şeyin hızla üstüme geldiğini görüp eğildim. Castle güldü. Eliyle yakaladı.

Nefesimi tuttum.

Bana, artık parmaklarının arasında duran anahtarı gösterdi.

"Nesneleri zihninle oynatabiliyor musun?" Konuşacak sözcükleri nereden bulduğumu bile bilmiyordum.

"Akıllara durgunluk verecek kadar ileri düzey bir psikokinesis yeteneğim var." Dudaklarını bükerek güldü. "O yüzden. sorunun yanıtı evet."

"Bunun *adı* da mı var?" Galiba fare gıcırtısı gibi çıkıyordu sesim. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Benim durumumun mu? Evet. Ya seninkinin?" Durdu. "Emin değilim."

"Peki ya diğerleri - onlar- nasıl-"

"İstersen tanışabilirsin onlarla."

"Şey-evet-çok isterim," diye kekeledim, heyecanlanmıştım, 4 yaşındaydım ve hâlâ perilere inanıyordum.

Beklenmedik bir sesle donup kaldım.

Taşa vuran ayak sesleri. Nefes nefese kalmış birinin güçlükle solumaya çalıştığını işittim.

"*Efendim-*" diye bağırdı biri.

Castle irkildi. Kendini topladı. Koşan kişiye doğru gidip bir köşeyi döndü. "Brendan?"

"Efendim!" dedi ses yine soluk soluğa.

"Haberler mi getirdin? Ne gördün?"

"Telsizden bir şeyler duyuyoruz," diye söze girdi. Kesik kesik konuşmasında yoğun bir İngiliz aksanı vardı. "Kameralarımız bu bölgede normalde devriye gezenlerden daha çok tank

saptadı. Yaklaşıyor olabileceklerini düşünüyoruz-"

Statik enerjinin sesi. Statik elektrik. Zayıf bir telsiz bağlantısından kulak tırmalayan, karman çorman sesler.

Brendan alçak sesle küfretti. "Kusura bakmayın, efendim - genelde sesler bu kadar bozuk değil - ama yükleri nasıl tutacağımı hâlâ tam olarak -"

"Hiç sorun değil. Sadece biraz pratiğe ihtiyacın var. Eğitimin iyi gidiyor mu?"

"Çok iyi, efendim. Neredeyse tümüyle denetimim altında." Brendan durakladı. "Çoğu zaman."

"Harika. Bu arada, tanklar daha da yaklaşırsa bana haber ver. Eskiye kıyasla daha tetikte olduklarını duymak beni şaşırtmadı. Bir saldırı lafı geçiyor mu, ona bak. Yeniden Kuruluş yerimizi saptamak için yıllardır uğraşıyor ama artık elimizde onlar için çok önemli biri var ve geri almak isteyeceklerinden adım gibi eminim. İçimden bir ses, geri kalanının çorap sökü-ğü gibi geleceğini söylüyor."

Brendan'ın kafası karışmış gibiydi. "Efendim?"

"Biriyle tanışmanı istiyorum."

Sessizlik.

Brendan ile Castle köşeyi döndüler. Görüş alanıma girdiler. Şaşkınlıktan bir karış açık kalan ağzımı kapatmak için gözle görülür bir çaba harcamam gerekti. Gözlerimi alamıyordum.

Castle'ın yanındaki kişi tepeden tırnağa beyazdı.

Sadece gözalıcı beyazlıktaki tuhaf üniforması değil, teni de benimkinden beyazdı. Hatta saçı bile o kadar açık bir sarıydı ki, beyaz diye tarif edilebilirdi. Gözleriyse insanı büyülüyordu. Hayatımda gördüğüm en açık maviydi gözleri. İğne gibi delip geçiyordu. Neredeyse şeffaftı gözleri. Benim yaşlarımda gözüküyordu.

Ama *gerçek* görünmüyordu.

"Brendan, bu Juliette," diye tanıştırdı Castle bizi. "Juliette daha dün geldi. Ona Omega Noktası'nı anlatıyordum."

Brendan'ın gülüşü o kadar beyazdı ki, az kalsın kendimi tutamayıp geri kaçacaktım. Elini uzattı, ben neredeyse paniğe kapılmadan önce kaşlarını çattı. Geri çekildi. "Şey, dur bir saniye - pardon-", deyip ellerini iyice açtı. Eklemlerini çıtırdattı. Parmaklarından birkaç kıvılcım uçtu. Ona bakıp öylece kala-kaldım.

Küçülmüş gibiydi. Biraz süklüm püklüm bir tavırla gülümsedi. "Bazen insanları kazayla çarpıyorum da."

Kalın zırhımda bir delik açılmıştı sanki. Erimişti. Ansızın karşımdakinin beni anladığını hissettim. Kendim olmaktan korkmadım. Sırıtmama da engel olamadım. "Merak etme," dedim ona. "Elini sıkarsam seni öldürebilirim."

"Hadi ya." Gözlerini kırpıştırdı. Öylece bana baktı. Sözümü geri almamı bekliyordu. "Ciddi misin sen?"

"Hem de çok."

Güldü. "Peki o zaman. Dokunmak yok," dedi. Öne eğildi, sesini alçalttı. "O problemden bende de var, biliyor musun? Kızlar hep romantik ilişkilerde elektrik almaktan falan söz ediyorlar ama hiçbirisi *gerçekten* elektrik almaya gelemiyor. İnsanın aklı karışıyor doğrusu." Omuz silkti.

Gülümsemem Pasifik Okyanusu'ndan da genişti. Yüreğime su serpilmişti, kabul edildiğimi hissediyordum. Adam haklıydı. Belki de her şey yolundaydı. Belki bir canavar olmaya mecbur değildim. Belki de bir seçeneğim vardı.

İçimden bir ses, burayı seveceğimi söylüyordu.

Brendan göz kırptı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Juliette. Tekrar görüşürüz, değil mi?"

Başımla evetledim. "Sanırım öyle."

"Muhteşem." Bana bir gülücük daha yolladı. Castle'a döndü.

"Bir şey duyarsam size haber veririm, efendim."

"Tamam."

Ardından Brendan gözden kayboldu.

Beni kalbimin diğer yarısından ayıran cam duvara döndüm. Alnımı soğuk cama dayadım. Keşke uyansa, diye düşündüm.

"İçeri girip bir merhaba demek istemez misin?"

Başımı kaldırdım, süzülüp duran Castle'a baktım. Daima analiz ediyordu beni. Nedenini bilmiyordum ama onun bu ilgisinden rahatsız olmamıştım. "Evet," dedim ona. "Merhaba demek istiyorum."

KIRK SEKİZ

Castle elindeki anahtarla kapıyı açtı.

"Neden hastane kanadını kapalı tutuyorsunuz ki?" diye sordum ona.

Bana döndü. Boyunun çok da uzun olmadığının farkına ilk defa o an vardım. "Onu nerede bulacağını bilseydin bu kapının arkasında sabırla bekler miydin?"

Bakışlarımı yere çevirdim. Yanıt vermedim. Umarım yüzüm kıpkırmızı olmamıştır diye umuyordum.

Cesaret verircesine konuştu. "Şifa vermek hassas bir süreçtir. Dengesiz duygular tarafından bölünmesine ya da etkilenmesine izin veremeyiz. Aramızda iki şifacı bulunduğu için şanslıyız. Aslını istersen ikizler. Fakat en ilginç yanı, ikisinin de farklı konularda uzmanlaşmış olmaları. Biri fiziksel, diğeri ise zihinsel yaraları iyileştiriyor. İkisi birden ele alınmazsa iyileşme eksik ve yetersiz kalıyor." Kapının kolunu çevirdi. "Ama Adam artık seninle görüşebilecek kadar iyileşti diye düşünüyorum."

İçeriye girdiğim anda üstüme bir yasemin kokusu hücum etti. İçeride çiçek aradım ama hiç bulamadım. Yoksa bir par-

fum mu, diye düşündüm. Sarhoş ediciydi.

"Ben hemen dışarıda bekleyeceğim," dedi Castle bana.

Oda gösterişsiz dizi dizi yatakla doluydu. Adam'ın yatağı hariç 20 civarı yatak boştu. Odanın diğer ucunda muhtemelen başka bir yere açılan bir kapı vardı ama merak edemeyecek kadar gergindim şu anda.

Yatağın yanına bir iskemle çekip olabildiğince sessiz davranmaya çalıştım. Onu uyandırmak istemiyordum. Sadece iyi olup olmadığını görmekti isteğim. Ellerimi bir kavuşturup bir açıyordum. Yüreğimin güm güm attığının farkındaydım. Ona muhtemelen dokunmamam gerektiğinin de farkındaydım ama kendimi dizginleyemedim. Elimi, elinin üstüne koydum. Sıcacıktı parmakları.

Bir anlığına göz kapakları titreşti. Ama açılmadılar. Ansızın bir nefes aldı, donup kaldım.

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

"*Ne yapıyorsun* sen?"

Castle'ın panik içindeki sesini duyunca hızla başımı çevirdim.

Adam'ın elini bıraktım. Kendimi itip yataktan uzaklaştırdım, fal taşı gibi açılmış gözlerle, kaygıyla ona baktım. "Ne oldu ki?"

"Sen neden - sen demin - ona *dokunabiliyor musun* - ?" Castle'ı böyle dehşet içinde, bu kadar şaşkın göreceğim aklıma gelmezdi. Soğukkanlılığını yitirmiş, beni durdurmak için bir kolunu uzatmıştı.

"Elbette dokunabiliyorum-" Durdum. Sakinleşmeye çalıştım. "Kenji söylemedi mi sana?"

"Bu delikanlının senin dokunuşuna karşı bağışıklığı mı var?" Castle fısıltıyla konuşuyordu, çok etkilenmişti.

"Evet." Hâlâ mışıl mışıl uyuyan Adam'a baktım. ~~Warner da öyle~~

"Bu... *büyüleyici.*"

"Öyle mi?"

"Hem de çok." Castle'ın gözleri ışıl ışıl ve coşkuluydu. "Bu kesinlikle rastlantı olamaz. Bu tür durumlarda rastlantı yoktur." Durdu. Odayı arşınladı. "Büyüleyici. O kadar çok ihtimal - o kadar çok olasılık var ki -" Artık benimle değil, kendi kendine konuşuyordu. Zihni, takip edemeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. Derin bir nefes aldı. Benim de odada olduğumun farkına varmış gibiydi. "Özür dilerim. Ben sizi bölmeyeyim. Kızlar da birazdan gelirler -şu anda James'e yardımcı oluyorlar. Bu yeni bilgiyi mümkün olduğunca çabuk rapor etmeliyim."

"Dur-"

Başını kaldırdı. "Evet?"

"Teorilerin mi var?" diye sordum ona. "Sen-bu şeylerin... bana neden olduğunu biliyor musun?"

"*Bize* demek istedin herhalde?" Castle şefkatle gülümsedi.

Kızarmamaya çalıştım. Başımı öne sallamayı becerebildim.

"Yıllardan beri çok kapsamlı araştırmalar yürütüyoruz," dedi. "Epey sağlam bir fikrimiz olduğunu düşünüyoruz."

"Peki neymiş bu?" Güçlükle nefes alıyordu.

"Eğer Omega Noktası'nda kalmaya karar verirsen bu konuşmayı çok kısa süre içinde yapacağımıza söz veriyorum. Hem şu an çok uygun olmayabilir." Başıyla Adam'ı işaret etti.

"Şey." Yanaklarımın al al olduğunu hissettim. "Tabii."

Castle döndü, odadan çıkmaya hazırlandı.

"Peki ya sence Adam-" Sözcükler ağzımdan bir anda dökülmüştü. Kendimi dizginlemeye çabaladım. "Sence o da... *bizim* gibi mi?"

Castle gerisin geri dönüverdi. Gözlerimin içine baktı. "Sanırım," dedi çok ihtiyatlı bir biçimde, "bu mümkün."

Apışıp kalmıştım.

"Kusuruma bakma," dedi, "ama gerçekten gitmem lazım. Hem birlikte geçireceğimiz zamanı çalmak istemem."

Evet, tabii, haklısın demek istiyordum. Gülümsemek, arkasından el sallamak, sorun olmadığını söylemek istiyordum ama. Fakat o kadar çok sorum vardı ki patlayacak gibiydim; bildiği her şeyi bana anlatmasını istiyordum.

"Hepsini bir defada sindirmenin zor olduğunu biliyorum." Castle kapıda durakladı. "Ama önümüzde konuşmak için bir sürü fırsat olacak. Çok yorulmuş olmalısın, eminim biraz uyumak istersin. Kızlar seninle ilgilenecekler - seni bekliyorlar. Aslını istersen Omega Noktası'nda yeni oda arkadaşların onlar olacak. Eminim aklındaki bütün soruları seve seve yanıtlarlar." Gitmeden önce uzanıp omuzumu tuttu. "Sizi aramızda görmek bir şereftir, Bayan Ferrars. Umarım bize kalıcı olarak katılmak istersiniz."

Uyuşmuş bir halde başımı öne salladım.

O da gitti.

Yıllardan beri çok kapsamlı araştırmalar yürütüyoruz, demişti. *Epey sağlam bir fikrimiz olduğunu düşünüyoruz,* demişti. *Bu konuyu çok kısa bir süre içinde yapacağımıza söz veriyorum.*

Hayatımda ilk defa ne olduğumu nihayet anlayabilirdim ama imkansız görünüyordu. Dahası, Adam. *Adam.* Kendime geldim, yanındaki iskemleye oturdum. Parmaklarını tutup sıktım. Castle yanılmıştı belki de. Belki de hepsi bir rastlantıdan ibaretti.

Dikkatimi toplamalıydım.

Acaba son zamanlarda Warner'dan haber alan olmuş muydu?

"Juliette?"

Gözleri yarı aralıktı. Bana, gerçek olup olmadığımı bilemiyormuş gibi bakıyordu.

"Adam!" Yerimde kalmak için kendimi zorladım.

Gülümsedi ama bu bile onu yormuş gibiydi. "Tanrı aşkına,

seni görmek öyle güzel ki."

"*İyisin*." Elini kavradım, onu bağrıma basmamak için zor tuttum kendimi. "Gerçekten iyisin."

Gülümsemesi iyice yayıldı yüzüne. "Çok yorgunum. Bıraksalar yıllarca uyuyabileceğimi hissediyorum."

"Merak etme, yatıştırıcıların etkisi yakında geçecek."

Dönüverdim. Birbirinin tıpatıp aynısı yeşil gözlere sahip iki genç kız bize bakıyordu. Gülümsemeleri de aynıydı. Uzun kahverengi saçları gürdü ve yukarıdan atkuyruğu yapılmıştı. Vücutlarına oturan, birbirinin aynısı gümüş kıyafetler giymişlerdi. Altın rengi bale ayakkabıları vardı.

"Ben Sonya," dedi soldaki.

"Ben de Sara," diye ekledi kız kardeşi.

Onları birbirlerinden nasıl ayırt edeceğimi bilemiyordum.

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi ikisi birden.

"Adam taburcu olmaya neredeyse hazır," dedi biri.

"Sonya harika bir şifacı," diye ekledi diğeri.

"Sara benden daha iyidir," dedi ilki.

"Yatıştırıcı ilaçları bünyesinden atar atmaz buradan çıkabilir," dediler bir ağızdan ve gülümseyerek.

"Şey - bu harika - çok teşekkürler-" Kime bakacağımı bilemiyordum. Kime yanıt vereceğimi de. Tekrar Adam'a baktım. Bu çok hoşuna gitmişe benziyordu.

"James nerede?" diye sordu.

"Diğer çocuklarla oynuyor." Galiba Sara'ydı bunu söyleyen.

"Daha demin onu tuvalet molasına götürdük," dedi diğeri.

"Görmek ister misin onu?" Tekrar Sara.

"Başka çocuklar da mı var?" Gözlerim koca koca açılmıştı.

Kızlar aynı anda başlarını öne salladılar.

"Gidip onu getirelim," dediler koro halinde. Sonra kayboldular.

"Iyi insanlara benziyorlar," dedi Adam onlar gidince.

"Evet, öyle." Tüm bu yer iyi gözükmüştü gözüme.

Sonya ile Sara yanlarında James ile döndüler. James'i ilk defa bu kadar mutlu görüyordum, Adam'ı ilk defa gördüğü zamandan bile mutluydu. Burada olmak onu çok heyecanlandırmıştı. Diğer çocuklarla olmaktan ötürü heyecanlıydı. "Benimle ilgilenen o çok tatlı, güzel kızlar var, burada yiyecek bir sürü şey var, bana *çikolata* verdiler, Adam - sen hiç *çikolata* yemiş miydin?" Ona kocaman bir yatak vermişlerdi, yarın diğer çocuklarla birlikte okula gidecekti ve daha şimdiden sabırsızlanıyordu.

Resmen yatağın üstünde sıçrayarak "Uyandığına çok sevindim," dedi Adam'a. "Hastalandığını, dinlendiğini söylediler. Uyandığına göre artık iyileşmişsindir, değil mi? Artık güvende miyiz? Yolda olanları hiç hatırlamıyorum," dedi biraz utangaç bir tavırla, "herhalde uyuyakalmışım."

Adam, Kenji'yi eline geçirse bir karış suda boğacak gibi görünüyordu.

"Evet, güvendeyiz," dedi Adam ona, elini karmakarışık sarı saçlarında gezdirerek. "Her şey yolunda."

James koşa koşa diğer çocuklarla birlikte oyun odasına gitti. Sonya ve Sara bizi yalnız bırakmak üzere bahane icat ettiler. Onları giderek daha fazla seviyordum.

"Sana burayı hiç anlattılar mı?" diye sordu Adam bana. Oturmayı başardı. Çarşafı aşağı kaydı. Göğsü göründü. Teni kusursuz bir biçimde iyileşmişti - zihnimdeki görüntüyle karşımdaki arasında dağlar kadar fark vardı. Sorusunu yanıtlamayı unuttum.

"Hiç yara izin kalmamış." Sanki başka türlü inanamayacakmış gibi, elimle tenine dokundum.

Gülümsemeye çalıştı. "Burada tıbbi uygulamalar pek alıştı-

ğımız şekilde yürümüyor."

İrkilerek başımı kaldırdım. "Sen... biliyor musun?"

"Daha Castle'la tanışmadın mı?"

Hayretler içinde başımı öne salladım.

Kımıldandı. İçini çekti. "Uzun zamandır burası hakkında söylentiler işitiyordum. Fısıltılara iyice kulağımı açmıştım çünkü kendim de ordudan kaçmanın yolunu arıyordum. Ama askerlikte insanın kulağına çok şey çalınıyor. Her türden düşman tehdidi. Pusu olasılığı. Daha orduya yazıldığım günden beri tuhaf bir yeraltı hareketinden söz edildiğini duyuyordum. Çoğu kimse bunun uydurmaca olduğunu düşünüyordu. İnsanları korkutmak için uydurulmuş bir şeydi. Gerçek olmasına imkan yoktu. Ama hep bu söylentilerde doğruluk payı olmasını diliyordum. Özellikle de seni öğrendikten sonra. Seninki gibi yeteneklere sahip başkalarını bulmak istiyorduk. Ama kime soracağımızı bilemiyorduk. Hiç bağlantım yoktu - onları nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu." Başını iki yana salladı. "Kenji ta başından beri gizlice onlar için çalışıyordu."

"Beni aradığını söylemişti."

Adam başıyla onayladı. Güldü. "Tıpkı benim seni aradığım gibi. Tıpkı Warner'ın seni aradığı gibi."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Özellikle de şimdi benim gibi -hatta daha güçlü- başkalarının da olduğunu öğrenmişken, neden Warner *beni* istiyordu?

"Seni Castle'dan önce keşfetmişti," dedi Adam. "Seni uzun zaman önce sahiplendiğini düşünüyordu." Geriye yaslandı. "Warner için bir sürü olumsuz şey söylenebilir ama aptal değildir. Gayet eminim ki bu söylentilerde gerçeklik payı olduğunu biliyordu ve bu, onu büyülüyordu. Çünkü Castle bu yetenekleri iyilik adına kullanmak isterken, Warner kendi çıkarı için faydalanmak istiyordu. Bir tür süper güce dönüşmek istiyordu."

Durdu. "Sırf seni araştırmak için bir sürü zaman ve enerji harcadı. Bu çabaların boşa gitmesini istediğini hiç sanmıyorum."

"Adam," diye fısıldadım.

Elimi tuttu. "Evet?"

"Sanırım o ölmedi."

KIRK DOKUZ

"Ölmedi."

Adam döndü, sesi duyunca kaşları çatılmıştı. "Ne işin var senin burada?"

"Vay be. Ne karşılama ama, Kent. Dikkat et de kızını kurtardım diye bana teşekkür ederken bir yerin acımasın."

"Hepimize yalan söyledin."

"Bir şey değil."

"On yaşındaki kardeşime ilaç verdin!"

"Yine bir şey değil."

"Selam Kenji," dedim ona.

"Elbiselerim yakışmış." Biraz daha yaklaştı, gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. Adam ilk defa üstümdekileri inceledi.

"Giyecek başka şeyim yoktu," diye açıklama getirdim.

Adam ağır ağır başını öne salladı. Kenji'ye baktı. "Verecek bir mesajın mı var?"

"Evet. Sana kalacağın yeri göstermem gerek."

"Yani?"

Kenji sırıttı. "Sen ve James yeni oda arkadaşlarım olacaksınız."

Adam içten içe küfretti.

"Kusura bakma ama sana ve Sıcak Eller'e size özel bir yer verebileceğimiz kadar geniş değil burası." Bana doğru göz kırptı. "Sakın üstüne alınma."

"Hemen mi gitmem gerekiyor?"

"Evet, öyle. Birazdan yatacağım. Koca gün senin tembelliğini bekleyemem ya."

"*Tembellik* mi?"

Adam ters bir yanıt vermeden önce müdahale ettim. "Uykum geldi de ne demek, saat kaç ki?"

"Neredeyse gecenin onu," dedi Kenji bana. "Yeraltındayken kestirmesi güç ama hepimiz saatin farkında olmaya çalışıyoruz Her koridorda monitör var, birçoğumuz da kol saati kullanıyoruz. Geceyle gündüzün hesabını karıştırmak insanı kısa zamanda mahveder. Aşırı rahata kapılmanın zamanı değil."

"Warner'ın ölmediğini nereden biliyorsun?" diye sordum endişeyle.

"Kameralarımızla onu daha yeni gördük," dedi Kenji. "O ve adamları bu bölgede sürekli devriye geziyorlar. Söylediklerinden bir kısmını duyabildim. Anlaşılan Warner vurulmuş."

Nefesimi tutup kalbimin gürültüsünü susturmaya çalıştım.

"O yüzden geçen gece şansımız yaver gitmiş. Anlaşılan askerler Warner'ın *öldüğünü* sandıklarından üsse geri çağrılmışlar. Bir an için başsız kalmışlar. Kimse ne yapacağını bilemiyormuş. Hangi emirleri yerine getireceklerini. Sonradan anlamışlar ölmediğini. Ama kötü yaralanmış. Kolu sargılıydı ve askıdaydı," diye ekledi Kenji.

Adam benden önce kendini toparlayıp konuştu. "Burası saldırılara karşı ne kadar güvende?"

Kenji güldü. "Anlatsam inanmazsın. Buraya nasıl bu kadar yaklaştıklarını bile anlayamadım. Ancak yerimizi asla tam

olarak bilmeleri mümkün değil. Burayı bulsalar bile asla zor kullanarak içeri giremezler. Güvenliğimiz neredeyse aşılması imkansızdır. Dahası, her yerde kameralarımız var. Ne yaptıklarını, daha onlar planlamadan görebiliyoruz.

"Ama çok da önemli değil zaten," diye söze devam etti. "Onlar kavga peşindeyse biz de öyleyiz. Saldırılarından korkmuyoruz. Hem neler yapabileceklerimizden haberleri yok. Bunun için o kadar uzun süredir hazırlanıyoruz ki."

"Yoksa sen-" durakladım. Yüzüm kızardı. "Sen de - yani, senin de bir... becerin var mı?"

Kenji gülümsedi. Ardından kayboldu.

Gerçekten yok olmuştu.

Ayağa kalktım. Az önce durduğu yere doğru elimi uzattım.

Bir anda tekrar beliriverdi ve geriye sıçradı. "HEY! Ağır ol yahu - görünmezim diye hiçbir şey hissetmeyecek değilim ya-"

"Ay!" Geri çekildim. Yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim-"

"Sen *görünmez* mi oluyorsun?" Adam meraklanmış değil de kaygılanmış gibiydi.

"Aklını başından aldım, değil mi?"

"Ne kadardır casusluk yapıp beni gözetliyordun?" diyerek gözlerini kıstı Adam.

"Gerektiği kadar." Ancak Kenji'nin sırıtışından haylazlık akıyordu.

"Yani sen... cismani misin?" diye sordum.

"Amma da anlaşılmaz sözcükler kullanıyorsun." Kenji kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

"Demek istediğim - duvarların içinden falan geçemiyorsun, değil mi?"

Alaycı bir ifadeyle güldü. "Hayır. Hayalet falan değilim. Sadece... etrafıma karışabiliyorum. Sanırım en iyi bu şekilde

tanımlayabilirim. Herhangi bir mekandaki arka plana karışıyorum. Kendimi, çevreme uyum sağlayacak şekilde değiştiriyorum. Nasıl yapıldığını keşfetmek çok zamanımı aldı."

"Vay canına."

"Adam'ı evine kadar takip ettim. Nerede oturduğunu o sayede öğrendim. Ordudan da bu şekilde kaçabildim, çünkü beni göremiyorlardı. Yine de vurmaya çalıştılar," diye ekledi acı bir tavırla. "En azından ölmemeyi başardım."

"Dur bir saniye, iyi ama, neden Adam'ı evine kadar takip ettin ki? *Beni* aradığını söylememiş miydin?" diye sordum.

"Eee, evet. Şöyle. Warner'ın büyük projesinin kokusunu alır almaz askere yazıldım." Beni başıyla işaret etti. "Seni bulmaya çalışıyorduk. Fakat Warner bizden daha geniş yetkilere sahipti ve daha fazla bilgiye erişebiliyordu. Castle içeriden birinin Warner'ın çevirdiği dolapları daha rahat takip edebileceğini düşündü. O yüzden bu öykünün başrol kahramanının Adam olduğunu ve seninle bir geçmiş paylaştığını duyunca Castle'ı hemen bilgilendirdim. Bana Adam'ı ve seni yakından izlememi söyledi, şayet Adam da Warner gibi sapığın teki çıkarsa diye. Onun sana ya da planlarımıza karşı tehdit oluşturmayacağından emin olmak istemiştik. Ancak ikinizin birlikte kaçacağına söyleseler inanmazdım. Ortalığın altını üstüne getirdiniz."

Bir süre hiçbirimizin ağzını bıçak açmadı.

"Beni ne kadar gözetledin?" diye sordu Adam ona.

"Vay vay vay." Kenji başını yana eğdi. "Yoksa Bay Adam Kent incindi mi?"

"Eşekliği bırak."

"Bir şey mi gizliyorsun?"

"Evet. Silahımı-"

"Hey!" Kenji ellerini çırptı. "Hadi artık çıkalım mı buradan?"

"Bana iç çamaşırı lazım."

Kenji'nin yüzü bir anda asıldı. "Ciddi misin sen, Kent? Bunu duymak istemiyorum."

"Eh, beni çıplak görmek istemiyorsan elini çabuk tutmanı öneririm."

Kenji, Adam'a pis pis baktı, sonra kıyafetlerinin ortalık malı olduğuna dair bir şeyler homurdanarak çıkıp gitti, kapıyı çarparak kapattı.

"Aslında çıplak falan değilim," dedi Adam bana.

"Ya," dedim. Başımı kaldırdım. Gözlerim ihanet ediyordu bana.

Sırıtışını gizlemeye çalıştı ama bunu zamanında yapamadı. Parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Bizi biraz yalnız bıraksın istedim."

Herhalde kemiklerime kadar kıpkırmızı kesilmiştim. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. "İyi olduğuna o kadar seviniyorum ki."

Bir şey dedi ama duymadım.

Elimi tuttu. Beni yanına çekti.

Öne eğildi, ben de öne eğildim. Neredeyse üstüne çıkmıştım. Beni kollarına almış, yepyeni bir tutkuyla, mecburiyetle, alev alev bir ihtiyaçla öpüyordu. Elleri saçlarımdaydı, dudaklarımdaki dudakları ise aceleciydi, ağzımda sanki alevler ve bal tadı patlıyordu. Tüm vücudumdan buhar yükseliyordu.

Adam hafifçe geri çekildi. Alt dudağımı öptü. Bir anlığına ısırdı. Teni biraz öncesine göre 37 derece ısınmıştı. Dudakları boynumdaydı, elleri ise vücudumun üst kısmında aşağı doğru bir yolculuğa çıkmıştı ve ben de kalbimde neden bu kadar çok yük treni olduğunu, neden onun göğsünün kırık bir mızıka olduğunu merak ediyordum. Uçarken sonsuza dek onun tenine hapsedilmiş kuşu parmaklarımla takip ederken onun bana

kendi kanatlarımı verdiğimi ilk defa fark ettim. Uçup kaçmama yardımcı olmuştu ve şimdiyse merkezcil harekete kendimi kaptırmış, her şeyin merkezine doğru yükseliyordum. Dudaklarımı tekrar dudaklarıma getirdim.

"Juliette," dedi. 1 nefes. 1 öpücük. Tenimi çıldırtan 10 parmak. "Seni bu gece görmem lazım."

Evet.

Lütfen.

Kapıya sertçe 2 kez çalınışı bizleri birbirimizden ayırdı.

Kenji kapıyı çarparak açtı. "Bu duvarın *camdan* olduğunun farkındasınız, değil mi?" Solucan yemiş gibi tiksinti doluydu suratı. "Kimse bunu görmek istemiyor."

Adam'a bir külot fırlattı.

Başını bana doğru salladı. "Hadi gel, seni Sonya ile Sara'ya götüreyim Bu gece seni yerine yerleştirsinler." Adam'a döndü. "Sakın o külotu bana *geri verme.*"

"Peki ya uyumak istemezsem?" diye sordu Adam yüzsüzce. "Beni odama mı kilitleyeceksiniz?"

Kenji dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Gözlerini kıstı. "Bu sözcüğü çok sık ağzıma almam, Kent, ama *lütfen* gizlice dolaşıp bir şeylere burnunu sokma. Bir şeyleri kontrol altında tutmamızın sebebi var. Hayatta kalmanın tek yolu bu. O yüzden lütfen herkese bir iyilik yap, külodun üstünde kalsın. Kızı sabaha görürsün."

Ama sabah sanki bir milyon yıl uzaktaydı.

ELLİ

Kapı çalındığında ikizler hâlâ uyuyorlardı. Sonya ile Sara bana banyonun yerini göstermişlerdi ve bu sayede dün yatmadan önce duş alabilmiştim, ama hâlâ Kenji'nin üstümden düşen bol kıyafetlerini giyiyordum. Kapıya doğru sessizce yürürken çok komik göründüğümü düşünüyordum.

Kapıyı açtım.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Merhaba, Winston."

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Castle bu kıyafetlerden kurtulmak istersin diye düşündü."

"Bana giyecek bir şeyler mi getirdin?"

"Evet, unuttun mu? Sana özel bir şey yaptık."

"Ya. Çok sağ ol. Harika."

Sessizce dışarı çıktım, karanlık koridorlarda Winston'ı takip ettim. Yeraltı dünyası sessiz, sakinleri ise uykudaydı. Winston'a neden bu kadar erken kalktığımızı sordum.

"Kahvaltıda herkesle tanışmak istersin diye düşündüm. Böylece buranın rutinine hemen ayak uydurabilirsin, hatta eğitimine başlayabilirsin bile." Dönüp arkasına baktı. "Hepimiz yeteneklerimizi en etkili şekilde kullanmayı öğrenmeliyiz. Be-

denin üstünde denetiminin olmaması hiçbir işe yaramaz."

"Dur bir saniye, senin de mi bir *yeteneğin* var?"

"Burada, yeteneği olan tam elli altı kişiyiz. Geri kalanları ise aile üyelerimiz, çocuklar ya da diğer konularda bizden yardımını esirgemeyen yakın dostlarımız. Evet, ben de o elli altı kişiden biriyim. Senin gibi."

Uzun adımlarına yetişmek için koşarken az daha ayağına basacaktım. "Peki, sen ne yapabiliyorsun?"

Yanıt vermedi. Emin değilim ama yüzü kızarmıştı galiba.

"Özür dilerim-" dedim hemen lafımı geri alarak. "Vazifem olmayan şeylere karışmak istemezdim - hiç sormamalıydım-"

"Sorun değil," dedi bana. "Aptalca bir yetenek olduğunu düşünüyorum, o kadar." Kısa ve acı acı güldü. "Yapabileceğim onca şey varken," diye içini çekti. "Hiç değilse sen *ilginç* bir şeyler yapabiliyorsun."

Durdum, şaşırıp kalmıştım. Dehşete düşmüştüm. "Yarışma mı sanıyorsun bunu? Kimin sihir gösterisi daha başarılı diye mi bakacağız? Kimin en fazla acı verebildiğiyle mi yarışacağız?"

"Öyle demek istememiştim-"

"Birini kazara öldürebilme becerisinin *ilginç* olduğunu sanmıyorum. Canlı bir nesneye dokunmaktan çekinmenin hiçbir *ilginç* yanı yok."

Dişlerini sıktı. "Kastettiğim o değildi. Sadece... keşke daha faydalı olsaydım diyorum. Hepsi bu."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

Gözlerini devirdi. Bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben sadece - çok... esneğim," dedi.

Söylediğini kavramam için biraz zaman geçmesi gerekti. "Yani kıvrılıp simit gibi olabilir misin?"

"Elbette. Ya da gerekirse kendimi uzatabilirim."

Öyle afallamış bir şekilde bakıyorum ki, herhalde kendimi rezil etmiştim. "Görebilir miyim?"

Dudağını ısırdı. Gözlüğünü düzeltti. Boş koridoru kolaçan etti. Sonra bir kolunu kendi beline doladı. İki kez.

Ölü bir balık gibi ağzım açık kalmıştı. "Vay be."

"Salakça bir şey," diye homurdandı. "Hem de yararsız."

"Deli misin sen?" Gerileyip ona şöyle bir baktım. "Bu *inanılmaz*."

Ama kolu normale dönmüştü ve Winston tekrar yürümeye başlamıştı. Ona yetişmek için koşmam gerekti.

"Kendine bu kadar yüklenme," demeye çalıştım ona. "Utanılacak bir şey değil ki bu." Ama bana kulak asmadı, ben de ne zamandan beri insanlara motivasyon konulu nutuklar çekmeye başladığımı merak ettim. Kendimden nefret etmekten kendimle barışık olmaya ne zaman geçtiğimi. Ne zamandan beri kendi hayatımı belirlediğimi.

Winston beni, onunla ilk tanıştığım odaya götürdü. Aynı beyaz duvarlar. Aynı küçük yatak. Fakat bu sefer Adam ile Kenji de içerideydiler. Kalbim çarpmaya başladı, aniden gerildiğimi hissettim.

Adam ayaktaydı. Kendi başına ayakta duruyordu ve muhteşem görünüyordu. Güzel. Zarar görmemiş. Üstünde tek damla kan yoktu. Biraz zorlanarak yürüyor, ama bana hiçbir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. Benzi her zamankinden biraz daha solgundu fakat buraya ilk geldiğimiz geceye kıyasla daha iyi olduğu su götürmezdi. Geceleyin gökyüzünün mavisi gibi görünen gözleri, doğal esmerliğini dengeliyordu.

"Juliette," dedi bana.

Ondan gözlerimi alamıyordum. Hayranlıkla bakıyordum. Sağ salim olduğunu bilmek o kadar inanılmazdı ki. "Selam."

Gülümsemeyi becerebildim.

"Sana da günaydın," diye lafa karıştı Kenji.

Irkildim. Yaz mevsiminde batmaya yüz tutmuş güneş kadar pembeydim ve bir o kadar da çabuk küçülüyordum. "Şey, sana da selam." Ona doğru elimi gevşek bir şekilde salladım.

Alay edercesine güldü.

"Tamam. Hadi şu işi halledelim." Winston duvarlardan birine doğru yürüdü. Buranın bir dolap olduğu ortaya çıkmıştı. İçerde renkli tek bir şey vardı. Onu askıdan aldı.

"Şey, onunla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Winston gözlüğünü çıkardı. Gözlerini ovuşturdu. "Protokole uymak zorundayım. Her şeyi açıklamam gerekiyor-"

"Biliyorum, tamam," dedi Adam. "Ama sonra da yapabilirsin. Sadece bir dakika, söz veriyorum. Buraya geldiğimizden beri onunla hiç konuşamadım."

Winston kaşlarını çattı. Bana baktı. Adam'a baktı. İçini çekti.

"Peki. Fakat bir dakika içinde döneceğiz. Her şeyin uyup uymadığından emin olmam, sonra da-"

"Tamam. Harika. Sağ ol-" deyip onları resmen kapı dışarı etti.

"Dur bir saniye!" Winston kapıyı tekrar iterek açtı. "Hiç değilse biz dışarıdayken kıyafetini giysin. O zaman vaktim boşa harcanmış olmaz."

Adam, Winston'un elindeki nesneye baktı. Winston alnını ovuşturdu, insanların sürekli zamanını çaldığına ilişkin bir şeyler söyledi, Adam da gülmemek için kendini zor tuttu. Bana baktı, omuz silktim. "Tamam," dedi elbiseyi alarak. "Ama artık çıkmanız gerekiyor-" Sonra ikisini birden koridora itti.

"Kapının *hemen dışında* bekliyoruz, ona göre," diye bağırdı Kenji. "Beş saniye uzaklıktayız-"

Adam kapıyı kapattı. Döndü. Gözleri beni delip geçiyordu.

Kalbimi nasıl sakinleştireceğimi bilemiyordum. Konuşmaya çalıştıysam da başaramadım.

O benden önce toparlanıp konuştu. "Sana hiç teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi.

Bakışlarımı yere çevirdim. Yüzümü ateş bastığını belli etmemeye çalıştım. Gerekmediği halde kendi kendimi çimdikledim.

Yaklaştı. Öne eğildi. Ellerimi tuttu. "Juliette," dedi.

Ona baktım.

"*Hayatımı kurtardın.*"

Yanağımın içini ısırdım. Hayatını kurtardığınız birine "Bir şey değil" demek çok aptalca geliyordu. Ne yapsam bilemiyordum. Verebildiğim tek yanıt, "İyi olduğuna sevindim," doldu.

Gözü dudaklarımdaydı, yanıp tutuşuyordum. Eğer beni şimdi öperse, ona dur diyebileceğimi sanmıyordum. Derin bir nefes aldı. Elinde bir şey tuttuğunun farkına varmış gibiydi. "Şey. Belki de şunu giysen iyi olur." Elime mor renkli, daracık bir şey tutuşturdu. Ufacık görünüyordu. Küçük bir çocuk mayosu gibi. Ağırlığı varla yok arasıydı.

Adam'a boş boş baktım.

Sırıttı. "Giysene."

Bakışım değişti.

"Şey." Utanmış bir halde geriye sıçradı. "Şey - tabii ben arkamı döneceğim -"

Nefesimi salıvermek için arkasını dönmesini bekledim. Etrafıma bakındım. Odada hiç ayna yoktu. Aşırı büyük kıyafetlerimden kurtuldum. Her bir parçayı yere attım. Orada çırılçıplak duruyordum ve bir anlığına taş kesmiş gibiydim, hareket edemiyordum. Ama Adam dönmedi. Tek kelime etmedi. Parlak mor kumaşa baktım. Herhalde elastikti.

Öyleydi.

İşin aslı, giymesi hiç beklemediğim kadar kolaydı - sanki benim için özel olarak yapılmış gibiydi. İç çamaşırın olması gereken yerlerde bir astarı, göğüs kısmında ekstra destek kısmı vardı. Yakası boynuma kadar uzanıyordu. Kolları ve paçaları bilek hizasındaydı ve arkadan bir fermuarla kapanıyordu. Ultra ince kumaşı inceledim. Sanki hiçbir şey giymemiş gibiydim. Çok koyu bir mordu, tenimi sıkıca kavrıyordu ama hiç sıkmıyordu. Tenime nefes aldırıyordu, çok tuhaf bir şekilde rahattı.

"Nasıl görünüyor?.." diye sordu Adam. Endişeli gibiydi.

"Fermuarımı çeker misin?"

Döndü. Dudakları aralandı, titredi, sonra muazzam bir tebessüme dönüştü. Kaşları neredeyse tavana değecekti. Yüzüm öyle bir kızardı ki nereye bakacağımı bilemedim. Yaklaştı, ben de yüzümü saklamak için döndüm, ama göğsümde kelebekler uçuşuyordu. Adam saçıma dokunduğunda, saçımın neredeyse belime kadar geldiğini fark ettim. Belki de kestirme zamanı gelmişti.

Parmakları çok özenliydi. Fermuara sıkışmasınlar diye saçlarımı omuzumdan geriye attı. Parmağıyla ensemden belimin aşağısına, kıyafetin birleşme yerine kadar bir çizgi çekti. Dik durmak için kendimi zorluyordum. Omurgamdan koca bir şehre yetecek kadar elektrik geçiyordu. Ağırdan alarak fermuarı kapattı. Ellerini vücudumun iki yanında gezdirdi. Bana söylediği ilk şey, "Tanrı aşkına, muhteşem görünüyorsun," oldu.

Döndüm. Yumruğunu ağzına bastırmış, gülümsemesini gizlemeye, dudaklarından dökülen sözcükleri engellemeye çalışıyordu.

Kumaşa dokundum. Belki de bir şeyler söylesem iyi olacak, diye düşündüm. "Çok... rahatmış," dedim.

"Seksi."

Başımı kaldırdım.

Başını iki yana sallıyordu. "Feci seksi."

Yürüdü. Beni kollarına aldı.

"Jimnastikçilere benzedim," diye homurdandım.

"Hayır," dedi dudaklarımda sıcacık sıcacık sıcacık dudaklarıyla. "Süper kahramanlara benziyorsun."

SONSÖZ

Kenji ile Winston odaya tekrar daldıklarında o tatlı ürpertiyi hâlâ hissediyordum.

"Peki, bu elbise hayatımı nasıl kolaylaştıracak?" dedim.

Ama Kenji çakılıp kalmıştı, hiç sakınmadan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ağzını açtı. Kapadı. Ellerini cebine soktu.

Winston da içeri girdi. "Dokunma konusunda sana yardımı olacak," dedi bana. "Bu sağı solu belirsiz havada tepeden tırnağa örtünmen gerekmeyecek. Malzeme, dışarının sıcaklığına göre seni gerektiğinde ısıtacak gerektiğinde soğutacak türden. Hafif ve hava geçiriyor, o yüzden tenin nefes alabilir. İstemeden birilerinin canını yakmanı engelleyecek, ama eğer istersen... kasten birilerine dokunmana da izin verecek. Tabii eğer gerekirse."

"Bu harika bir şey."

Gülümsedi. Kocaman hem de. "Bir şey değil."

Kıyafeti daha yakından inceledim. Bir şey dikkatimi çekti. "Ama ellerim ve ayaklarım tamamen çıplak. Nasıl oluyor da-"

"Tüh, nasıl da unuttum," diye sözümü kesti Winston. "Az daha aklımdan çıkıyordu." Dolaba koştu, bilek hizasına gelen

bir çift siyah bot ve dirseğime kadar uzanan bir çift siyah eldiven çıkarttı. Bana uzattı. Aksesuarların yumuşacık derisini inceledim ve botların esnek, yaylanan yapısına hayran kaldım. Bu ayakkabılarla gerektiğinde bir kilometre yol koşabilir, gerektiğinde bale yapabilirdim. "Bunlar sana uyar," dedi. "Kıyafeti tamamlıyorlar."

Hemen giydim, ayak parmaklarımın üstünde yükselip yeni kıyafetimin keyfini çıkardım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Hayatımda ilk defa keşke aynam olsaydı, diye hayıflandım. Önce Kenji'ye, sonra Adam'a ve Winston'a baktım. "Ne diyorsunuz? Acaba... iyi durdu mu?"

Kenji acayip bir ses çıkardı.

Winston kol saatine baktı.

Adam'ın yüzündeki sırıtış silinmek bilmiyordu.

Kenji ve Winston'ın peşinden odadan çıktık ama Adam durup eldivenimin sol tekini çıkarttı. Elimi tuttu. Parmaklarımızı kenetledik. Bana, yüreğime öpücük konduran bir gülücük yolladı.

Etrafıma bakındım.

Yumruğumu sıktım.

Kumaşın tenimi sarmaladığını hissettim.

Kendimi inanılmaz hissediyordum. Sanki kemiklerim yeniden hayat kazanmıştı; tenim güçlü ve sağlıklıydı. Ciğerlerime derin derin hava doldurdum, tadını çıkardım.

İşler değişiyordu ama bu sefer korkmuyordum. Bu sefer kim olduğumu biliyordum. Bu sefer doğru seçimi yapmıştım ve doğru takım adına savaşıyordum. Kendimi güvende hissediyordum. Kendime güveniyordum.

Hatta heyecanlıydım.

Neden mi?

Çünkü bu sefer hazırdım.

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz teşekkürlerimi sunduğum kişiler:

Kocam; en iyi dostum, en büyük hayranım, dünyada kafamın içindekileri en iyi anlayan insan. Evrenimin en parlak yıldızısın.

Hayatımın her dakikasında beni alkışlayan, benden bir kez olsun şüphe duymayan, bir defa olsun şevkimi kırmayan anne babam. Her gün bana ilham veriyorsunuz.

Erkek kardeşlerim, çünkü hiç kimse öykülerimizi bizden iyi bilmiyor. Çünkü birbirimizden ayrılmadık. Çünkü bana hep inandınız ve ben de sonsuza dek size inanacağım.

Her şey için teşekkürler, Tana ve Randa. Her bir an, yüreklendiren her bir sözcük, her gülüş, her bir tatlı anı için. Başından beri beni hiç yalnız bırakmadınız.

Bana cesur olma gücü veren Sarah. En çok ihtiyaç duyduğum anlarda elimi tuttun, bunu asla unutmayacağım.

Şimdiye dek tanıdığım en inanılmaz süper insan, Jodi Reamer. Günlerimi kayan yıldızlarla doldurdun, gün gelecek ben de gökyüzünden ayı koparıp posta kutuna bırakacağım.

Bana, dünyamı değiştiren o biricik fırsatı tanıyan Alec Shane.

Bir kızın isteyebileceği en iyi editör olan Tara Weikum. Öykümü böyle mutlak biçimde anlayan biriyle çalışmak büyük ayrıcalıktı. Karakterlerim senin yanında, başka hiçbir yerde olmayacakları kadar güvendeler ve bu kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyorum. İnanılmazsın, sana tapıyorum.

Düşlerimi gerçekleştirmek üzere yorulmak nedir bilmeden çalışan tüm Harper Collins ve Writers House çalışanları: kusursuz olduğu için Melissa Miller, sonsuz coşkuları ve pazarlama dehalarından dolayı Christina Colangelo, Diane Naughton ve Lauren Flower; korkusuz reklamcım Allison Verost! Ayrıca sanat yönetmeni, çanta taşıyıcı ve kahve kurtarıcım Allison Donalty -sen tam bir hazinesin; kapak tasarımının ardındaki parlak dahi Roy Shappell; redaksiyon becerisi milyonlara bedel Brenna Franzitta; kitabın yabancı yayın haklarını almada sonsuz çabalar sarf eden Cecilia de la Campa ve ilk amigo kızlarımdan olan Beth Miller.

Sumayyah, Bahareh ve Saba dahil tüm ilk okurlarım, günlerimi çok daha parlak ve sonsuz derecede güzel hale getiren harika blog ve Twitter arkadaşlarım: Serüvenimi paylaştığınız, dostluğumuzla beni onurlandırdığınız için teşekkürler -sizleri alkışladığımı umarım hep bilirsiniz!

Ve de bu kitabı satın alan bütün okurlar: Eh, siz olmasanız ben bir nerede olurdum?

Sağ olun, sağ olun, sağ olun!